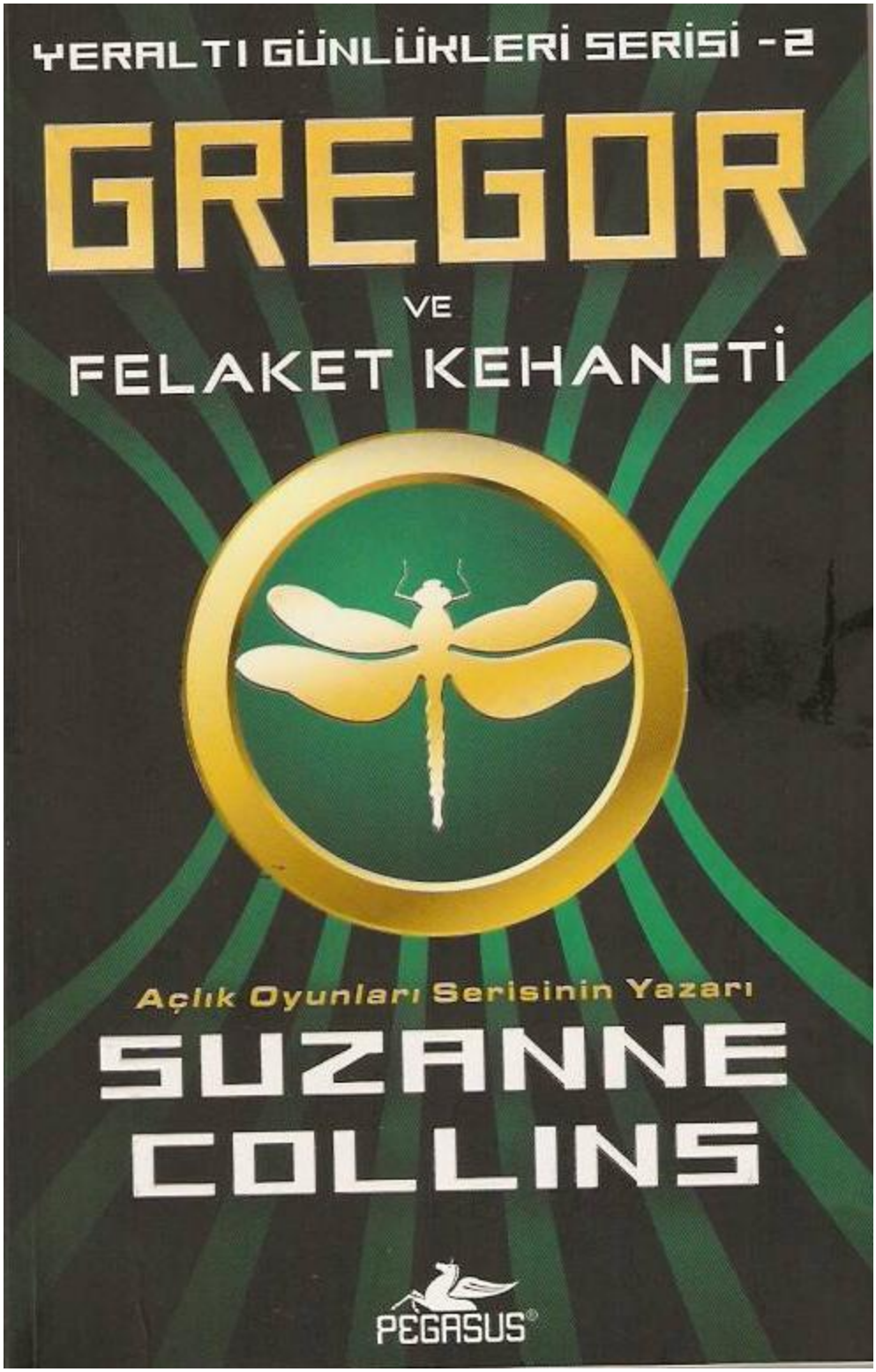

Suzanne Collins _ Yeraltı Günlükleri Cilt2

Gregor ve Felaket Kehaneti

Suzanne Collins _ Yeraltı Günlükleri Cilt2

Gregor ve Felaket Kehaneti

SUZANNE COLLINS

YERALTĠ GÜNLÜKLERĠ - 2

GREGOR

VE

FELAKET KEHANETĠ

Ġngilizceden Çeviren:

GÜRKANGENÇ

PEGASUS YAYINLARI

Cap'

e

I. K I S I M

Görev

BÖLÜM

1

regor gözlerini açtığında, birinin onu izlemekte olduğuna kesinlikle emindi.

GOl abildiğince hareketsiz kalmaya çalıĢarak ufacık yatak odasına göz attı. Tavanda kimse yoktu. ġifonyerinde de öyle. Sonra onun, antenlerini hafifçe oynatması dıĢında, neredeyse hiç kıpır-madan pencere pervazında oturduğunu gördü. Bir hamam böceği.

"Belanı arıyorsun," dedi yavaĢça, hamam böceğine. "Annemin seni görmesini mi istiyorsun?"

Hamam böceği antenlerini birbirine sürttü ama kaçmaya çalıĢmadı. Gregor iç geçirdi. Kalemlerinin durduğu eski mayonez kavanozunu aldı, kalemleri yatağa boĢalttı ve hızlı bir hareketle kavanozu hamam böceğinin üstüne kapadı. Bunu yapmak için kalkması bile gerekmemiĢti. Yatak odası gerçek anlamda bir yatak odası değildi. Büyük ola-

sılıkla bir çeĢit ardiye olarak düĢünülmüĢtü. Gregor'un tek kiĢilik yatağı odaya öyle

sıkıĢtırılmıĢtı ki, Gregor gece kapıdan girip doğruca yastığına emekleyebiliyordu. Yatağın ayak ucunun baktığı duvarda, çekmeceleri yalnızca yirmi santim açabilmenize karĢın dar bir Ģifonyere yetecek kadar küçük bir girinti vardı. Ödevlerini, yatağının üzerinde bağdaĢ kurup oturarak, dizlerinin üstüne koyduğu bir tahtanın üzerinde yapması gerekiyordu.

Odanın kapısı da yoktu. Ama Gregor Ģikâyet etmiyordu. Sokağa bakan bir penceresi vardı, tavanlar güzel ve yüksekti ve evdeki herkesten daha fazla mahremiyete sahipti. Kimse odasına çok fazla girip çıkmıyordu... Tabii hamam böceklerini saymazsanız.

Sahi, son zamanlarda hamam böceklerinin neyi vardı? Evde her zaman bir miktar hamam böceği olmuĢtu ama bu aralar ne zaman arkasını dönse bir tane görüyormuĢ gibi geliyordu.

KaçıĢmıyorlar.

Saklanmaya

çalıĢmıyorlar.

Yalnızca

oturup...

onu

izliyorlardı. Garipti. Ve onları canlı tutabilmek

çok fazla çaba gerektiriyordu.

Geçen yaz dev bir hamam böceği New

York'un kilometrelerce aĢağısındaki bir yerde,

iki yaĢındaki kız kardeĢi Bot'un hayatım

kurtarmak için kendisininkini feda ettiğinde,

bir daha hamam böceği öldürmeyeceğine

yemin etmiĢti. Ama annesi onları görürse, bir

ayakları çukurda olurdu. Annesinin hamam

böceği radarı faaliyete geçmeden onları evden

çıkarmak Gregor'a düĢüyordu. Hava sıcakken

onları

yakalayıp

yangın

merdivenine

bırakıyordu. Ama Ģimdi aylardan aralıktı ve böceklerin dıĢarıda donmasından korkuyordu, o yüzden son zamanlarda onları elinden geldiği kadarıyla mutfak çöpüne koymaya çalıĢıyordu. Orada mutlu olacaklarım düĢünüyordu.

• 10 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Gregor hamam böceğini dürterek pervazdan itti ve mayonez kavanozunu ters çevirdi. Banyonun, Bot'un yatak odasının ve yedi yaĢındaki kardeĢi Lizzie ile büyükan-nesinin paylaĢtığı yatak odasının olduğu koridorda sessizce ilerleyip oturma odasına girdi. Annesi çoktan çıkmıĢtı. Hafta sonları servis yaptığı kahve dükkanındaki sabah vardiyasına gitmiĢ olmalıydı. Annesi aslında zaten hafta içinde bir diĢçinin yanında kabul

görevlisi olarak tam zamanlı çalıĢıyordu ama son zamanlarda tek bir kuruĢa bile çok ihtiyaçları vardı.

Gregor'un babası çekyatta yatıyordu. Uykusunda bile uyumuyor gibiydi. Parmakları seğiriyor ve ara sıra battaniyesini çekiĢtirip mırıldanıyordu. Babası. Zavallı babası...

Babası iki buçuk yıldan fazla bir süre New York'un çok aĢağılarında, devasa, gaddar sıçanlar tarafından esir tutulduktan sonra bir enkaza dönmüĢtü. Orada yaĢayanların taktığı adla, Yeraltı'nda kaldığı süre boyunca açlık çekmiĢ, ıĢıktan yoksun kalmıĢ ve asla anlatamayacağı

biçimde

fiziksel

iĢkence

görmüĢtü. Kâbuslarla acı çekiyor ve bazen uyanık olduğunda bile gerçeklikle yanılsamayı birbirinden ayırmakta güçlük çekiyordu. AteĢi

çıktığı zamanlarda -ki sık sık ateĢleniyordu-bu daha kötü bir hâl alıyordu, çünkü rutin olarak doktorlara görünmesine karĢın, Yeraltı'ndan getirdiği garip hastalıktan kurtulamıyordu. Gregor çamaĢırhanedeki bir ızgarada sıkıĢmıĢ Bot'un peĢine düĢmeden ve babasının kurtarılmasına yardım etmeden önce, ailesi bir arada olursa her Ģeyin kolay olacağını düĢünürdü. Hâlâ babasına tekrar kavuĢmuĢ olmanın yalnız kalmaktan bin kat iyi olduğunu düĢünse de, her Ģeyin çok da kolay olmadığının farkındaydı.

• 11 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Gregor sessizce mutfağa geçti ve hamam böceğini çöp tenekesinin içine bıraktı. Kavanozu tezgâhın üzerine koydu ve boĢ olduğunu fark etti. Buzdolabında bir kutu süt, içinde belki bir bardak çıkacak kadar elma suyu ve bir kavanoz hardal vardı. Gregor

kendini hazırlayarak dolabı açtı. Yarım somun ekmek, biraz fıstık ezmesi ve bir kutu yulaf ezmesi. Yulaf ezmesi kutusunu salladı ve rahat bir nefes aldı. Ġçinde kahvaltı ve öğle yemeğine yetecek kadar vardı. Günlerden cumartesi olduğu için Gregor'un evde yemesi Ģart değildi. Bayan Cormaci'ye yardım etmeye gidecekti. Bayan Cormaci. Birkaç ay içinde, meraklı bir komĢu- dan bir çeĢit koruyucu meleğe dönüĢmesi ne kadar da garipti. Gregor onunla, Bot ve babalarıyla birlikte Yeraltı'ndan dönmelerinden kısa bir süre sonra binanın giriĢinde karĢılaĢmıĢtı.

"Eee,

nerelerdeydiniz

bayım?"

diye

sormuĢtu kadın ona. "Bütün apartmanı ölesiye korkuttunuz." Gregor ona, ailece karar verip uydurdukları

hikâyeyi

anlatmıĢtı:

Ça-

maĢırhaneden kaybolduğu gün Bot'u birkaç

dakikalığına oynaması için parka götürmüĢtü.

Virginia'daki hasta amcasını ziyarete giden ve

çocukları da yanında götürmek isteyen

babasına rastlamıĢlardı. Gregor babasımn

annesini

aradığını

düĢünmüĢtü;

babası

Gregor'un annesini aradığını düĢünmüĢtü;

geri dönene kadar sebep oldukları krizden

haberleri olmamıĢtı.

"Hmm," dedi Bayan Cormaci, Gregor'a

sert bir bakıĢ atarak. "Babanın Kaliforniya'da

oturduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," demiĢti Gregor. "Ama artık yanımıza döndü."

"Anlıyorum," demiĢti Bayan Cormaci.

"Demek hikâye bu?"

Gregor inandırıcılıktan uzak olduğunu bile bile baĢını sallayarak onaylamıĢtı.

"Hmm," demiĢti Bayan Cormaci bir kez daha.

"Eh, yerinde olsaydım üzerinde çalıĢırdım." Ve baĢka bir Ģey söylemeden çekip gitmiĢti.

Gregor kadının onlara kızgın olduğunu sanmıĢtı ama o bundan birkaç gün sonra kahveli kekle kapılarını çalmıĢtı. "Babana kahveli kek getirdim," demiĢti kadın. "Eve hoĢ geldin hediyesi. Evde mi?"

Kadını içeri almak istememiĢti ama babası sahte, neĢeli bir sesle, "Bayan Cormaci mi

geldi?" diye seslenmiĢ ve kadın, kekiyle birlikte doğruca içeri dalmıĢtı. Babasının, bir deri bir kemik, beyaz saçlı, çekyatın üstünde kamburu çıkmıĢ görünüĢü kadının aniden durmasına yol açmıĢtı. Onu sorguya çekme planı vardıysa bile, o anda vazgeçmiĢti. Onun yerine, kadın havadan sudan bir iki söz edip gitmiĢti.
Derken, okulların açılmasından birkaç hafta sonra, bir akĢam annesi eve yeni bir haberle gelmiĢti. "Bayan Cormaci cumartesi günleri ona yardım etmen için seni tutmak istiyor," demiĢti annesi.
"Ona yardım etmek mi?" diye sormuĢtu Gregor dikkatlice. "Hangi konuda yardım edeceğim?" Bayan Cormaci'ye yardım etmek istemiyordu. Ona bir sürü soru

sorar ve muhtemelen tarot kartlarıyla geleceğini okumak isterdi ve...

"Bilmiyorum. Evindeki bazı iĢlerde ona yardım etmeni istiyor. Ġstemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Ama kendine biraz harçlık çıkarmak için iyi bir yol olabileceğini dü-ĢünmüĢtüm," demiĢti annesi.

Ve Gregor daha sonra bu iĢi yapması gerektiğini, üstelik kazanacağı parayı kendi cep harçlığını çıkarmak, sinema, çizgi roman ya da baĢka Ģeyler için kullanmak yerine, eve vereceğini anlamıĢtı. Babası evde olsa bile, fen öğretmeni olarak iĢine geri dönebilmesinin yolu yoktu. Evden yalnızca birkaç kere çıkmıĢtı ve o da doktora gitmek içindi. Evdeki altı kiĢinin hepsi annesinin kazanabildiği kadarıyla geçiniyordu. Hastane masrafları, okul gereçleri, kıyafet, yiyecek, kira ve yaĢamak için gerekli olan diğer her Şey için annesinin kazandığı pek

yeterli olmuyordu.

"Saat kaçta orada olmamı istiyor?" diye sormuĢtu Gregor.

"Onda olsan iyi olacağını söyledi," diye yanıtlamıĢtı annesi.

Birkaç ay önce o ilk cumartesi günü, evde yeteri kadar yiyecek olmadığı için Gregor yalnızca birkaç bardak su içmiĢ ve Bayan Cormaci'nin evine doğru yola koyulmuĢtu. Kadın kapıyı açtığında, Gregor'un yüzüne muhteĢem, leziz bir koku çarptı. Ağzı o kadar sulanmıĢtı ki merhaba demeden evvel yutkunması gerekmiĢti.

"Ah, güzel, geldin," dedi Bayan Cormaci.

"Beni takip et."

Gregor kendini garip hissederek kadını mutfağa kadar takip etti. Ocağın üstünde devasa bir sos tenceresi kaynı-

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

yordu. Bir baĢka tencerede lazanya eriĢteleri vardı. Tezgâhın üstüne sebzeler yığılmıĢtı.
"Bu akĢam kilisemde bir bağıĢ gecesi var ve lazanya götüreceğimi söyledim. Nedenini sorma." Bayan Cormaci bir kâseye birkaç kepçe sos boĢalttı, üçgen Ģeklinde büyük bir dilim ekmek koydu, bir takırtıyla masaya bıraktı ve Gregor'u kâsenin önündeki sandalyeye itti. "Tadına bak."
Gregor emin olamayarak kadına baktı.
"Tadına bak! Servis edilip edilemeyeceğini öğrenmem lazım," diye ısrar etti Bayan Cormaci.
Gregor ekmeği sosa batırıp bir ısırık aldı. O kadar güzeldi ki gözleri sulanmıĢtı. "Vay be," dedi, yutkunduktan sonra.
"Beğenmedin.
Ġğrenç
olmuĢ.
Bütün

tencereyi

döküp

bakkaldan

hazır

sos

almalıyım," dedi Bayan Cormaci.

"Hayır!" dedi Gregor, dehÇete kapılarak.

"Hayır. Bu, hayatımda tattığım en güzel sos!"

Bayan Cormaci yanına bir kaÇık koydu.

"Öyleyse ye ve ellerini sabunla yıka çünkü

doğrama iÇi yapacaksın."

Gregor sosu ve ekmeği bitirdikten sonra

kadın ona zeytinyağında sotelediği sebze

yığınlarını doğrama iÇini verdi. Gregor lor

peynirinin içine yumurta kırıp baharatla

karıÇtırdı. Büyük, yassı eriÇteleri, peyniri, sosu

ve sebzeleri üst üste, üç devasa tavaya

yerleÇtirdiler. Gregor kadının bulaÇıkları

yıkamasına yardım etti ve kadın öğle yemeği

vaktinin geldiğini ilân etti.

Yemek odasında, ton balığı salatalı sandviçlerini yerken, Bayan Cormaci hepsi de yetiĢkin ve farklı eyaletler-

• 15 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

de yaĢayan üç çocuğundan ve beĢ yıl önce vefat etmiĢ Bay Cormaci'den bahsetti. Gregor, Bay Cormaci'yi hayal meyal hatırlıyordu. Ona çeyreklikler ve bir keresinde bir beyzbol kartı veren iyi bir adamdı.

"Onu özlemediğim bir gün bile yok/' dedi Bayan Cor-maci. Ardından kek getirdi.

Öğle yemeğinden sonra, Gregor kadına bir dolabı boĢaltmasında yardım etti ve kadının aĢağıdaki ardiyesine birkaç kutu taĢıdı. Kadın saat ikide, Gregor'a iĢinin bittiğini söyledi. Okulun nasıl gittiği haricinde ona baĢka soru sormamıĢtı. Kırk dolar, küçükken kızına ait olan kıĢlık bir ceket ve lazanyalardan birini vererek onu gönderdi. Gregor itiraz etmeye

kalktığında kadın, "BağıĢ gecesine üç la-zanya götüremem," dedi. "Ġnsanlar iki tane alır. Üç taneyle gidersen herkes büyük bir gösteriĢ budalası olduğunu düĢünür. Peki ne olacak? Üçüncüyü ben mi yiyeceğim? Bu kolesterolle? Götür. Ye. Git. Önümüzdeki cumartesi görü-Ģürüz." Ve kapıyı yüzüne kapattı.

Bu çok fazlaydı. Hepsi. Ama annesine sürpriz yapabilir ve yiyecek bir Ģeyler ve belki evde ihtiyaç duyulan birkaç ampul alabilirdi. Lizzie'nin bir monta ihtiyacı vardı. Ve lazanya... Nedense en iyi kısmı da buydu.

Aniden kapıyı çalmak ve Bayan Cormaci'ye, Yeraltı hakkındaki gerçeği ve bütün olan biteni anlatıp ve ona yalan söylediği için üzgün olduğunu söylemek istedi. Ama yapamazdı...

Lizzie pijamalarıyla mutfağa girdiğinde Gregor zınk diye düĢüncelerinden sıyrıldı. KardeĢi yaĢına göre ufak tefekti ama yüzündeki endiĢe ifadesi onu yediden daha

büyük gösteriyordu. "Bugün yiyecek bir Ģeyler var mı?" diye sordu kız.

"Elbette, fazlasıyla," dedi Gregor, endiĢe duymuyor-muĢ gibi görünmeye çalıĢarak. "Bak, kahvaltıda yulaf ezmesi ve öğle yemeği için de fıstık ezmeli sandviç yiyebilirsiniz. Ben yulaf ezmesini hazırlamaya baĢlayayım."

Lizzie'nin ocağı kullanmasına izin yoktu ama kâselerin olduğu dolabı açabilirdi. Dört kap çıkardı ve ardından duraksadı. "Kahvaltı mı edeceksin yoksa...?"

"I-ıhh, bu sabah hiç aç değilim," dedi Gregor, midesi gurulduyor olmasına karĢın. "Ayrıca Bayan Cormaci'ye yardım etmeye gidiyorum."

"Kaymaya daha sonra mı gideceğiz?" diye sordu kız.

Gregor baĢını salladı. "Hı, hı. Bot ile seni

Central Park'a götüreceğim. Tabii babam iyiyse."

Çöpün yanında plastik bir kızak bulmuĢlardı. Üzerinde büyük bir çatlak vardı ama babaları selobantla onu tamir etmiĢti. Gregor kardeĢlerine, bütün hafta boyunca onları kaymaya götüreceğine söz verip durmuĢtu. Ama babalarının ateĢi olursa, içlerinden birinin onunla ve zamanının büyük bir kısmım ailesinin Virginia'daki çiftliğinde olduğunu sanarak geçiren büyükanneleriyle kalması gerekiyordu. Ve babalarının ateĢi genellikle öğleden sonraları çıkıyordu.

"îyi değilse, evde ben kalırım. Bot'u götürürsün," dedi Lizzie.

Gregor Lizzie'nin gitmek için can attığını

biliyordu. Daha yedi yaĢındaydı. Hayat onun için neden bu kadar zor olmak zorundaydı?

■ 17 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Gregor sonraki birkaç saati Bayan Cormaci'nin büyük cam bir güveçte soslu patates hazırlamasına, antika saatlerden oluĢan garip koleksiyonunu parlatmasına ve Noel süslemelerini ardiyeden çıkarmasına yardım ederek geçirdi. Bayan Cormaci Gregor'a, Noel için ne istediğini sorduğunda, Gregor yalnızca omuzlarını silkti.

O gün parayla ve bir fıçı soslu patatesle birlikte oradan ayrılırken, Bayan Cormaci ona harika bir Ģey daha verdi. Oğlunun eski iĢ botları. Çok az eskiydiler ve Gregor için birazcık büyüktüler, ama sağlam ve su geçirmezlerdi, bileklerinin üzerine kadar da bağcıkları vardı. Gregor'un tek ayakkabısı olan ayağındaki spor ayakkabılar, burun kısmından parçalanmaya

baĢlamıĢtı ve bazen, vıcık vıcık çamurlu sokaklarda yürüdükten sonra, bütün gün okulda nemli ayaklarla dolaĢıyordu.

"Oğlunuzun bunları istemediğinden emin misiniz?" diye sordu Gregor.

"Oğlum mu? Onları kesinlikle ister. Yer kaplaması için dolabımda durmalarım ister, böylece yılda bir kere gelip 'Hey, iĢte eski botlarım,' diyebilir ve onları dolaba geri ko-yabilir. Ütümü alırken bir daha o botlara takılıp düĢersem, onu evlatlıktan reddedeceğim. Ben pencereden atmadan onları buradan götür!" dedi Bayan Cormaci, botlara hoĢnutsuzca el sallayarak. "Önümüzdeki cumartesi görüĢürüz."

Gregor eve vardığında, babasının iyi olmadığını gördü.

"Siz

gidin.

Kaymaya

gidin.

Biz

büyükanneyle birlikte güzel güzel otururuz,"

dedi

babası

ama

titremekten

diĢleri

takırdıyordu.

- 18 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Bot baĢında plastik kızakla etrafta dans

ediyordu. "Ka'maya gidelim mi? Ka'maya

gidelim mi Ge-go?"

"Ben kalırım," diye fısıldadı Lizzie,

Gregor'a. "Ama gitmeden önce o ateĢ

düĢürücüden biraz bulabilir misin? Dün bitti."

Gregor da kalmayı düĢündü ama Bot pek dıĢarı çıkmıyordu ve Lizzie onu tek baĢına kaymaya götüremeyecek kadar küçüktü. Gregor eczaneye koĢturup ateĢ düĢüren haplardan bir kutu aldı. Eve dönerken sokakta ikinci el kitap satılan bir tezgâhın önünde durdu. Birkaç gün önce buradan geçerken bir bulmaca kitabı dikkatini çekmiĢti. Fazlasıyla hırpalanmıĢtı ama içine göz attığında bulmacalardan yalnızca bir ya da iki tanesinin çözülmüĢ olduğunu gördü. Adam kitabı bir dolar karĢılığında ona sattı. Gregor son olarak gerçekten kalın kabuklu, pahalı cinsten iki tane Yafa portakalı aldı. Lizzie bunlara bayılırdı. Gregor kitabı ona verdiğinde Lizzie'nin küçük yüzü aydınlandı. "Ah! Ah, kalem bulmalıyım!" dedi kız ve koĢarak uzaklaĢtı. Bulmacalara delirirdi. Sayı bulmacaları, sözcük bulmacaları, hangisi olursa... Ve yedi yaĢında olmasına rağmen yetiĢkinler için

hazırlanmıÇ olan pek çoğunu çözebiliyordu. Küçük bir çocukken dıÇarı çıktığında ve bir dur levhası gördüğünde hemen saymaya baÇlardı, "Levha, helva..." Anında harflerin yerlerini değiÇtirerek aklına gelen bütün sözcükleri bulmaya çalıÇırdı. Kendine engel olamıyormuÇ gibi.

Gregor ona Yeraltı'nı anlatırken, korkunç sıçan kral Gorger'den bahsederken hafifçe soluğunu tutmuÇtu.

, 19 ,

YERALTI GÜNLÜKLERİ - ***2***

"Gorger! Bu senin isminle aynı, Gregor!" Aynı isim demek istememiÇti, Gorger'in harflerinin yerlerini değiÇtirip Gregor elde edilebileceğini kastediyordu. Bunu baÇka kim fark edebilirdi ki?

Gregor,

Lizzie'yi

evde

bıraktığına

memnundu. Büyükanneleri uyuyordu, babası

ilacını almıĢtı ve Lizzie babalarının yanındaki

sandalyeye kıvrılmıĢ, portakal dilimini emerek

mutlu mutlu bir kriptogrami çözüyordu.

Bot'un heyecanı o kadar bulaĢıcıydı ki

Ģimdi Gregor da kendini mutlu hissediyordu.

Ayaklarının sıcak, rahat ve kuru kalması için

fazladan bir çift çorap daha giymiĢ ve yeni

botlarının

uçlarına

tuvalet

kâğıdı

doldurmuĢtu. Ailesinin evde küçük bir orduya

yetecek

kadar

soslu

patatesi

vardı.

Etraflarında hafifçe döne döne yağan karın

altında kaymaya gidiyorlardı. ġimdilik iĢler yolundaydı.

Kaymak için büyük bir tepesi olan Central Park'a giden metroya bindiler. Parkta bazıları Ģık kızaklarıyla, bazıları yıpranmıĢ eski kızaklarıyla kayan pek çok insan vardı. Biri büyük bir çöp poĢetinin üzerinde kayıyordu. Tepeden aĢağı her kaydıklarında, Bot sevinç çığlıkları atıyor ve durduklarında hemen, "Bir daha Ge-go. Bir daha!" diye bağırıyordu. Hava kararmaya baĢlayana kadar kaydılar. Cadde çıkıĢlarından birinin yakınında Gregor Bot'un oynaması için bir süre bekledi. O bir ağaca yaslanırken, kardeĢi karda ayak izleri bırakmaya kendini kaptırmıĢtı.

Parktaki kızaklar, çam ağaçları ve çocukların yaptığı komik, yumru yumru kardan adamlarla Noel havası hisse-

• 20 '

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

diliyordu. Elektrik direklerinden büyük, parıltılı yıldızlar sallanıyordu. Ġnsanlar, Ren geyikleri ve kırmızı çiçeklerle süslenmiĢ alıĢveriĢ çantalarıyla geçiyordu. Gregor kendini neĢeli hissetmeliydi ama Noel onu endiĢelendiriyordu.

Ailesinin hiç parası yoktu. Bu onun için çok dert değildi. O, on bir yaĢındaydı. Ama Bot ve Lizzie küçüklerdi ve yılın bu zamanımn, bir Noel ağacı, armağanlar, (bacaları olmadığı için kullandıkları) montlarını astıkları askıdaki çoraplar ve yiyecek güzel Ģeylerle birlikte eğlenceli olması, büyülü olması gerekiyordu.

Gregor,

Bayan

Cormaci'den

kazandıklarından biraz para biriktirmeye çalıĢıyordu ama topladığına bakılırsa, ateĢ düĢürücü, süt ya da bebek bezi gibi baĢka masraflar çok çıkmıĢtı. Bot için gerçekten çok fazla bez almıyordu. ġu anda bile muhtemelen altının değiĢmesi gerekiyordu ama Gregor yanında hiç bez getirmemiĢti, bu yüzden gitmek zorundaydılar.

"Bot!" diye seslendi Gregor. "Gitme zamanı!" Etrafına göz gezdirdi ve yolu aydınlatan lambaların yanmakta olduğunu gördü. Hava neredeyse kararmıĢtı. "Bot! Gide-lim!" dedi Gregor. Ağaçtan uzaklaĢtı, bir daire çizdi

ve

korkuyla

sarsıldığım

hissetti.

DüĢünceye daldığı o kısa zaman zarfında Bot

ortadan kaybolmuĢtu.

■21 -

BÖLÜM

2

Bot!" Gregor paniğe kapılmaya baĢlamıĢtı. KardeĢi bir dakika önce tam burada duruyordu. Değil mi? Yoksa kendisi düĢünmekle çok meĢguldü de, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıĢ mıydı? "Bot!"

Nereye gitmiĢ olabilirdi? Ağaçların arasına mı? Caddeye mi? Ya biri onu götürmüĢse? "Bot!"

Etrafta sorup soruĢturacak kimse de yoktu. Hava kararınca park boĢalmıĢtı. Sakin kalmak için gayret eden Gregor, kardeĢinin karda bıraktığı ayak izlerini takip etmeye çalıĢtı. Ama o kadar fazla ayak izi vardı ki! Hem etrafı güçlükle görebiliyordu!

Aniden yakınlarda bir köpeğin havladığını duydu. Belki köpek Bot'u bulmuĢtu ya da en azından sahibi onu görmüĢ olabilirdi. Gregor, ağaçların arasından geçip yakınlardaki bir

lambanın aydınlattığı ufacık bir meydana

doğru koĢtu. Hırçın küçük bir teriyer, havlayıp koĢarak bir sopanın etrafında bir sopanın etrafında daireler çiziyordu. Ara sıra sopayı ısırıyor, iyice sallıyor ve yere bırakıyordu. Ardından çılgınca havlamaya devam ediyordu. KıĢlık koĢu kıyafetleri giymiĢ hoĢ bir kadın ortaya çıktı. "Petey! Petey! Ne yapıyorsun?" Kadın köpeği kucakladı ve uzaklaĢırken Gregor'a bakarak baĢını iki yana salladı. "Üzgünüm, bazen biraz deliye dönüyor." Ama Gregor yanıt vermedi. Gözlerini dikmiĢ köpeği çılgına çeviren sopaya ya da sopa olduğunu düĢündüğü Ģeye bakıyordu. Pürüzsüz, parlak ve siyahtı. Sopayı eline alıp ikiye katladı. Kırık bir sopaya benzemiyordu. Bir ba- ' cağa benziyordu. Bir böcek bacağına. Devasa bir hamam böceği bacağına.

Hızla baĢını çevirerek bölgeye göz attı. O yaz
Yeraltı'ndan döndüklerinde, Central
Park'a açılan bir dizi tünelden geçerek yukarı çıkmıĢlardı. Tüneller caddenin yakınındaydı, tıpkı Ģu anda olduğu gibi.
ĠĢte, yerde. Ġğu büyük taĢ levha. Kardaki izlerden anlaĢıldığına göre, son zamanlarda yerinden
oynatılmıĢtı
ve tekrar yerine
koyulmuĢtu. Levhanın kenarının altına kırmızı bir Ģey sıkıĢmıĢtı. Gregor, kırmızı Ģeyi çekerek çıkardı. Bu Bot'un eldiveniydi.
Yeraltı'ndaki dev hamam böcekleri Bot'u putlaĢtırmıĢ-lardı. Ona prenses demiĢler ve onu onurlandırmak için özel bir dans ayini yapmıĢlardı. Ġimdi de onu burnunun dibinde oynarken kaçırmıĢlardı.
"Bot..." dedi Gregor hafifçe. Ama

kardeĢinin Ģu anda onu duyamayacağını biliyordu.

-24 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Cep telefonunu çıkardı. Cep telefonu alacak paraları yoktu ama ailedeki üç kiĢi gizemli biçimde kaybolduktan sonra annesi bir tane almaları konusunda ısrar etmiĢti. Evi aradı. Babası çıktı.

"Baba? Benim, Gregor. Bak, bir Ģey oldu. Kötü bir Ģey. Central Park'tayım, bu yaz yukarı çıktığımız yerin yakınında ve hamam böcekleri, hani devasa olanlar, anladın mı? Buradaydılar ve Bot'u götürdüler. Onu yeterince yakından izlemiyordum, benim hatam ve... geri dönmem gerekiyor!" Gregor acele etmesi gerektiğini biliyordu.

"Ama... Gregor..." Babasımn sesi ĢaĢkınlık

ve korku doluydu. "AĢağı..."

"Mecburum baba. Yoksa Bot'u bir daha göremeyebili-riz. Hamam böceklerinin ona ne kadar düĢkün olduklarını biliyorsun. Bak, bu kez annemin polisi aramasına izin verme. Yapabilecekleri hiçbir Ģey yok. Hemen dönmezsem, insanlara grip ya da öyle bir Ģey olduğumuzu söylersiniz, tamam mı?"

"Dinle, orada kal. Seninle geliyorum. Elimden geldiğince çabuk gelirim," dedi babası. Gregor, babasının ayağa kalkmaya çalıĢırken nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

"Hayır baba! Hayır, asla baĢaramazsın. Bir blok aĢağıya bile yürüyemiyorsun!" dedi Gregor.

"Ama... Ama gitmene izin verememem..." dedi babası. Gregor babasının ağlamaya baĢladığını duyabiliyordu.

"EndiĢelenme. Ben iyi olacağım. Yani, orada daha önce de bulunmuĢtum. Ama Ģimdi gitmem

gerekiyor baba, yoksa çok uzaklaĢacaklar."

Gregor

taĢ

levhayı

yana

kaydırmaya

çabalıyordu.

- 25 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Gregor? Yanında ıĢık var mı?" diye sordu

babası.

"Hayır!" dedi Gregor. Bu gerçek bir

sorundu. "Bir dakika, evet! Evet, var!"

Bayan Cormaci metrodayken elektrik

kesilirse diye ona ufak bir el feneri vermiĢti.

Feneri anahtarlığına takmıĢtı. "Bir el fenerim

var. Baba, artık gitmek zorundayım."

"Biliyorum

evlat.

Gregor...

Seni

seviyorum."

Babasının

sesi

titriyordu.

"Dikkatli ol, olur mu?"

"Olurum. Ben de seni seviyorum. Yakında

görüĢürüz, tamam mı?" dedi Gregor.

"GörüĢürüz," diye fısıldadı babası boğuk

bir sesle.

Ve ardından Gregor delikten aĢağı inmeye

baĢladı. Telefonu ceplerinden birine sokup

diğerinden anahtarlığını çıkardı. Küçük el

fenerini açtığında, aletin gücüne epeyce ĢaĢırdı.

TaĢ levhayı iterek kapattı ve uzun, dik

merdivenlerden inmeye baĢladı.

Dibe vardığında durdu ve geçen yaz onu

buraya

getiren

yolu kafasında yeniden

canlandırmaya çalıĢarak bir dakika için gözlerini kapadı. O zamanlar yanından hiç ayrılmayan Ares adındaki iri, siyah bir yarasanın sırtında uçmuĢlardı. Yeraltı'nda, bir insan ve bir yarasa durum ne kadar çaresiz olursa olsun birbirlerini her zaman koruya-caklarına dair bir yemin edebiliyordu. Ardından ikisi birbirlerinin 'bağı' olarak adlandırılıyordu.

Ares uçarak Gregor'u, Bot'u ve babasını Yeraltı'ndan geri getirmiĢ, onları merdivenlerin dibinde bırakmıĢ ve... sağa doğru gitmiĢti! Gregor sağa gittiğinden oldukça emin olduğu için o yönde koĢmaya baĢladı.

-26 >

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Tünel soğuk, karanlık ve ıssızdı. Burayı, toprağın derinliklerinde karĢılaĢtığı menekĢe gözlü, solgun Yeraltılı-lar değil, normal insanlar inĢa etmiĢti, ama Gregor New Yorkluların bu tüneli uzun zaman önce unuttuklarından oldukça emindi.

El fenerinin ıĢığı bir fareyi aydınlattı ve fare korku içinde sekerek uzaklaĢtı. Buralara ıĢık gelmiyordu. Ġnsanlar buraya inmiyordu. *Onun* burada ne iĢi vardı?

"Buna inanamıyorum," diye düĢündü Gregor. *"Oraya* inmek zorunda kaldığıma inanamıyorum!" Dev hamam böceklerinin, örümceklerin ve hepsinden kötüsü sıçanların garip, karanlık topraklarına geri dönmek! Ġki metrelik alaycı, uzun sivri diĢli yaratıklardan birini

görme

düĢüncesi

onu

dehĢete

düĢürüyordu.

Annesi bundan hoĢlanmayacaktı.

Geçen yaz bir gece geç saatte nihayet eve

döndüklerinde,

annesi

endiĢeden

deliye

dönmüĢ haldeydi. İki kayıp çocuğu, güçlükle

yürüyebilen kayıp babalarıyla birlikte ortaya

çıkmıĢtı ve ardından hep birlikte oturup ona

yerin kilometrelerce altındaki bir ülke

hakkındaki garip bir hikâye anlatmıĢlardı.

Gregor, annesinin ilk baĢta onlara

inanmadığını anlamıĢtı. Eh, kim inanırdı ki?

Ama annesi yine de Bot'un gevezeliklerini

duymazdan gelememiĢti.

"Bü'ük böcekler anne! Bü'ük böcekleri

seviyorum! Atta gidiyoruz!" demiĢti Bot,

annesinin kucağında sevinçle zıplayarak.

"Yarasaya bindim. Ge-go yarasaya bindi."

"Hiç sıçan gördün mü bebeğim?" diye sormuĢtu annesi yavaĢça.

■27 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Sıçan kötü," demiĢti Bot kaĢlarını

çatarak.

Ve

Gregor

bunun,

hamam

böceklerinin sıçanları tarif ederken kullan-

dıkları ifadenin aynısı olduğunu hatırlıyordu.

Kötülerdi. Çok kötü. ġey, çoğu...

Hikâyeyi, annesinden gelen yoğun sorular

üzerine üç kez anlatmıĢlardı. Ona orada

yaĢayan devasa örümceklerin dokuduğu

Yeraltı kıyafetlerini göstermiĢlerdi. Sonra

beyaz saçlı, titreyen, bir deri bir kemik babası

vardı.

ġafak sökünce, annesi artık onlara

inanmaya baĢlamıĢtı. ġafaktan bir dakika

sonra, hepsinin de bir bir düĢtüğü, çamaĢırhanedeki ızgarayı mühürlemek için aĢağı inmiĢ, çivi çakmıĢ, vidalamıĢ, yapıĢtırmıĢ, orayı kapatmak için her Ģeyi yapmıĢtı. Gregor ile beraber ızgaranın yanına bir kurutucu ittirmiĢlerdi. Fazla dikkat çekmemesi için çok yakına koymamaya dikkat etmiĢlerdi. Kimsenin oraya giremeyeceği ve onu açamayacağı kadar yakında olmalıydı. Ardından annesi çamaĢırhaneyi yasak bölge ilân etmiĢti. Kimse oraya inmeye izinli değildi, asla! Bu yüzden haftada bir çamaĢırları yıkamatiğe götürüyor, Gregor da

çamaĢırları taĢıması için ona yardım ediyordu. Ama annesi Central Park'taki bu giriĢi hesaba katmamıĢtı. Tabii kendisi de. Ta ki Ģimdiye dek.

Tünel bir ayrıma geldi. Bir dakika duraksadı, ardından doğru yön olduğunu umarak sola yöneldi. Ġlerledikçe tünel değiĢmeye baĢladı. Tuğlalar gitti ve yerlerini doğal taĢ duvarlar aldı.

Gregor son merdivenlerden de aĢağı indi. Bunlar doğal taĢtan oyulmuĢtu. Gerçekten eski görünüyorlardı. Yüz-

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

lerce yıl önce yerin derinliklerinde yeni bir dünya kurmak için aĢağı inmeye

baĢladıklarında,

Yeraltılılar

tarafından

yapılmıĢ olmaları gerektiğini tahmin etti.

Tüneller kıvrılıp dönmeye baĢladı ve çok

geçmeden Gregor'un aklı karıĢtı. Ya hamam

böcekleri Bot'u tamamen farklı bir yöne

götürürken bu tüneller karmaĢasında tam

anlamıyla

kayboluyorduysa?

Ya

geride

bıraktığı merdivenlerden yanlıĢ bir dönüĢ

yapmıĢsa... Ya... hayır, iĢte! El feneri yerdeki

kırmızı bir noktayı aydınlattı ve Gregor Bot'un

tek parmaklı eldiveninin ikincisini de aldı.

KardeĢi onları hiç bırakmayabilirdi. Çok

Ģükür.

Gregor koĢarken ayaklarının altında bir

çıtırtı fark etmeye baĢladı. El fenerini yere

tuttuğunda, zeminin tünelde olabildiğince hızlı ve telaĢlı ilerleyen çeĢit çeĢit küçük böcekle kaplı olduğunu gördü.

Durumu incelemeyi bırakırken botlarının üzerinden bir Ģey zıpladı. Bir fare. KoĢarak yanından geçen düzine-lercesi vardı. Ve duvarlarda da... Az önce yanından geçen köstebeğe benzer bir hayvan mı görmüĢtü? Tüm zemin büyük, tüyler ürpertici bir panikle Gregor'un gittiği yöne giden yaratıklarla kaynıyordu.

Birbirlerini

yemeye

çalıĢ-

mıyorlardı. SavaĢmıyorlardı. Bir keresinde haberlerde bir orman yangınından kaçarken gördüğü hayvanlar gibi yalnızca kaçıyorlardı. Bir Ģeyden korkmuĢlardı. Ama neden?

Gregor, el fenerinin ıĢığını arkasına tuttu ve aradığı yanıt oradaydı. YaklaĢık elli metre

ötede, ona doğru dörtnala koĢan iki sıçan

vardı. Yeraltı türünde.

-29 •

BOLUM

3

regor dönüp koĢmaya baĢladı. "Ah Tanrım!" dedi soluk soluğa. "Burada ne arıyorlar?"

Ha

G

mam böcekleri Bot'u kapmıĢtı. Onların bacaklarından birini görmüĢtü. Ama Yeraltı sıçanları yüzeyin bu kadar yakınında ne yapıyordu?

Ama bu daha sonra çözülecek bir Ģeydi, çünkü Ģu an daha büyük sorunları vardı. Sıçanlar arayı kapatıyordu ve epey hızlıydılar. Bir plan yapmaya çalıĢtı ama aklına hiçbir Ģey gelmedi. Onlardan kaçamazdı; tırmanarak onları atlata-mazdı; on beĢ santimlik diĢleri ve jilet keskinliğinde pençeleri olduğundan, onlarla dövüĢemeyeceğinden de emindi ve...

"Off!" Sert bir yüzeye çarptı. Çarptığı Ģey diyaframına denk gelmiĢ ve ciğerlerindeki

havanın boĢalmasına yol açmıĢtı. El fenerini düĢürdü ama fener boĢlukta düĢerken Gregor, Ares'in onları eve götürmek için gelip zar zor girdiği taĢtaki dairesel boĢluğu fark etti. Çok, çok aĢağıda bir

yerlerde muazzam Yeraltı okyanusu uzanıyordu. Burası 'Su Yolu'ydu.

Gregor hiç düĢünmeden bacaklarım dairenin kenarından salladı ve delikten geçerek kendini aĢağı sarkıttı. Bacakları serbestçe sallanırken parmaklarıyla kenara tutu-nuyordu. "Belki sıçanlar beni burada göremez," diye düĢündü ve anında yaptığı Ģeyin aptallığını anladı. Sıçanların hiçbir Ģey *görmeye* ihtiyacı yoktu. Sıçanlar yönlerini, muhteĢem koku alma duyuları sayesinde

buluyordu. O yüzden insanlar tarafından takip edilirken bulunan iyi bir saklanma yeri, sıçanları atlatmaya çalıĢırken yararsızdı. Evet, iĢte gelmiĢlerdi. Sıçanların pençelerinin, taĢların üstünde çıkarttığı tiz sesi ve soluk alıp veriĢlerini, ardından da ĢaĢkın konuĢmalarım duyabiliyordu.

"Ne yapıyor?" diye homurdandı biri.

"Hiçbir fikrim yok," dedi ikincisi.

Birkaç saniye için Gregor, kendi kalp atıĢından baĢka bir Şey duyamadı. Derken ikinci sıçan,

"Ha, ha, saklandığını düĢünmüyorsun, değil mi?" dedi tükürükler

saçarak.

Ve gülmeye baĢladılar. Bu pis, kulak tırmalayıcı bir kahkahaydı.

"Elma dersem çık, armut dersem çıkma!" dedi ilk ses ve sıçanlar tekrar kahkahaya boğuldu. Gregor onları göre-miyordu ama yerde yuvarlandıklarına bahse girerdi.

iki seçeneği vardı. Geri tırmanıp zifiri karanlıkta sıçanlarla yüzleĢmek ya da kendini aĢağıdaki karanlığa bırakmak ve boğulmadan ya da birinden birinin akĢam yemeği olmadan önce Yeraltıh kâĢiflerin onu bulmasım ümit etmek.

■ 32 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Hayatta kalma olasılıklarım tartmaya çalıĢıyordu. Her iki Ģekilde de çok düĢüktü. Her iki Ģekilde de Bot'u bulma ve eve götürme olasılığı...

"Atla, Yerüstlü," diye mırladı bir ses. Bir

saniye için Gregor sesin sıçanlara ait olduğunu düĢündü ama onlar hâlâ güldüklerine göre, olamazdı ve zaten ses de onların-kine benzemiyordu. Bu tıpkı...

"Atla, Yerüstlü," dedi ses bir kez daha ve bu kez sesi sıçanlar da duydu. Gregor onların ayağa fırladıklarını hissedebiliyordu.

"Öldür onu!" diye hırladı ilki ve sıcak,

kızgın

soluğu

parmaklarına

değdiğinde

Gregor, olasılıkları düĢünmekten vazgeçip kendini bıraktı.

Saniyeler önce tutunduğu taĢ çıkıntının üstünde, garip sıçan küfürleri yağmuruyla birlikte,

pençelerin

sürtme

seslerini

duyabiliyordu.

Derken serbest düĢüĢün mide bulandırıcı hissi onu yiyip bitirmeye baĢladı. Daha önce iki kere olmuĢtu bu: Bir keresinde Bot'un peĢinden çamaĢırhanedeki ızgaradan düĢmüĢ, bir keresindeyse babasını, kardeĢini ve arkadaĢlarını kurtarmaya çalıĢırken devasa bir boĢluğa atlamıĢtı. "Bu," diye düĢündü, "asla alıĢamayacağım bir Ģey."

Ares neredeydi? Duyduğu ses Ares'in sesiydi, değil mi? Bir an için Gregor yarasayı duyduğunu sandı ama ardından sese sıçanların da tepki verdiğini hatırladı.

"Ares!" diye seslendi. Karanlık Gregor'un sesini bir havlu gibi emiyordu. "Ares!"

"Oof!" dedi Gregor, her Ģeyden çok ĢaĢkınlık içinde,

çünkü yarasa aniden altında belirivermiĢti; artık

karanlıkta düĢmüyor, yarasamn üstünde yol alıyordu.

"Ahbap, ortaya çıktığına sevineyim mi!" dedi Gregor, elleri Ares'in ensesindeki kalın kürke yapıĢmıĢ Ģekilde.

"Burada olmana sevindim Yerüstlü," dedi Ares. "Bu kadar düĢmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunun sana rahatsızlık verdiğini biliyorum ama ıĢık sopanı alıyordum."

"IĢık sopamı mı?" dedi Gregor.

"Arkanda," dedi Ares.

Gregor arkasına dönünce hafif bir parıltı gördü. Ares'in sırtındaki kürkün içinde parlayan küçük el fenerini aldı. "TeĢekkürler!"

IĢık onu biraz sakinleĢtirdi.

"Ahbap, ne olduğunu asla tahmin edemezsin! O ha- mam böcekleri parka gelip Bot'u kaçırdı! Onu burnumun dibinden çaldılar!" Gregor hamam böceklerine gerçekten kızmıĢtı. "Yani, ne sanıyorlardı? Fark etmeyeceğimi mi dü-

Ģündüler?"

Ares sağa döndü ve Su Yolu-'nun bir kenarında ilerleyen bir sırtın üzerinde uçmaya baĢladı. "Hayır Yerüstlü, hamam böcekleri..."

"Peki, umursamayacağımı mı düĢündüler? Onu kapıp kaçmak sorun değilmiĢ ve ben de sanki, 'Ah, Ģey, sanırım artık Bot'u bir daha göremeyeceğim,' diyecekmiĢim gibi."

"Bunu düĢünmüyorlardı," dedi Ares.

"Onu almaya gelmeyeceğimi mi düĢündüler? Ve onu

■ 34'-

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

öylece alıkoyabileceklerini ve etrafta dans ettirebileceklerini

ve

ona,

'Patty

Cake'

söyletebileceklerini ve..." dedi Gregor.

"Sürünenler takip edeceğini biliyordu,"

diye araya girdi Ares, Gregor kontrolünü

kaybetmeden önce.

"Elbette takip edecektim! Ve ahbap, o

böcekleri elime geçirdiğim zaman bütün

bunlar için sağlam bir açıklamaları olsa iyi

olur. Bölgelerinden ne kadar uzaktayız?" diye

sordu Gregor.

"Birkaç saat. Ama seni Regalia'ya

götürüyorum," dedi Ares.

"Regalia'ya mı? Ben Regalia'ya gitmek

istemiyorum!" dedi Gregor. "Beni hamam

böceklerine götür, hem de hemen götür!" diye

emretti Gregor.

Küt!

Gregor boylu boyunca sırtüstü yere düĢtü.

Ares onu taĢ bayırın üzerine fırlatmıĢtı.

Gregor ağzını daha açama-dan yarasa onu

göğsünden yakaladı. Pençelerini ceketinin içine

geçirdi.

Ares'in yüzü Gregor'un yüzünden yalnızca birkaç milim uzaktaydı. Yarasanın dudakları bir hırlama Ģeklinde diĢ etlerine kadar geriye çekilmiĢti. "Senden emir almıyorum Yerüstlü. Bunu baĢtan açıklığa kavuĢturalım. Senden emir almıyorum!"

"Hey!" dedi Gregor, Ares'in hiddeti karĢısında ĢaĢkına dönerek. "Derdin ne?"

"Derdim Ģu anda bana büyük ölçüde Henry'yi hatırla- tıyor olman," dedi Ares.

Bu, Gregor'un Ares'in yüzünü adamakıllı gördüğü ilk seferdi. Yeraltı'ndaki ıĢık genelde loĢtu. Ve Ares'i siyah kürkünün içindeki siyah gözleri, siyah burnu, siyah ağzıyla sahip olduğu tekdüze siyahlığı yüzünden görebilmek

oldukça zordu. Ama el fenerinin doğrudan gelen ıĢığı altında Gregor, yarasanın öfkeli olduğunu görebiliyordu.

Ares, Gregor'un hayatını kurtarmıĢtı.

Gregor ise, Ares'i, ölümden farksız olan sürgünden kurtarmıĢtı.

Birbirlerine bağlıydılar ve birbirleri için ölümüne savaĢmaya yemin etmiĢlerdi. Ama birkaç kelimeden fazla konuĢmuĢ-lukları yoktu. Ares ona tepeden bakarken, Gregor yarasa hakkında hemen hemen hiçbir Ģey bilmediğini fark etti.

"Henry'yi mi?" dedi Gregor, çünkü aklına söyleyecek baĢka bir Ģey gelmemiĢti.

"Evet

Henry'yi.

Eski

bağım.

Hatırlıyorsundur, sana daha fazla zaman verebilmek için kayaların üstüne düĢerek ölmesine izin verdim," dedi Ares, neredeyse alaycı bir Ģekilde. "Ve Ģu anda ikinizin de düĢmesine izin vermem gerekip gerekmediğini düĢünüyorum. Çünkü Henry gibi sen de, hizmetçin olduğumu düĢünüyorsun."

"Hayır, düĢünmüyorum!" diye itiraz etti Gregor. "Bak, geldiğim yerde hizmetçilerimiz bile

yok.

Yalnızca

kardeĢimi

almak

istiyorum!"

"Ben de seni kardeĢinle elimden geldiği

kadar çabuk bir araya getirmeye çalıGıyorum. Ama Henry gibi sen de beni dinlemiyorsun," dedi Ares.

Gregor bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yarasa her konuGmaya çalıGtığında onu dinlemeden

• 36 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

konuGup durmuGtu. Ama Henry ile kıyaslanmak hoGuna gitmiyordu. O hainden baGka bir Gey değildi. Yine de, belki yakıGıksız davranmıG *olabilirdi.*

"Tamam, özür dilerim. Deliye dönmüGtüm ama seni dinlemem gerekiyordu. Artık göğsümden çekil," dedi Gre-gor.

"Göğsümden çekil, ne?" dedi Ares.

"Göğsümden çekil!" dedi Gregor, tekrar sinirlenmeye baĢlayarak.

"Tekrar dene," dedi Ares. "Çünkü bu bana daha çok bir emir gibi geldi."

Gregor diĢlerini gıcırdattı ve yarasayı geri itme dürtüsünü bastırdı. "Göğsümden - çekil - ***lütfen."***

Ares ricayı bir süre düĢündü, tatmin edici olduğuna karar verdi ve kanatlarım hafifçe açarak yana sıçradı.

Gregor doğrulup göğsünü ovuĢturdu. YaralanmamıĢtı ama Ares'in pençelerini geçirdiği ceketinde birkaç tane büyük delik vardı.

"Hey! ġu pençelerine dikkat edebilir misin? Ceketime ne yaptığına bak!" dedi Gregor.

"Önemi yok. Ne de olsa onu yakacaklar," dedi Ares kayıtsızca.

Gregor o an koca bir görgüsüze bağlanmıĢ

olduğuna karar verdi. Ve Ares'in de aynı

sonuca ulaĢmıĢ olduğundan oldukça emindi.

"Pekâlâ," dedi Gregor soğuk soğuk.

"Demek

Regalia'ya

gitmemiz

gerekiyor.

Neden?"

-37-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Sürünenler kardeĢini oraya götürdü/'

dedi Ares, Gregor'unkiyle eĢleĢen bir tonla.

"Peki sürünenler kardeĢimi neden

Regalia'ya götürmek istesin?" diye sordu

Gregor.

"Çünkü/' dedi Ares, "sıçanlar onu

öldürmeye yemin etti."

• 38 •

BÖLÜM

4

Onu öldürmeye mi? Ama neden?" diye sordu Gregor afallayarak. "Bunu 'Felaket Kehaneti' öngörmüĢ," dedi Ares. "Felaket Kehaneti." Gregor Ģimdi hatırlıyordu. Yeral-tı'ndan ayrılırken Luxa'ya bir daha asla gelmeyeceğini söylemiĢ, kız da, "Felaket Kehaneti'nde öyle demiyor," demiĢti. Ve ardından Gregor bunu Vikus'a sormaya çalıĢmıĢ ama yaĢlı adam yanıt vermekten kaçınarak onu yarasasına doğru ittirip yola çıkmaları emrini vermiĢti. Bu yüzden Gregor kehanetin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama içinde kendi adının geçtiği ilk kehanet on iki kiĢilik bir grubun dört üyesinin ölümüyle

sonuçlanmıĢ ve sayısız kiĢinin ölümüne yol açan bir savaĢı tetiklemiĢti.

Üzerine bir dehĢet hissi çöktü. "Kehanet ne diyor Ares?"

• 39 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Vikus'a sor," dedi Ares kısaca. "Lafımın kesilmesinden bıktım."

Gregor, Ares'in sırtına tırmandı ve tek söz etmeden Regalia'ya uçtular. Gregor, Ares'e kızgındı ama ailesini tekrar tehlikeye attığı için kendine daha çok kızgındı. Evet, Luxa ona Felaket Kehaneti'nden bahsetmiĢti. Annesiyle birlikte çamaĢırhanedeki ızgarayı kapadıklarından beri Gregor Yeraltı'na dönme fikrini aklından çıkarmıĢtı. "ÇamaĢırhaneden uzak dur, Yeraltı'ndan uzak dur," diye düĢünüp durmuĢtu. Ama Bot'u Central Park'a

nasıl götü-rebilmiĢti? Orada bir giriĢ olduğunu biliyordu! Ġkinci bir kehanet olduğunu t biliyordu! Güvende olduklarım düĢünerek aptallık etmiĢti.

TaĢtan yapılmıĢ zarif kente ulaĢtıklarında, Ģehir o kadar sessizdi ki Gregor gece olmalı diye düĢündü. Eh, Yeraltı'nda Yerüstü'ndeki gibi güneĢ ya da ay, gün ya da gece olmadığı için gece göreceliydi. Ama Gregor o anda Şehrin büyük kısmının uykuda olduğu sonucuna vardı.

Ares saraya yöneldi ve pek çok yarasamn inmesine olanak sağlayan kocaman, tavansız Büyük Salon'a yumuĢak bir iniĢ yaptı.

Vikus tek baĢına durmuĢ,

sabırla

beklemekteydi. YaĢlı adam, çok kısa kesilmiĢ

gümüĢ rengi saçları ve sakalı, genelde

gülümsediğinde göze çarpan kırıĢıklıkları ve

menekĢe

rengi

gözleriyle,

tam

olarak

Gregor'un hatırladığı gibi görünüyordu.

Gregor, Ares'in sırtından inerken gülümsü-

yordu.

"Merhaba Vikus," dedi Gregor.

' 40 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Ah, Yerüstlü Gregor! Ares seni bulmuĢ.

Seni çama-Ģırhanendeki geçitte aramasının en

iyisi olacağım düĢünmüĢtüm ama o Su Yolu'na

bakma konusunda ısrar etti. Birbirinizin bağı

olarak çoktan benzer biçimde düĢünmeye

baĢladığınızı görüyorum," dedi Vikus.

Ne Ares ne de Gregor yanıt verdi.

Birbirleriyle doğru düzgün konuĢmadıkları için aralarında bir çeĢit zihinsel bağ varmıĢ gibi davranmak aptalca görünüyordu.

Vikus ikisine birden baktı ve ardından devam etti. "Pekâlâ... hoĢ geldin! Ġyi görünüyorsun. Ailen nasıl?"

"Ġyiler, teĢekkürler. Bot nerede?" diye sordu Gregor. Vikus'u severdi ama hamam böceklerinin Bot'u kaçırması ve kehanetin getirdiği tehditle oluĢan yeni durumlar, hoĢbeĢ etme isteğini öldürüyordu.

"Ah, o haylazların kısa bir süre içinde kardeĢinle gelmesi gerekiyor. Mareth onları karĢılamak için bir grupla yola çıktı ve Luxa'yı onlara katılmaktan vazgeçiremedim. ġimdiye kadar

Ares

elbette

sana

durumumuzu

anlatmıĢtır," dedi Vikus.

"Tam olarak değil," dedi Gregor.

Vikus bir kez daha ikisine de baktı ama ne

Gregor ne de Ares renk verdi.

"Pekâlâ... Ġlk önce birlikte Felaket

Kehaneti'ni incelememiz gerekiyor. Belki

hatırlarsın, Yeraltı'ndan ayrılırken ondan

biraz bahsetmiĢtim," dedi Vikus.

"Çok az," diye mırıldandı Gregor. Tüm

hatırladığı Vikus'un yola çıkması için onu acele

ettirdiği ve kesinlikle hiçbir Ģey söylemediğiydi.

• 41 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Sandwich'in odasına gidelim. Ares, sen de

gel lütfen' dedi Vikus ve saraya girdi.

Gregor arkasından kanat çırparak gelen

Ares'le birlikte adamı takip etti.

Vikus, sağlam ahĢap kapıya varana dek

konuĢmadı. Pelerininden bir anahtar çıkarıp kilidi açtı. Kapı ardına kadar açıldı. "Kehaneti sağında bulacaksın," dedi Vikus ve Gregor'a girmesini iĢaret etti.

Gregor kapının yanındaki duvardan meĢaleyi alıp içeri girdi. Oda tamamen, 1600'lerde Regalia'mn kurucusu Sandwich'li Bartholomew tarafından taĢ duvarlara oyul-muĢ ufacık sözcüklerle kaplıydı. Sözcükler kehanetleri oluĢturuyordu; Yeraltlılarm onlarla yaĢadığı ve öldüğü Sandwich'in imgelemleriydibunlar. Gregor'un odaya ilk giriĢinde kapıya bakan duvar, küçük bir kandille aydınlanıyordu. Sandvvich'in 'Gri Kehanet'i oyduğu yer orasıydı. O bölge Ģu an karanlıktaydı. Kandil onun sağındaki duvara yerleĢtirilmiĢti. Yukarıda Ģiire benzeyen bir Ģey vardı. Bu, o olmalıydı. Felaket Kehaneti.

Gregor daha iyi görebilmek için meÇaleyi kaldırdı ve okumaya baÇladı:

ALTLI DÜİTÜĞÜNDE, ÜSTLÜ

ATLADIĞINDA,

YAİAM ÖLÜM OLDUĞUNDA,

ÖLÜM YAİAMI GETİRDİĞİNDE,

BİR İEY BÜYÜYECEK KARANLIKTA,

MEZARA ÇEVİRMEK İÇİN YERALTI'NI.

- 42 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

AİAĞIDA EİELEDİĞİ DUYULUYOR,

UZUN SÜREDİR UNUTULMUİ KAR SIÇANI,

BEYAZ POSTA GİZLENMİİ KÖTÜLÜK

SAVAİÇI SÖNDÜRECEK Mİ IİIĞINI?

NE GÜÇSÜZLEİTİREBİLİR SAVAİÇIYI?

YANAN KEMİRGENLER NE

ARAMAKTALAR?

YALNIZCA ZAR ZOR KONUİABİLEN BİR

ENİK,

BÜTÜN YERALTI'NI ZAPTEDEN.

ÖLDÜR BEBEĞĠ, ÖLDÜR KALBĠNĠ,

ÖLDÜR EN HAYATÎ PARÇASINI.

ÖLDÜR ġĠMDĠ HÜKÜM SÜREN BARIġI,

KEMĠRGENLERĠN OLSUN GÜCÜN

ANAHTARI!

Gregor bunun ne anlama geldiğini, 'Gri

Kehanet'i

anladığından

daha

fazla

anlamamıĢtı. Ama aklı, onu iliklerine kadar

ürperten bir ibareye takılmıĢtı: Bebeği öldür...

Öldür bebeği... Öldür bebeği... Bot...

"Pekâlâ, bu Ģeyin tamamını gözden

geçirmek istiyorum. Hemen Ģimdi ve Ģu anda,"

dedi Gregor.

Vikus baĢım salladı. "Evet, kehaneti parça

parça incelemek akıllıca olacaktır. Ġlki kadar

üstü kapalı değil, ama bilmen gereken Ģeyler

var. En baĢtan baĢlayalım mı?" Ke-

hanete doğru ilerledi ve parmaklarını ilk iki dizenin üzerinde gezdirdi. "Ben bunu binlerce kez okuduğum için sen ikinci gözsün. Söyle bana Gregor, ne anladın?"

Gregor bu kez dizelere daha dikkatli baktı...

ALTLI DÜġTÜĞÜNDE, ÜSTLÜ

ATLADIĞINDA,

YAġAM ÖLÜM OLDUĞUNDA,

ÖLÜM* YAġAMI *GETİRDİĞİNDE,

...ve dizelerin ne anlama geldiğini bildiğini fark etti. "Bu benimle Henry hakkında. Üstlü benim, atladım. Altlı * Henry, düŞtü. Ben

;

yaŞadım, o öldü."

"Evet ve Yeraltı'na çok fazla hayat getirdiklerinden, Kral Gorger ve sıçanları da öldü," dedi Vikus.

"Hey, bunu bana daha önce neden

söylemedin? Belki o zaman neyin gelmekte olduğunu bilirdim!" dedi Gregor.

"Hayır

Gregor,

bu

daha

sonra

anlaĢılabilecek bir Ģey. 'Altlı' yalnızca Henry'yi değil, herhangi bir Yeraltı yaratığını ya da Yeraltı'nın kendisini iĢaret ediyor olabilir. 'Üstlü' baban olabilir. AtlayıĢın gerçek bir atlayıĢ değil, zihinsel ya da ruhsal bir atlayıĢ olabilir. Henry'nin düĢüĢü herhangi bir fiziksel ölümü kastediyor olabilir, güç ya da onurdan düĢmekten bahsetmiyor. Aslında Yeraltının gerçek anlamda düĢüp ölmesi çok alıĢılmıĢ bir Ģey değil. Henry bu Ģekilde öleceğini asla tahmin etmezdi," dedi Vikus.

"Neden?" diye sordu

Gregor. Vikus, Ares'e göz

atıp duraksadı.

. 44 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Çünkü onu yakalamamı bekliyordu," dedi

Ares, lafı dolandırmadan.

"Evet," dedi Vikus. "Ġlk kehanet bize

gerçekten bulanık geliyordu ama artık elbette

su gibi berrak görünüyor. Devam edelim mi?"

Gregor bir sonraki parçayı okudu.

BĠR ġEY BÜYÜYECEK

KARANLIKTA, MEZARA

ÇEVĠRMEK ĠÇĠN

YERALTI'NI.

"Yani kötü bir Ģey geliyor. Ölümcül bir

Ģey," dedi bu kez Gregor.

"Gelmiyor. Ģu anda burada ve bir süredir

de

buradaydı.

Yalnızca,

sıçanlar

onu

gizliyordu, kendilerinden bile. Bir sonraki dörtlükte bununla ilgili daha fazla Ģey bulacaksın," dedi Vikus, sonraki dört dizeyi göstererek.

AġAĞIDA EġELEDĠĞĞĠ DUYULUYOR,

UZUN SÜREDĠR UNUTULMUġ KAR SIÇANI,

BEYAZ POSTA GĠZLENMĠġ KÖTÜLÜK

SAVAġÇI SÖNDÜRECEK MĠ IġIĞINI?

Gregor bir süre dizeleri inceledi. "Bu bir sıçan. Beyaz bir sıçan mı?"

"Yeraltı'nda kar yağmadığı için uzun süre önce unutulmuĢ karın rengi. Buna karĢın çok güzel olduğunu tahmin ediyorum," dedi Vikus biraz özlemle.

• 45 '

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Öyle," dedi Gregor. "Şu anda her yerde kar var. Kar her Ģeyin daha güzel görünmesini sağlar." Sağlardı da; yeni yağdığında... Yeri ve

çöpleri örter ve Ģehir kısa bir süre için temiz ve yenilenmiĢ gözükürdü. Ve ardından sulu çamura dönüĢürdü. "Demek bu beyaz sıçan?.."

"Efsanelerde vardır.

Sandwich,

Yerüstü'nde yaĢarken bile beyaz sıçanın hikâyelerini biliyordu. Tarihe göre her birkaç yüzyılda bir, bir tanesi ortaya çıkacak, diğer sıçanları çevresinde toplayacak ve bir korku krallığı yaratacak. Kurnazlık, güç ve boyut olarak içlerindeki en dikkat çeki-cisidir," dedi Vikus.

"Boyut mu?" dedi Gregor. "Burada yaĢayan diğer sıçanlardan daha iri olacağını mı söylemeye çalıĢıyorsun?"

"Oldukça," dedi Vikus. "Efsaneye göre. Ve Ģu anda, bu yaratıkla Yeraltı arasında duran tek Ģey sensin. SavaĢçı. Sen ona karĢı bir

tehditsin. O yüzden beyaz sıçan bu kadar dikkatlice gizlendi. Sıçanlar onu bulmanı istemiyor. Ama savunmasız bir tarafın da var."

Vikus hafifçe üçüncü dizeye vurdu ve Gregor okumaya devam etti.

NE G ÜÇS ÜZLEġTĠREBĠÜR SAVAġÇIYI?

YANAN KEMĠRGENLER NE ARAMAKTALAR?

YALNIZCA ZAR ZOR KONUġABĠLEN BĠR ENĠK

B ÜTÜN YERALTI'NI ZAPTEDEN.

"'Enik' ile neyin kastedildiğini biliyor musun?" diye sordu Vikus.

- 46 *

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Ripred bir keresinde Luxa ile Henry kendisine itaat etmedikleri için onlara enik demiĢti," dedi Gregor. Ve aniden babasını kurtarmasına yardım eden iri ve yaralı sıçanın

bütün bunların ne kadarım bildiğini merak etti.

"Hiç kuÇkusuz bunu alaycı bir ifadeyle ve onlara komutanın onda olduğunu hatırlatmak için söylemiÇtir. Sıçanlar için 'enik' bebek demektir. Senin en yakınındaki tek bebek de, Bot/' dedi Vikus.

Gregor gözlerinin kehanetin son dizesine çekildiğini hissetti.

ÖLDÜR BEBEĞĠ, ÖLDÜR KALBĠNĠ,

ÖLDÜR EN HAYATÎ PARÇASINI.

ÖLDÜR ġĠMDĠ HÜKÜM SÜREN BARIġI,

KEMĠRGENLERĠN OLSUN GÜCÜN

ANAHTARI!

"Demek

Bot'u,"

Gregor

güçlükle

söyleyebildi; "öldü-rürlerse, bana bir Çey olacağını düÇünüyorlar."

"Bu bir Ģekilde seni dağıtacak," dedi Vikus.

"Ve bu olursa, sıçanlar geri kalanlarımıza

üstün gelecek."

"EndiĢelenecek bir Ģey yok," dedi Gregor

ama çok korkuyordu. "Bot olduğundan emin

misin?"

"Olabileceğimiz kadar

eminim. Ona

yakınlığın biliniyor. Kendini feda etmen, Kral

Gorger'in

kardeĢini

öldürmesine

izin

vermektense onun üzerine atlaman... Bunlar

herkes üzerinde büyük etki bıraktı. Aklına söz

konusu olabilecek baĢka bir bebek geliyor mu

Gregor?" diye sordu Vikus ciddiyetle.

Gregor baĢını iki yana salladı. Bebek, Bot

idi. Ve bir ko-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

nuda haklıydılar: Sıçanlar kardeĢini öldürürse,

Gregor'un içinde bir Ģeyler dağılırdı.

"Öyleyse

kardeĢimi

neden

buraya

getirdiniz?

Onu

neden

güvende olduğu

Yerüstü'nde bırakmadınız?"

"Çünkü güvende değildi. Sen de öyle.

Sürünenler sizi korumak için gece gündüz

peĢinizdeydi," dedi Vikus.

Gözünün

önüne

o

sabah

mayonez

kavanozuyla yakaladığı hamam böcekleri geldi. "Küçük olanları mı kastediyorsun?" "Evet, aÇağıdaki büyüklerle iletiÇim halindeler. Ama sıçanlar da seni izliyordu. Siz Yeraltı'ndan ayrıldıktan kısa bir süre sonra kardeÇinin canını almak için fırsat kollamak üzere ailenin hareketlerini izlemeye baÇladılar," dedi Vikus. "Bu senin evinde mümkün değildi. Ama bugün dıÇarı çıkıp onunla geçitlerden birinin çok yakınına gitme riskine girdin."

"Central Park'a kaymaya gitmiÇtik," dedi Gregor.

Derken Ares konuÇtu. "Yerüstlü tünellerde

kemirgenler

tarafından takip ediliyordu.

Onlardan kaçmak için Su Yolu'na atlamak

zorunda kaldı."

"Öyleyse sürünenler Bot'u tam zamanında

kurtarmıĢ olmalı. Bugün sıçanların hedefi

kardeĢindi, Gregor," dedi Vikus.

"Beni neden öldürmediler?" diye sordu

Gregor uyuĢmuĢ halde.

"Bundan memnuniyet duyarlardı. Ama

senin atlayıp hayatta kalabildiğini gördüler, o

yüzden bunu baĢarabilecek kadar kendilerine

güvenemediler," diye yanıtladı Vi-

kus. "Ve Ģu an kehanet onlar için daha önemli.

Bot'u öldürerek seni mahvetmek istiyorlar."

Gregor, "Ben hâlâ Yerüstü'nde daha

güvende olacağımızı düĢünüyorum. Central

Park'a gitmeyiz olur biter. Bot'u evden

çıkartmayız..." demesine rağmen bunun daha güvenli olacağından çok da emin değildi.

"Ġstediğin buysa seni hemen geri gönderebilirim. Ama kardeĢini bulurlar

Gregor, bir kere akıllarına koydular. Onların düĢüncesine göre bu bir yarıĢ. Beyaz sıçan öldürülmeden önce Bot'u öldürmeleri gerekiyor. Yalnızca biri hayatta kalabilir. Ġster inan ister inanma, kardeĢini Yeraltı'na onu korumak için getirdik," dedi Vikus.

"Ve kendinizi korumak için," dedi Gregor.

"Evet. Ve kendimizi korumak için," dedi Vikus. "Ama kaderlerimiz birbirine geçmiĢ

olduğu için, bu aynı Ģey gibi görünüyor. Peki, kararın ne? Seni eve mi götürelim yoksa sonuna kadar bizimle mi olacaksın?"

Gregor, bazen evlerinin duvarlarından çıkan sürtünme seslerini düĢündü. Babası bunun büyük olasılıkla yalnızca fareler olduğunu söylese de, o sesler annesini geriyordu. Ama ya sıçanlardıysa? Ya sıvanın birkaç santim ötesinden Bot'u izliyorlardıysa? Belki de onu izliyor, bekliyor ve dev sıçanlara rapor veriyorlardı... Kapıda bir kayma sesi oldu. Gregor baĢını çevirdiğinde Bot'un bir anteni eğik dev bir hamam böceğinin sırtında, kapıda durmakta olduğunu gördü.

"Ge-go!" diye kıkırdadı kız. "Gezdim!

Temp, Bof u gezdirdi!"

O kadar mutluydu ki... ve küçük... ve güçsüz... Günün yirmi dört saati ona göz kulak

olamazdı... Okula gitmesi gerekiyordu... Onu koruyacak baĢka kimse yoktu... bugün aptalca davranmıĢ olsa bile... Bu tekrar olursa, sıçanlar New York'ta onu bir dakika içinde öldürebilirlerdi. Belki bir dakika bile sürmezdi.

"Kalıyoruz," dedi Gregor. "Bu iĢ bitene kadar burada kalıyoruz."

' 50 -

BÖLÜM

5

***G*e-go'ya git!" dedi Bot, Temp'e, topuklarını hafifçe hamam böceğinin kabuğuna vurarak ve böcek ona itaat edip kızı Gregor'un yanına götürdü. Bot kayarak aĢağı indi, koĢtu ve Gregor'un bacağına sarıldı.**

"Selam Bot," dedi Gregor buklelerini karıĢtırarak. "Nerelerdeydin?"

"Atta gittim! Hızlı! Hızlı atta!" dedi kız.

"Vikus'u hatırlıyor musun?" diye sordu Gregor adamı göstererek.

"Selam! Selam sana!" dedi Bot mutlu mutlu.

"HoĢ geldin, Bot," dedi Vikus. "ÖzlemiĢtik seni."

"Selam, yarasa!" dedi Bot, Gregor onu görmezden gelmesine karĢın Ares'e el sallayarak.

"Selam, Temp," dedi Gregor hamam

böceğine. "Bir

•51-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

dahaki sefere Bot ile kaçmadan önce bana

haber verebilir misin? Ödümü patlattın."

"Bizden nefret mi ediyorsun Yerüstlü,

nefret mi?" diye sordu Temp.

Ah, harika, Ģimdi de hamam böceğinin

duygularını incitmiĢti. Çok alınganlardı.

"Hayır, sizden nefret etmiyorum, yapma.

Bot'u götürdüğünüz için korktum yalnızca.

Nerede olduğunu bilmiyordum," dedi Gregor.

"Bizimleydi o, bizimle," dedi Temp, Ģimdi

de aklı karıĢmıĢtı.

"Evet, biliyorum. Artık biliyorum. Ama

parktayken

bilmiyordum,"

dedi

Gregor.

"EndiĢelendim."

"Bizden nefret mi ediyorsun,Yerüstlü, nefret mi?" diye tekrarladı Temp.

"Hayır! Onu bir yere götürecekseniz bana söylemenizi istiyorum yalnızca," dedi Gregor.

Temp'in antenleri fark edilecek derecede uzamıĢtı. Bu konuĢma hiçbir yere gitmiyordu. Konuyu değiĢtirdi. "Hey, Temp? Bot'u sıçanlardan kurtardığın için sana çok teĢekkür ederim. Harika bir iĢ yaptın."

Temp dikildi. "Sıçanlar kötü," dedi içtenlikle.

"Evet," dedi Gregor. "Sıçanlar çok kötü."

O an eĢikte Luxa belirdi. GümüĢî sarı saçları biraz uzamıĢ, biraz boy atmıĢtı ama Gregor'un dikkatini çeken, kızın menekĢe rengi gözlerinin altındaki açık mor halkalardı. Belli ki son zamanlarda zor anlar geçiren tek kiĢi kendisi değildi.

"HoĢ geldin, Yerüstlü Gregor," dedi Luxa,

ona yaklaĢmasına karĢın dokunmadan...

"Selam Luxa, nasılsın?" diye sordu Gregor.

Elini telaĢla yukarı kaldırdı ve hızla

baĢındaki sarı bandı ittirdi. Neredeyse çıkarıp

atmak istiyormuĢ gibiydi. "Ġyi, iyiyim."

Ġyi değildi. Kız besbelli ki iyi uyuyamamıĢtı.

Mutlu görünmüyordu. Ama baĢını hâlâ kibirle

yana eğiyordu ve yüzünde hâlâ o yarım

gülümsemesi vardı. Hâlâ bir kraliçe gibi

duruyordu. "Demek geri geldin."

"Fazla seçeneğim yoktu," dedi Gregor.

"Evet," dedi Luxa soğuk bir tavırla.

"Seninle benim asla fazla seçeneğimiz yok gibi

görünüyor. Aç mısın?"

"Ben açım. Ben açım!" dedi Bot.

"AkĢam yemeğini kaçırdık," dedi Gregor,

midesi

aç

hissetmek

için

fazlasıyla

düğümlenmiĢ olmasına karĢın.

"Yıkanmaya, yemek yemeye ve ardından

uyumaya

ihtiyacınız

var. Solovet yarın

eğitimlere baĢlaman gerektiğini söyledi," dedi

Luxa.

"Öyle mi söyledi?" diye sordu Vikus, biraz

ĢaĢırmıĢ gözükerek.

"Evet. Sana söylemedi mi?" diye sordu

Luxa, Vikus'a alaycı bir bakıĢ atarak. Garip bir

iliĢkileri vardı. Vikus onun büyükbabasıydı

ama anne ve babası sıçanlar tarafından öl-

dürüldüğü için Vikus, Luxa'nm babası gibiydi.

Vikus aynı zamanda, on altı yaĢına girdiğinde

Regalia'mn kraliçesi olma sorumluluğunu

üstüne alabilmesi için, Luxa'yı de-

netliyor ve eğitiyordu. Birbirlerinin çok fazla Ģeyi olduklarından dolayı Gregor bunun onlar için karmaĢık olması gerektiğini düĢündü.

"Sizinle dıĢarıda görüĢürüz Gregor, Ares/' dedi Luxa ve gitti.

Gregor ve Bot daha önce hiç karĢılaĢmadıkları iki Ye-raltlı tarafından banyolara götürüldüler. Genç kadın Bot'u kızların soyunma odasına götürürken, adamlardan biri Gregor'a eĢlik etti. Gregor adama kıyafetlerini yakmamasını

söylemek için banyodan üzerinde yalnızca bir havluyla ve üstünden sular damlayarak çıkınca rezil olmuĢtu. Ares haklıydı; kıyafetleri küle döndürmek standarttı ama Gregor yenilerinin pahalıya mal olacağım biliyordu. Ayrıca botlarım kaybetmeyi de hiç istemiyordu.

"Ama...

Kıyafetlerin

çok

kokuyor.

Kemirgenler burada olduğunu anlar," dedi adam kararsızca.

"Ah, sorun değil. Yani, burada olduğumu zaten biliyorlar. Ġki tanesi beni Su Yolu'na kadar kovaladı," dedi Gregor. "Bu yüzden, onları... Bilmem, belki de müzeye falan koyabilirsin. Bütün Yerüstü eĢyaları orada duruyor, değil mi?"

Öneriyle rahatlayan adam Vikus'a sormaya gitti.

Hatırı sayılır bir yemek yediler: Etli yahni,

ekmek,

mantar,

Gregor'a

tatlı

patatesi

anımsatan ama öyle olmayan Ģu Ģeylerden ve bir tür pasta. Bot iĢtahla yemeğini bitirdi. Gregor o gün kardeĢinin bir kâse yulaf ezmesi ve fıstık ezmeli sandviçten biraz fazlasını yiyebilmiĢ olduğu-

nu düĢündü. En azından ailenin geri kalanının yemek için soslu patatesi vardı. Tabii herhangi biri yiyebilecek durum-daysa.

Ah, bütün bunlar kendi hatasıydı! Bot'a göz kulak olmuĢ olsaydı, hamam böcekleri onu asla götüremezdi. Ama ona ilk önce sıçanlar da ulaĢabilirdi. Buradaki herkese kardeĢini

kurtardıkları için minnet duyması gerektiğini düĢündü ve bir yere kadar duyuyordu da. Ama diğer taraftan onu yine sorunlu dünyalarına gelmek zorunda bıraktıkları için onlara kızıyordu. Vikus ne demiĢti? "...kaderlerimiz birbirine geçmiĢ olduğu için, falan filan." Bunun bir parçası olmak istemiyordu ama iĢte buradaydı. Yeniden.

Bot baĢı yastığa değer değmez uykuya daldı ama Gre-gor kendini huzursuz ve endiĢeli hissediyordu. Ailesini, Bot'un karĢısındaki tehdidi ve dıĢarıda bir yerlerdeki dev bir sıçanın korkutucu varlığını düĢünmekten uyuyamadı. Sonunda pes etti ve sarayda dolaĢmaya karar verdi. Sorun çıkmaması gerekiyordu; bu kez kaçmaya ya da herhangi bir Ģey yapmaya çalıĢmıyordu.

Geçtiği kapılar insanların yaĢam alanlarına açılıyor gibi görünüyordu. Büyük Salon ya da yemek odaları gibi herkesin kullandığı odalar

açıktı. Ama Gregor'un katındaki perdeler diğer odaları görebilmeyi engelliyordu. *TaĢ kapılar kullanıĢlı olmasa gerek* diye düĢündü. Ve Yeraltı'nda gördüğü tek ahĢap kapı da Sandvvich'in kehanetlerle dolu olan odasına açılıyordu.

Gregor odaların birinden konuĢma sesleri geldiğini duyduğunda on dakikadır yürümekteydi. Sesler perde yü-

zünden oldukça boğuk geliyordu ama yine de duyulabili-yordu çünkü içeridekiler tartıĢıyorlardı. Bu Vikus idi...

"Bana eğitimden bahsetmeliydin. Bu konuda benim de söz hakkım olmalıydı!"

Peki kiminle konuĢuyordu?

"Evet, evet, sen onu korumak için bir Ģeyler düĢünmeye çalıĢırken olduğumuz yerde sayardık ama bu mümkün değil. Ne istediğinin önemi yok."

Solovet'in sesine benziyordu. Vikus'un karısı, Luxa'nın büyükannesi ve Regalia ordusunun komutanıydı. Genelde yumuĢak, ciddi bir sesle konuĢurdu. Ama Gregor savaĢta bağırarak emirler yağdırdığım duymuĢtu. Solovet'in kibar hanımefendiyle asker arasında gidip gelme becerisi sinirini bozuyordu çünkü hangisini beklemesi gerektiğini asla bilemiyordu. Kadın Ģu anda daha çok askere benziyordu.

Gregor kulak misafiri olmak istemiyordu, bu yüzden sessizce uzaklaĢmak için döndü. Ama ardından adını duydu ve dinlemeden

edemedi.

"Peki Gregor ne istiyor? Bu konuda hayır deme hakkı yok mu? Kılıcı elinin tersiyle itti, Solovet. SavaĢmak istemiyor," dedi Vikus.

"Hiçbirimiz savaĢmak istemiyoruz Vikus," dedi o zaman Solovet.

Vikus odadaki biri savaĢmaktan keyif alıyor olabilirmiĢ gibi düĢündüğünü ima eden, "Hmm"a benzer bir ses çıkardı.

"Hiçbirimiz savaĢmak istemiyoruz," diye tekrar etti Solovet sert bir tonla, "ama hepimiz savaĢıyoruz. Zaten kehanet de Gregor'a 'savaĢçı' diyor. 'Arabulucu' değil."

• 56 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Ah, kehanetler genelde yanıltıcıdır. Bir savaĢçı olarak söz ediliyor ama belki de silahlan bizim alıĢık olduğumuz silahlar değildir. Adam gibi bir silahı olmamasına karĢın geçen defa gayet iyi iĢ çıkardı," dedi

Vikus. "Sana Sandwich'in kılıcını elinin tersiyle itti diyorum!"

"Evet, güvende olduğunda ve her Ģeyin bittiğini düĢündüğünde. Ama yolculukta bir kılıç istediğini hatırlıyorum," diye karĢılık verdi Solovet.

"Ama kılıca ihtiyacı yoktu. Onsuz daha iyiydi sanırım," dedi Vikus.

"Ben de, bu sefer onu silahsız yollarsan, ölümünü garanti etmiĢ olacağını sanıyorum," dedi Solovet.

Sessizlik oldu.

Gregor kapıdan olabildiğince çabuk uzaklaĢtı ve bir yolunu bulup odasına döndü. O gece kısa süreli de olsa uykuya dalabildi ama o da rahatsız edici düĢlerle doluydu.

57

BOLUM

6

rtesi sabah Gregor bitkindi ve sinirleri tepesindey-di. Daha önce hiç karĢılaĢmadığı Eba Ģka bir Yeraltlı ona kahvaltı hazırladı. Bot'u, dün gece onu yıkayan kadının ellerine teslim etti ve dıĢarı çıktı. Bugün eğitimine baĢlaması gerekiyordu. Ya da iĢte adı her neydiyse ona... Birkaç koridorda ilerledikten sonra, Gregor nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Luxa sahayla ilgili bir Ģeyler söylemiĢti. Spor sahasını mı kastetmiĢti? Yeraltlıların yarasaların üstünde bir tür top oyunu oynadığı büyük taĢ oval, Regalia'da gördüğü ilk Ģeydi. Saraydan yirmi dakikalık

yürüyüĢ mesafesi uzaklığındaydı.

Gregor sonunda, her iki yanında iki muhafız olan bir çıkıĢ bulmayı baĢardı. Kapının dıĢında iplere bağlı bir platform vardı. Muhafızlardan onu yere indirmelerini istediğinde, ĢaĢkınlıkla karĢılandı. "Uçucun seni eğitime götürmek için Büyük Salon'da seninle bir buluĢma ayarlamadı mı?" diye sordu bir tanesi.

• 59 ■

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Ares ve Gregor dün gece tek kelime etmeden ayrılmıĢtı. "Hayır, Ares unutmuĢ olmalı," dedi Gregor.

"Ah, evet, Ares," dedi muhafız ve arkadaĢına anlamlı bir bakıĢ attı.

Gregor, Ares ile konuĢmuyor olmasına rağmen, bu imadan hoĢlanmamıĢtı. "Ben de unuttum," dedi. "Ona hatırlatmalıydım."

Muhafızlar baĢlarını salladı ve Gregor

platforma çıkabilsin diye kenara çekilip platformu altmıĢ metre aĢağı indirdiler. ĠniĢ sarsıntısız ve olaysız geçmesine karĢın Gregor gergindi ve iplere yapıĢmıĢtı. Yeraltı, yükseklik korkusunu unutturmamak için ona sonsuz fırsatlar sunuyordu.

Ģehir, iĢlerine giden soluk tenli, menekĢe gözlü insanlarla kaynıyordu. Pek çoğu dik dik ona bakıyordu ama Gregor bakıĢlarına karĢılık verdiğinde saygılı bir baĢ selamı veriyorlardı. Hatta birkaçı reverans bile yaptı. Onu tanıyorlardı ya da en azından ondan haberleri vardı. O, Ģehirlerini yıkımdan kurtaran savaĢçıydı. Gregor kısa bir süre için gördüğü bu ilginin keyfini çıkardı ve ardından hepsinin, kendisinin dev beyaz sıçanı nasıl yakalayacağı

hakkında

düĢünmekte

olduklarını fark etti. Onu öldürmesi için

yanında kaç asker göndereceklerini merak etti.

O kadar büyük, o kadar korkunç bir Ģeyi öldürmek için... Tastamam bir orduya gereksinim duyulabilirdi!

Arenaya vardığında, bariz geç kalmıĢtı.

Her yaĢtan Ye-raltlı gruplar yosun kaplı zemine dağılmıĢ, çeĢitli esneme ve beden eğitimi hareketleri yapıyordu. Yaptıkları egzersizler,

okulda

yaptıkları

koĢu

antrenmanlarından hiç de

farklı görünmüyordu. Luxa'yı görebilemek için etrafa göz gezdirirken, bir ses dikkatini çekti:

"Yerüstlü! DönmüĢsün!" Ve Gregor ne olduğunu anlamadan Mareth onu yakalamıĢ,

kaburgalarını kırarcasma sarılmıĢtı bile. Bu asker onun en sevdiği Yeraltlılardan biriydi.

"Selam Mareth," dedi Gregor. "Nasıl gidiyor?"

"Çok iyi, artık sen de burada olduğuna göre. Gel, benimle birlikte genel eğitim çalıĢacaksın," dedi Mareth, Gregor'a kendi yaĢında bir grup çocuk göstererek.

Sahada koĢarlarken, kılıçlarla tatbikat yapan bir grup çocuğun yanından geçtiler. Hiçbiri altı yaĢından büyük görünmüyordu. AnlaĢılan Yeraltı'nda savaĢ için eğitime baĢlamanın yaĢı yoktu.

Gregor, Luxa'yı gördü ve yanında bir yere geçti. Sınıf eğitime dönmeden önce yalnızca birbirine baĢlarını sallayıp selamlaĢacak vakitleri vardı.

Mareth onlara bir dizi vücut gerdirme hareketi yaptırdı. Gregor esnek biri değildi. Ama Luxa kendi etrafında kıvrılabiliyordu.

Ardından her zamanki sınavlar, mekikler, bacak kaldırmalarla biraz güçlendirme antrenmanları oldu. Son olarak da, arenanın etrafında koĢtular. Gregor hız ve mesafe koĢularının ikisini de seviyordu. Kendi grubundaki en iyi olan Mareth'e ayak uydurabilen tek kiĢi olması ve bu yüzden koĢudan sonra Mareth tarafından da tebrik edilmesi onu epeyce tatmin etmiĢti.

Sıra takla atmaya gelince, Mareth'in övgüsüyle belir-

miĢ olan yüzündeki parıltı çabucak söndü. Gregor'un okulundaki beden

eğitimi

saatlerinde her yıl jimnastik dersleri açılırdı ama bu yalnızca basketbol dersleri baĢlayana kadar yaptığı bir Ģeydi. Takla için boyu fazla uzundu ve çoğu hareket sırtüstü yere yayılmasıyla sona eriyor gibi görünüyordu. Zaten Ģu anda da yerde sırtüstü yatıyordu. Luxa gülmemeye çalıĢarak tepesine dikildi.

"Yuvarlandığın zaman, ayakların yere değene kadar dizlerini açamazsın," dedi kız elini uzatarak.

"Evet, evet, evet," dedi Gregor, kızın onu kaldırmasına izin vererek. Jimnastikçiler daima sanki yeterince yoğunla-Ģırsanız yerçekimine karĢı verdiğiniz savaĢı gerçekten ka-zanabilecekmiĢsiniz gibi, yardımcı ipuçları verirlerdi.

Mareth bir numara göstermesi için kızı yanına çağırdı ve kız kıvrımlı taklaya benzer inanılmaz bir Ģeyler yaptı ve Gregor kaldırımdan nasıl kolayca iniyorsa o da o kadar kolaylıkla ayaklarının üzerinde yere indi. Diğer Yeraltlılar alkıĢlamaya baĢladı ve Luxa onlara ender gülücüklerinden biriyle karĢılık verdi. Ardından geri geldi ve Gregor'a umutsuzca perende atmayı öğretmeye çalıĢtı. Kız, tekniğini, "El, el, ayak, ayak, iki el ardından iki ayak değil," diyerek yaklaĢık on sekizinci kez anlatırken gözüne bir Ģey takıldı ve yüzü asıldı.

Gregor kızın bakıĢlarını, beĢ çocuktan oluĢan bir grubun dikildiği arenanın giriĢine doğru takip etti. Bu grubu daha önce görmemiĢti. "Onlar kim?"

"Kuzenlerim. Regalia'ya yeni gelmiĢ olmalılar," dedi Luxa soğuk bir Ģekilde.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Gregor

ĢaĢkınlıkla

gruba

baktı.

"Kuzenlerinin yalnızca Henry ve adı neydi?..

ġu gergin kız olduğunu sanıyordum."

"Nerissa," dedi Luxa. "Evet Nerissa ve...

Henry." Bu adı telaffuz etmesi biraz çaba gerektirmiĢti. "Onlar sahip olduğum tek soylu kuzenler. Babalarımız kardeĢ, kralın ve kraliyet ailesinin oğulları."

GiriĢteki kuzenler Luxa'yı gördü ve ona doğru gelmeye baĢladı. Kız onlara soğuk bir baĢ selamı verdi. "Bu beĢi annemin tarafından akrabam. Öyle olmasını fazlasıyla istemelerine karĢın kraliyet kanı taĢımıyorlar."

"Onlara bayılmıyorsun, ha?" dedi Gregor.

"Nerissa ile dalga geçiyorlar. Yeteneği ve hassaslığıy-la," dedi Luxa. "Hayır, biz... Yani,

ben onlardan hoĢlanmıyorum."

Gregor kızın, ölümünden aylar sonra bile kendini ondan ayrı düĢünmekte zorlandığı için Henry ile birlikte çok uzun süre 'biz' olduklarını anlayabiliyordu. Henry'nin güç elde etmek için onu açıkça sıçanlara satmıĢ olması gerçeği elbette durumu karmaĢıklaĢtırıyordu. Böyle düĢününce, Luxa'nm gözlerinin altındaki mor halkalara ĢaĢırmamak gerekirdi.

"Fount'tan buraya ziyarete geldiler.

Umarım kısa bir ziyaret olur," dedi Luxa.

Luxa ve kuzenleri kısa, resmî bir biçimde selamlaŞtılar ve ardından kız onlara Gregor'u tanıŞtırdı. En büyükleri Howard herhalde on altı yaŞlarmdaydı ve bir hayli çalıŞkan gibi görünüyordu. Akıcı, gümüŞsü sarı bukleleriyle çarpıcı

derecede güzel olan Stellovet adında on üç yaŞlarında bir de kız; onun yanında daha küçük ikizler olan Hero adında bir kız ve Kent adında bir oğlan; son olarak da Stellovet'in elini tutan yaklaŞık beŞ yaŞında küçük bir kız vardı. Gregor kızın adını 'Chimney'ye benzer bir isim gibi duydu ama doğru anladığını sanmıyordu.

BakıŞlarını Gregor'dan ayırmakta güçlük çekiyorlardı. Muhtemelen gördükleri ilk Yerüstlü oydu.

"Selam Yerüstlü Gregor. Yaptıkların

hakkında çok Ģey duyduk ve döndüğün için minnettarız," dedi Howard, gayet kibarca.

"Rica ederim," dedi Gregor, aslında dönmeyi çok istememiĢ olsa da.

"Ah," dedi Stellovet ağzından bal damlayarak, "görev sırasında Luxa'yı korumak için burada olmana çok sevindik."

"Hı, hı. Luxa olmasaydı üç kez sıçan yemi olmuĢtum. O yüzden sanırım bu, durumu eĢitliyor," dedi Gregor.

Stellovet'in gözleri kısıldı ama tatlı bir gülümsemeyle karĢılık verdi. "Evet, Luxa sıçanlar konusunda uzman sayılır. Kaç bacakları olursa olsun."

Bunu söylemesi korkunç bir Ģeydi. Kızın Henry'yi kastettiği açıktı. Gregor onun gibi, hayatınızdaki gerçekten korkunç bir Ģeyi alıp

size karĢı kullanan çocukları bilirdi. Ve söylenen doğru olduğu için bu konuda diyebileceğiniz hiçbir Ģey olmazdı. Stellovet'e karĢı derin ve ani bir tiksinti hissetti.

- 64 •

GREGOR VE FELAKET

KEHANETİ ’

Howard utanmıĢ görünüyordu. Stellovet ve ikizler sırıtıyordu. Küçük kız Chimney ya da adı her neyse, gözleri ardına kadar açılmıĢ ve ĢaĢkındı. Gregor'un, yüzünde belirmiĢ olması gereken acıyı görmesi için Luxa'ya bakması gerekmiyordu.

Gregor bir süre Stellovet'e baktı ve ardından gayet normal bir tavırla, "Eee, nerelisiniz?" diye sordu.

"Fount'ta oturuyoruz. Babamız oranın amiri," dedi Stellovet gururla.

"Fount'ta çok sıçan var mı?" diye sordu Gregor.

"Çok değil," dedi Stellovet. Artık Gregor'u daha dikkatli izliyordu. "SavaĢma becerilerimizden korktuklarına Ģüphe yok."

"Gelmek için çok nedenleri yok," dedi Howard, kız kardeĢine onaylamayan bir bakıĢ atarak. "Tehlikeli nehir akıntılarına karĢı yüzmek zorundalar ve bizim yok etmeye değecek birliklerimiz ya da bir Yerüstlümüz yok."

"Ah, yani hiç sıçan görmedin mi?" diye sordu Gregor Stellovet'e anlamlı bir Ģekilde. Kız utanarak tepeden tırnağa hafif pembeye döndü. "Evet! Sıçan gördüm! Nehir kıyısında! Seninle durduğum mesafeden!"

"Ama Stellovet," dedi küçük Chimney, Stellovet'in elini çekiĢtirerek, "o sıçan ölüydü." Stellovet daha da pembeleĢti. "ġĢĢ!" dedi

Chimney'ye öfkeyle.

"Ben de öyle tahmin etmiĢtim," dedi Gregor. "Hey Luxa, bana Ģu takla olayını göstermeyecek miydin?"

' 65 -

YERALTI

GÜNLÜKLERĠ - 2 "Ġzninizle kuzenler," dedi Luxa.

Luxa ve Gregor dönüp uzaklaĢtı. Gregor kızla göz göze geldi. Yüzünde hâlâ incinmenin izleri görülüyordu ama ona gülümsedi.

"TeĢekkür ederim Gregor/' dedi hafifçe.

"Aptallar/' diye karĢılık verdi Gregor omuzlarını sil-kerek. "Haydi Luxa, Ģu taklalardan bir tane at. En güzelini at, aklına gelebilecek en çılgınını."

Luxa, sahanın ortasındaki bir noktaya odaklanmak için bir an durdu ve havalandı. Bir dizi harika takla attı ve havada tamamen gerilmiĢ olarak iki tam tur dönüp, ayaklarının

üzerinde yere inerek hareketini tamamladı. Ġnsanlar alkıĢladı ama kız sanki farkında değilmiĢ gibi Gregor'a doğru koĢtu. "ġimdi sen dene," dedi kız.

"Bana biraz alan aç," dedi Gregor, sanki gevĢiyormuĢ gibi kollarını sallayarak ve kız güldü.

Derken Mareth kılıç eğitimine baĢlamak için hepsini yanına çağırdı. Howard ve Stellovet onların grubuna katılmıĢtı. Herkes sahamn kenarına çekilmiĢ büyük bir arabadan kılıç seçti. Gregor ne yapacağından emin olamayarak silahları inceledi.

"Al, Yerüstlü, bunu dene," dedi Mareth.

Bir kılıç aldı ve keskin kısmın hemen dibinden bileğine koyarak kabzayı Gregor'a uzattı. Gregor'un parmakları kabzanın etrafına kapandı ve elinde, kabzası ağır, ucu hafif kılıcın ağırlığını hissetti. Havada birkaç kere sallayınca kılıç ıslık çalmaya baĢladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Mareth.

• 66 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Ġyi sanırım," dedi Gregor. Pek bir numarası varmıĢ gibi görünmüyordu. Biraz rahatladı. Tüm Ģu savaĢçı zımbırtıları onu geriyordu. DövüĢmekten hoĢlanmıyordu ve kılıcı tutarken herhangi bir fark hissetmemesine sevindi.

Mareth antrenman yapmaları için grubun geri kalanını ikiĢer ikiĢer bölmüĢtü. Ardından Gregor'u ilk kılıç dövüĢü dersi için kenara çekti. Asker ona, kılıçla yapabileceği farklı saldırıları ve bu saldırılara karĢı farklı savunma yöntemleri gösterdi. Gregor bunu anlamsız buluyordu, çünkü bir insanla

dövüĢmesi çok az bir olasılıktı ama bunun yalnızca herkesin bilmesi gereken temel Ģeyler olduğunu tahmin etti.

Bir süre sonra birkaç dakikalığına ara verdiler ve ardından Mareth top eğitimi zamanının geldiğini duyurdu.

"Top eğitimi mi? Topla mı ateĢ edeceğiz?" diye sordu Gregor, Luxa'ya.

"Yoo, hayır, bunlar kılıç alıĢtırmaları için küçük toplar. Hız ve dikkati geliĢtirmek için," dedi Luxa. "Göreceksin."

Sahanın kenarına üç küçük top çekilmiĢti. Mareth yaklaĢık bir golf topu boyutundaki balmumu benzeri Ģeylerle dolu bir kovan yerleĢtirdi. "Bunlar kan topu," dedi Luxa, bir tanesini avucunda göstererek.

Gregor topu aldığında içinde bir çeĢit sıvının çalkalandığını hissetti. "Kanla mı dolu?" diye sordu tiksintiyle.

"Hayır, yalnızca kan izlenimi vermek için

kullanılan kırmızı bir sıvı. Birinin isabet alıp almadığını görmeyi kolaylaĢtırıyor," dedi Luxa.

AtıĢ için üç top bir yay Ģeklinde yerleĢtirilmiĢti ve her

birinde beĢ kan topu vardı. Yeraltlılar topların dıĢına daire Ģeklinde dizildiler.

"Kim önce deneyecek kadar cesur?" diye sordu Ma-reth gülümseyerek. "Neden sen olmayasm Howard? Son ziyaretinde oldukça iyi iĢ çıkardığını hatırlıyorum."

Howard toplar arasındaki yerini aldı. Bir tanesi tam karĢısında, bir tanesi sağında, diğeri de solundaydı. Her biri altı metre uzaklıktaydı. Mareth'in emriyle, uç Yeraltlı topların yanlarındaki kolları boĢalttı. Kan topları, füzelerden doğruca Howard'a uçmaya baĢladı. Önünü ve yanlarını korumaya çalıĢarak

kılıcını ileri geri salladı. Kılıcında yedi kan topu patladı. Ama sekiz tanesi yerde sağlam bir Ģekilde etrafında yatıyordu. Tüm olay yalnızca on saniye sürmüĢtü.

"Aferin Howard! Aferin," dedi Mareth ve Howard da tatmin olmuĢ gözüktü.

"Bu iyi miydi?" diye sordu Gregor, Luxa'ya.

Kız omuzlarım silkti. "Fena değildi" dedi.

Bu verdiği eh iyi övgülerden biriydi.

Öğrencilerden her biri teker teker ateĢ hattındaki yerini aldı. Bazıları yalnızca bir ya da iki top vurdu. Luxa, Howard'ın attıklarının yedisini yakaladı ve Stellovet dikkate değer beĢ yakalayıĢ yaptı. Antrenmanı bütün Yeraltlılar bitirince, Mareth topların sahanın baĢka bir yerine yerleĢtirilmesini istedi.

"Yerüstlü denemeyecek mi?" diye sordu Stellovet masum bir ses tonuyla.

"Bu kılıç eğitiminde onun ilk günü," dedi

Mareth.

- 68 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Sanırım cesaret kırıcı," dedi Stellovet, "bu kadar becerikli biri için bile."

"Gregor'un cesaretinin kırıldığından oldukça Ģüpheliyim/' dedi Mareth saygıyla. "Ama silahlarımıza alıĢık değil. Denemek ister misin Gregor? Yalnızca egzersiz olsun diye. Ġlk denemesinde neredeyse hiç kimse çok fazla vuramaz."

"Tabii, neden olmasın?" dedi Gregor.

Garipti; *gerçekten* denemek istiyordu. Ġçinde bunun, Virginia'daki Ģu kasaba panayırlarında oynanan oyunlara benzediğine dair bir his vardı. Eski bir süt sürahisinin içine bir beyzbol topu atmak ya da bir cam tabak üzerine çeyreklik isabet ettirmek gibi oyunları vardı.

Basit görünseler de, ama deneyince baĢarmak neredeyse imkânsızdı. Yine de denemek zorundaydınız.

Gregor topların arasındaki yerini aldı. Kılıcını Yeralt-lıların tuttuğunu gördüğü Ģekilde önünde tuttu. Kendini, beyzbolda sopayla vurma sırası onda olduğu zamanlardaki gibi hafif endiĢeli, hafif heyecanlı hissediyordu. Mareth'in ateĢ emri verdiğini duydu.

Ve ardından garip bir Ģey oldu. Ġlk top önündeki toptan

fırladığında

arena,

Yeraltlılar, neredeyse etrafındaki her Ģey sessiz ve belli belirsiz gibi görünmeye baĢladı. Yalnızca her yönden ona uçan kan toplarının farkındaydı. Kolu hareket ediyordu. Kılıcının ıslık çaldığını duyabiliyordu. Yüzüne bir Ģey sıçradı. Ve ardından bitti.

Çevresi tekrar belirginleĢti: Ġlk önce arenanın duvarları, ardından Yeraltlıların ĢaĢkın yüzleri. Yüzünden ve elle-

rinden sıvı aktığını hissedebiliyordu. Kalbinin gümbürtüsü duyulabiliyordu. Yere baktı. Ayaklarının dibinde yatan on beĢ topun kırılmıĢ kabuklarından sıvı sızıyordu.

70

BOLUM

7

regor parmaklarım açtı ve kılıç yere düĢtü.

Silahta gerçek kan olmasa bile, topların

Gi çindeki kırmızılık ona kesinlikle gerçek kan

izlenimi veriyordu. Kılıcı tuttuğu eline bulaĢan

kırmızı lekeyi gömleğiyle sildi. Aniden

midesinin bulandığını hissetti.

Hemen arkasını döndü ve kılıçtan, kan

toplarından, heyecanlı seslerle konuĢmaya

baĢlayan Yeraltlılardan uzaklaĢtı. Ġnsanlar top

bölgesine hücum ettiği için az önce yaptığı

Ģeyin haberi arenanın etrafına yayılıyordu.

Üzerine gelerek baskı yapmaya baĢladıklarını

hissedebiliyordu ve biri, muhtemelen Mareth

ona seslendi. Soluk almak zorlaĢmaya

baĢlıyordu.

Aniden Ares önünde belirdi. Tek söylediği,

"Bir yer biliyorum," oldu.

Gregor, gözü kapalı, hayvanın sırtına çıktı

ve havalandılar. Stadyumun dıĢına çıkarlarken birkaç kiĢinin ona ses-

lendiğini duydu ama Ares durmadı. Regalia yönüne değil, Ģehir giriĢinin aksi yönündeki tünellere doğru yöneldiler.

"IĢığa ihtiyacın olacak," dedi Ares, tünel duvarındaki bir meĢale sırasına doğru açı yaparak ve Gregor uzanıp bir tanesini kaptı. MeĢale ıĢığında eli ıslak görünüyor ve kırmızı kırmızı parlıyordu. BakıĢlarım kaçırdı.

Ares sürekli çatallanan bir yan tünele daldı. Sonunda her iki yanında da düzinelerce mağara olan küçük bir yeraltı gölüne vardılar. Yarasa dar bir giriĢi olan mağaraya daldı. Mağara içeride geniĢ bir alana açılıyordu. Yüksek tavandan iri kristal oluĢumlar sarkıyordu. Gregor kayarak Ares'in sırtından taĢ zemine indi.

Alnını dizlerine bastırdı ve soluk alıp veriĢlerinin normale dönmesine izin verdi. Orada ne olmuĢtu? On beĢ topu birden nasıl vurmuĢtu? Mareth ile kılıç eğitimi yaparken hiçbir Ģey olmamıĢtı ama o kan topları ona doğru uçmaya baĢladığında...

"Gördün mü? Yaptığımı gördün mü?" diye sordu Ares'e. O sabah bölgede birkaç yarasanın uçtuğunu görmüĢ olmasına karĢın, aralarında Ares'i görememiĢti.

Yarasa bir süre kımıldamadan oturdu, ardından yanıt verdi. "Bütün kan toplarını parçaladın."

"Hepsini vurdum," dedi Gregor, hâlâ hatırlamaya çalıĢarak. "Ama ben nasıl kılıç kullanılacağım bilmiyorum bile."

"AnlaĢılan çabuk öğreniyorsun," dedi Ares ve nedense bu Gregor'u biraz güldürdü. Mağaraya göz gezdirdi. Yiyecek, battaniye, meĢale stokları vardı.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Burası neresi? Sığınağın gibi bir yer mi?" diye sordu Gregor.

"Evet, sığınağım," dedi Ares. "Bir zamanlar Henry'nin de sığınağıydı. Buraya diğerleriyle olmak istemediğimiz zaman gelirdik. Artık sığınaktan çok evim."

Gregor yarasanın söylediği Ģeyin anlamı karĢısında ĢaĢkına döndü. "Yani artık diğer yarasalarla birlikte yaĢamıyor musun? Sana bağlandığım zaman iĢlerin yoluna gireceğini samyordum; Henry ve diğerlerinin."

"Bu, beni resmen sürgün edilmekten kurtardı. Aurora ve Luxa dıĢında kimse benimle konuĢmuyor," dedi Ares.

"Vikus bile mi?" diye sordu Gregor, bir anlığına kendi sorunlarını unutarak.

"Ģey, evet, Vikus. Ama o herkesle

konuҪur," dedi Ares biraz ilgisizce.

Gregor yarasa için durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Fiziksel olarak sürgün edilmemiҪse bile, toplumundan sosyal olarak sürgün edilmiҪti. Ve ardından Gregor tekrar ortaya çıktığında, tek yaptığı ona emirler vermek olmuҪtu. "Bak, dün için gerçekten üzgünüm," dedi. "Bot yüzünden deliye dönmüҪtüm ve korkuyordum; acısını senden çıkardım."

"Seninle çok az ilgisi olan pek çok Ҫey yüzünden ben de sinirliydim," dedi Ares.

Demek araları iyiydi. Ama Gregor hâlâ Ares'i bir yabancı gibi görüyordu.

"Henry ile nasıl anlaҪıyordun ki zaten?" dedi Gregor. Belki bu kibar bir yaklaҪım değildi ama Gregor'un bilmek istediği en önemli Ҫeydi.

"Henry beni vahşi olduğum ve topraklarımdaki kuralların çoğuna itaatsizlik etmekle tanındığım için seçti. Ben de Henry'yi gururum okşandığı ve soylu olduğu, bir de onun koruması altında pek çok şeyden aklanabileceğimi bildiğim için seçtim," dedi Ares. "Çok da kötü değildi. Birlikte iyi uçardık ve pek çok zevkimiz aynıydı. Pek çok bakımdan birbirimize uyuyorduk. Biri hariç."

Demek Ares yarasalar arasında bir çeşit asi çocuktu. Elbette Henry'nin seçeceği türde bir yarasaydı. Gregor da Ares'i seçmişti çünkü yarasa onun hayatım kurtarmak için her şeyini tehlikeye atmıştı ama koşullar o kadar olağanüstü olmasaydı onu yine seçer miydi? Bilmiyordu.

Mağara giriĢinde bir kanat hıĢırtısı oldu ve Aurora Luxa ile birlikte uçarak içeri girdi.

"Burada olduğunuzu biliyorduk!" diye bağırdı Luxa. Aurora'nın üstünden sıçradı ve ellerini birbirine vurdu, neredeyse dans eder gibiydi. "Harika değil mi? Gördün mü? Stellovet'in yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Sanki ağzı sirkeyle doluymuĢ gibiydi," diye mırladı Aurora, görünüĢe göre onun da keyfi yerinde.

"Neden?" dedi Gregor.

"Neden mi? Sen ve kan topları yüzünden!" dedi Luxa, sanki kıt zekâlıymıĢ gibi. "Seni aptal durumuna düĢüreceğini sanıyordu ama sen hepsini vurdun! Bunu daha önce neredeyse kimse yapmamıĢtı Gregor! Harikaydı!"

Gregor ilk sefer için becerisinden bir parça gurur duyduğunu hissetti. Sahte kan gibi Ģeyler yüzünden aĢırı tepki vermiĢ olabilirdi. Belki de bilardoda masayı kapatmak ya

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

da beyzbolda vurucuyu oyun dıĢı bırakmak gibi gerçekten havalı bir Ģey yapmıĢtı. "Öyle miydi?" dedi.

"Elbette! Stellovef in piknikten bu yana bu kadar bozulduğunu görmemiĢtim!" dedi Luxa, kıkırdayarak.

Yarasalar,

"haha,

haha,

haha"

sesi

çıkarmaya baĢladılar ve güldüklerini anlaması Gregor'un bir dakikasını aldı.

"Ah, Gregor, görmeliydin. Vikus daha iyi geçinmemize yardımcı olur düĢüncesiyle hepimizi Fount kuzenlerimle pikniğe gitmeye zorladı.

Stellovet

sıçanları

duyuyormuÇ

numarası yaparak Nerissa'yı korkutuyordu.

Bu yüzden Henry onu kandırıp güve kozası

yedirmiÇti. Bütün öğleden sonrayı diÇlerinden

ipek temizleyerek ve *Bunu unutmayacağım!*

diyerek geçirdi," dedi Luxa, ağzı ipekle dolu

birinin taklidini oldukça iyi yaparak.

"Onu kozaları yemeye nasıl ikna etti?" diye

sordu Gregor, hem keyifli hem de midesi

bulanmıÇ Çekilde.

"Ona kozaların yalnızca soylulara ayrılmıÇ

nefis bir yiyecek olduğunu söyleyip ona bir

tane bile ikram etmedi. Bu yüzden o da bir

avuç dolusu koza çalıp ağzına tıktı," dedi

Luxa.

"Henry

onu

herhangi

bir

Ģeyle

kandırabilirdi," dedi Ares, birkaç "haha, haha, haha"dan sonra. Ve ardından kahkahası aniden kesildi. "Hepimizi kandırabilirdi."

Yarasaların ve Luxa'nm üzerlerine bir sıkıntı çökmüĢ gibiydi. Henry onları Stellovet'i kandırdığından çok daha kötü kandırmıĢtı.

"Henry hangi konuda yanılmıĢ olursa olsun Fount kuzenlerim hakkında haklıydı," dedi Luxa sertçe. "Özel-

likle Stellovet hakkında. Vikus'un kral olacağını ve torunu olarak da kendisinin bir prenses olacağını düĢündüğü için Nerissa ile benim ölmemizin hayalini kuruyordu."

Bir süre hepsi sessizce durdu, derken Aurora daha olumlu bir etki bırakacak bir konuya geçti.

"Gregor'un baĢarısı senin için iyi olacak,

Ares."

"Göreceğiz," dedi Ares.

"Olacak. Hepsini vurabilen bir bağa sahip olmaktan hiçbir zarar gelmez," dedi Luxa.

"Artık kimse seni görmezden gelmeye cesaret edemeyecek."

Gregor bunun doğru olmasını umuyordu. Ares'in çok da iyi bir yaĢantısı varmıĢ gibi görünmüyordu.

Aniden Ares ile Aurora'nm baĢları hızla dikildi. Luxa bir saniye dinledi ve ardından Aurora'nm sırtına atladı. Yıldırım hızıyla yola koyuldular.

Gregor uzaktan gelen bir çeĢit boru sesi duyuyordu. Tiz, ağlamaklı bir tonu vardı. "Bu ne?"

"Bu bir uyarı Yerüstlü. Binsen iyi olur," dedi Ares.

Gregor bir meĢale kaptı ve bacağını Ares'in ensesine attı. Hemen havalandılar.

"Uyarı mı? Ne çeĢit bir uyarı?" diye sordu

gölün üzerinde yön değiĢtirirlerken.

Ares sakince konuĢtu ama kasları gergindi.

"Bu, sıçanların Regalia'ya girdiği anlamına

geliyor."

- 76 '

BOLUM

8

regor, Ares'in kürküne yapıĢtı ve olabilecek

en

kötü

ihtimali

düĢündü.

Sıçanlar

R

G egalia'dalarsa

bir

Ģey

için

geliyor

olmalıydılar: Bot!

"Acele et Ares! Lütfen!" dedi Gregor.

"Tamam Yerüstlü, ederim/' dedi Ares.

Güçlü kanatları yukarı aĢağı bir bulanıklık

Ģeklinde çırpılıyordu. "Luxa ile Aurora da

doğruca kardeĢine gidecek."

Arenaya ulaĢmak yalnızca birkaç dakika sürmüĢtü ama ona hiç bitmeyecek gibi gelmiĢti. Gregor, akıllarında tek bir hedef olan ve Regalia'yı altüst ederek ilerleyen bir sıçan ordusu hayal ediyordu. Belki de kardeĢini öldürmek için dev beyaz sıçan Ģahsen oraya gelmiĢti!

Hızla stadyuma doğru yol alırlarken, bir muhafız onlara bağırdı ve elini sallayarak oyun sahasını Ģehirden ayıran devasa taĢ kapıları iĢaret etti. "Henüz iki taneler! ġurada, kapıların yanında! Geri çekilin!"

Ares aniden durdu ama yerdeki çarpıĢmayı iyi bir açıdan görecek kadar yakındılar. Kapıların önündeki iki sıçan, yarasaların üstündeki bir düzine insana karĢı ölümüne çarpıĢıyordu. Daha küçük olan sıçan yerden inanılmaz

yükseğe

zıplayabiliyor

gibi

görünüyordu. Gerçi iri olan sıçan onu saldırının asıl ağırlığından uzak tuttuğu için pek de fazla saldıramıyordu.

Ġri sıçan o kadar hızlı hareket ediyordu ki Gregor onun hakkında pek bir Ģey söyleyemiyordu. Pençelerinin, ve diĢlerinin menzilinde ne varsa fırlatarak ön ayaklarından arka ayaklarına doğru sıçrayıp daire Ģeklinde dönüyordu. Gregor yarasalarla insanların yaralanmıĢ olduğunu görebiliyordu ama sıçanın üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Bu, kimsenin baĢ 'sensei'ye ya da ustaya ya da her neyse

ona

dokunamadığı

Ģu

karate

filmlerinden birini izlemek gibiydi, tıpkı...

"Yoo, hayır!" diye bağırdı Gregor. "Bu o.

Bu..."

"Ripred!" diye araya girdi Ares.

"Durdur onları!" dedi Gregor.

Ares çoktan dalıĢa geçmiĢti. Yan taraftan dalıĢa geçerek ön saftaki iki atlıyı yere devirdi. Sekiz çizerek birkaçının daha aklını karıĢtırdı ve Ripred'in baĢının üzerinde garip bir hareketle asılı kaldı.

"Durun!" diye bağırdı Gregor. "Durun, dostumuz o!"

Yeraltlılar ona vurmamak için geri çekildiler ve aradan çekilmesi için kızgınlıkla Ares'e bağırmaya baĢladılar.

"Hayır, anlamıyorsunuz! O bizim tarafımızda! O Ripred!" diye bağırdı Gregor

gürültünün üstünden. Yeraltlılar, Ripred adını duyunca sessizce geri çekildi.

- 78 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Ġri sıçan dönmeyi bıraktı ve neredeyse sırtının üstüne düĢtü. Yara izli yüzü kocaman, sivri diĢli bir sırıtmayla ayrıldı ve kahkaha atmaya baĢladı. "Ah, Ģunlara bak Yerüst-lü. Çok komik değiller mi?"

Gregor da gülmek istedi çünkü Yeraltlılardan bazılarının ağızları kelimenin tam anlamıyla açık kalmıĢtı ama bu dürtüsünü bastırdı. "Kes Ģunu," dedi Ripred'e. "Komik değil."

Ripred daha da yüksek sesle gülmeye baĢladı. "Öyle olduğunu biliyorsun! Sen de

gülmek istiyorsun!"

Bu, bütün bu gerginliğin ortasında

söylenecek öylesine aptalca bir Ģeydi ki

Gregor'u gafil avlamıĢtı. Gregor hafifçe güldü.

Kendini çabucak durdurdu ama artık çok

geçti. Herkes onu duymuĢtu. "Kapa çeneni,

tamam mı?" dedi, keyifle kıkırdayarak onu

tamamen duymazdan gelen Ripred'e.

"Biri, Vikus ya da Solovet ya da herhangi

birini

çağırabilir

mi?"

dedi

Gregor.

Yeraltlılardan hiçbiri onu yanıtlamadı ya da

kımıldamadı. Küçük olan sıçanın ardına kadar

açılmıĢ gözlerle ve soluk soluğa kapılara

yaslanarak oturduğunu fark etti. Gregor onun

Ripred'in arkadaĢı olduğunu tahmin etti.

"Hey, bunun için kusura bakma. Ben Gregor.

TanıĢtığımıza memnun oldum."

Sıçan dudaklarını geri çekerek diĢlerini gösterdi ve vahĢice tıslayarak hem Gregor'un hem de Ares'in sıçramasına sebep oldu.

Ripred bir kahkaha nöbeti içinde kuyruğuyla yeri dövüyordu. "Ah! Ah! Ona tatlı dilli olman gerekmezdi," dedi soluk soluğa. "Tvvitchtip herkesten nefret eder!"

Küçük olan sıçan, Tvvitchtip, Ripred'e hırladı. Ardından pençesiyle yosunda bir delik açtı ve burnunu içine gömdü.

Pekiyi, tamam, garip bir sıçandı.

"Herkes yerini alsın," diye emir verdi biri ve Gregor arkasına dönünce yere konmak

üzere olan bir yarasanın sırtındaki Solovet'i gördü. Yeraltlılar yarasalarını yere tam bir elmas deseni oluĢturacak biçimde indirmiĢlerdi. Solo-vet, Ripred'i görmezden gelerek askerlerin ve yarasaların arasında dolaĢıp yaralıları tıbbî bakım almaları için gönderdi. Ardından geri kalanları dağıttı.

O zamana kadar Ripred kendine gelmiĢ, rahatça uzanmaktaydı. Tvvitchtip'in burnu hâlâ yosuna gömülüydü. Sıkıntılı oflamalar çıkararak ağzından kısa kısa soluk alıyordu. Solovet, Ares'e de inmesini iĢaret ederek sıçanlara doğru yürüdü. Davetsiz misafirleri soğuk soğuk süzdü. "Hastaneye askerlerimden yalnızca on bir tanesini gönderdim."

"Ah, pek yüklenmedim. Onlara yalnızca canlı sıçan dövüĢü eğitimi yaptırıyordum ve

sanırım ikimiz de itiraf etmeliyiz ki buna ihtiyaçları var," dedi Ripred anlamlı bir baG iGaretiyle.

"Yarın Queenshead'de bir refakat kıtasıyla buluGman gerekiyordu," dedi Solovet.

"O, yarın mıydı? Bugün olduğuna emindim. Hem bekledik, bekledik ve zavallı Tvvitchtip Regalia'yı Göyle bir görmeye o kadar hevesliydi ki onu kırmaya yüreğim el-

vermedi. Değil mi, Twitchtip?" dedi Ripred, kuyruğunun ucuyla sıçanı dürterek.

Tvvitchtip burnunu yosundan hızla çekti, Ripred'in kuyruğunu ısırmaya çalıGtı ama Ripred kuyruğunu tam zamanında geri çekince burnunu toprağa geri soktu.

"Çekici, değil mi? KarGı konulmaz, değil mi?" dedi Ripred. "Hem Ölü Topraklar'dan buraya yaptığımız bir yolculuk süresince baG

baĢaydık. Eğlenceyi düĢünün."

Tvvitchtip ona ters ters baktı ama tekrar saldırmadı.

"Peki onunla hangi sebeple arkadaĢlık etme zevkini tadıyoruz?" diye sordu Solovet, Tvvitchtip'i süzerek.

"Onu bir armağan olarak getirdim. Sana, insanlarına ve Gregor'a. Evet, özellikle Gregor'a," dedi Ripred.

Gregor korkuyla öfkeli sıçana baktı. "Bana mı? Onu bana armağan olarak mı getirdin?"

"ġey, tam olarak değil. Ona sahip falan değilim. Ama onunla bir anlaĢma yaptım. O, *Felaket'i* bulmana yardım etmeyi kabul etti, ben de, baĢarılı olursa Ölü Topraklar'daki küçük mutlu sıçan grubuma katılmasına izin vermeyi kabul ettim," dedi Ripred. "Yıllar önce kemirgenlerin topraklarından sürüldü ve kendi baĢına hayatta kaldı."

"Çünkü deli," dedi Solovet, sanki bu

belliymiĢ gibi.

"Yoo, hayır, deli değil. Tvvitchtip'in doğuĢtan gelen bir yeteneği var. Ġnsanlara ne yapabildiğini göster Tvvitchtip," dedi Ripred. Tvvitchtip ona yalnızca dik dik baktı. "Hadi, göster, yoksa yalnız hayatına geri dönersin." Tvvitchtip isteksizce baĢını kaldırıp burnundaki yosun ve toprağı temizledi. Çenesini geriye eğdi, derin bir soluk

aldı ve yüzünü buruĢturdu. "Çocuğun kardeĢi, sekiz baĢka enik ve iki yetiĢkinle birlikte büyük dairesel bir yapının üçüncü katındaki bir odada. Az önce kek yiyip süt içmiĢ. Yeni bir diĢ çıkarıyor. Bezinin değiĢmesi gerekiyor ve göm-leği pembe," dedi Twitchtip. Ardından

burnunu tekrar yosunların içine soktu.

Solovet'in kaĢları kalktı. "Koku kâhini

mi?"

"Evet, koku alma hissi öyle anormal

biçimde güçlü ki renkleri bile sezebiliyor.

Milyonda bir bulunan bir yetenek. Bir

acayiplik. Beklenmedik bir Ģans. Kendi türü bu

yeteneğini çok rahatsız edici bulduğu için

sürgünde. Ama bence senin için çok, çok

yararlı sevgili Solovet," dedi Ripred.

"Kötü bir savaĢçı da değildir. Ölü

Topraklar'da tek baĢına hayatta kaldığına

göre." Solovet ilk kez gülümsemiĢti. "Yemeğe

kalabilir misin Ripred?"

"Ġkna olabilirim," dedi Ripred. "ġu

karidesli

Ģeyden de yaptır, olur mu?

Kremadan kısmak da yok."

"Kremadan kısmak yok," dedi Solovet.

"Twitchtip'e de bol bol yiyecek verilecek

ama hafif bir Ģeyler olsun. Olabildiğince az elleyin. Kokunuz ona tiksindirici geliyor," dedi Ripred.

Solovet, Tvvitchtip'in, Ģehrin kokusunun ona bu kadar acı vermeyeceği, Regalia'nin dıĢında bulunan, uzaktaki bir mağaraya götürülmesi emrini verdi.

Onlar ayrılmadan önce, Solovet, Gregor'a döndü. "Sana doğru düzgün bir hoĢ geldin diyemedim Gregor. Bugün eğitimde tam bir patırtı kopardığını duydum."

"Sanırım," dedi Gregor.

•82 -

GREGOR VE FELAKET

KEHANETĠ "Hepsini vurmuĢ,"

dedi Solovet, Ripred'e.

"Öyle mi?" dedi Ripred, Gregor'u ilgiyle süzerek. Ripred'in kuyruğu aniden beliriverdi ve Gregor'a bir kesme vuruĢu indirdi. Gregor sıçanın kuyruğunu elinde bulmasına ĢaĢırdı. Kuyruğu, refleks olarak, yüzünden birkaç milim uzakta durdurmuĢtu.

"Eh, bunu öğretemezsin," dedi Ripred, kuyruğunu Gregor'un elinden kurtararak. Ripred Ģehirde paniğe yol açmamak için birtakım gizli geçitlerden geçerek Solovet ile saraya gitti.

Ares, Gregor'u saraya götürdü. Büyük Salon'da muhafızlar önce onu, rahatsızlık verici kısa bir anın ardından da Ares'i selamladı. Belki Aurora haklıydı. Belki bütün

kan toplarını vurabilen birinin bağı olduğu için durum yarasa açısından daha iyi olacaktı. Banyoda sahte kanı defalarca fırçaladı ama yine de derisinde iz kaldı. Sonunda, yani beyaz sıçan öldükten sonra, okula dönmeden önce izin çıkacağını umarak vazgeçti.

Bot'u çocuk odasından almaya gitti ve buraya yaptıkları ilk yolculukta kardeĢine bakan güzel dadı Dulcet'i gördüğüne sevindi.

"Bot nasıl?"

"Ah, Bot çok iyi bir gün geçirdi. Ama Temp için aynısını söyleyemeyeceğim sanırım," dedi Dulcet, baĢıyla köĢeyi

göstererek.

Gregor dev hamam böceğini ilk kez fark etti. Bir grup küçük çocuk tarafından üzerine kıyafet giydiriliyordu. Böcek bacaklarının her birinde farklı tür bir ayakkabı vardı. BaĢı, boynunun etrafına toplanmıĢ uzun mor bir elbiseden

çıkmıĢtı. Sarkık antenleri pembe kurdelelerle süslenmiĢti. Bot, baĢına tüylü bir Ģapka geçirdi ve çocukların hepsi neĢe içinde çığlıklar atarak yukarı aĢağı zıpladı.

"Temp'in Ģapkası var! Temp'in Ģapkası var!" diye cıyaklıyordu onu almaya gelen Gregor'a.

"Ahhh," dedi Temp hüzünle. "Ahhh."

"Orası kesin," dedi Gregor. "Gerçekten iyi de görünüyor. Ama Ģimdi yemek zamanı Bot."

Dizinin üstüne çöküp Temp'e, "EndiĢelenme

ahbap. Seni buradan çıkaracağım," diye fısıldadı. Gülmemeye çalıĢarak, zavallı böceğin üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya baĢladı. Bot pek çok kez kendisini de giydirme oyunlarına alet ettiğinden hayvanın halini anlıyordu. Bu muhtemelen saatlerdir devam etmiĢti.

Ne yazık ki yemek, 'Gri Kehanet' görevine gidenlerin - yani sağ kalanların - tekrar kavuĢmasına dönmüĢtü. Hikâyeyi anlatmak için hayatta kalan sekiz kiĢiden, yalnızca Gregor'un babası aralarında değildi. Solovet ile , Vikus'un nezaretinde Gregor, Bot, Luxa, Aurora, Ares, Temp ve Ripred, hepsi de buradaydı. Belki Vikus yemeğin onlara biraz teselli olacağını düĢünmüĢ olabilirdi ama ölüleri -iki örümcek Gox ve Treflex, hamamböceği Tick ve Luxa'nın kuzeni Henry- akla getiren anılar Gregor'a acı verici geliyorsa, diğerlerine dayanılmaz geliyor olmalıydı.

Bot'un, Tick'in yokluğunu yeni fark etmesi

de durumu kolaylaĢtırmıyordu. Tick onu korumak için hayatını verirken Bot ateĢler içindeydi. Eve döndüklerinde, Bot, Tick hakkında sanki o hayatta ve iyi gibi konuĢmuĢtu. Gregor iki yaĢında bir çocuğa arkadaĢının öldüğünü nasıl anla-

tacağını bilemediği için ona engel olmamıĢtı, hem zaten asla buraya geri gelmeyi planlamamıĢtı. KardeĢinin, "Tick ner'de? Tick ner'de?" diyen sesi içini parçalıyordu. Birkaç dakika süren,

Tick

ner'de? **'sorusunun ardından neredeyse herkes yemeyi bırakmıĢtı. Ares izin bile istemeden kalktı ve uçarak salondan ayrıldı; Temp masanın altına saklanıp Gregor'un bir çeĢit hamam böceği ağlaması olduğunu tahmin ettiği garip tıkırtılar çıkardı.**

Davetli listesine Ripred bile bir kaĢını kaldırarak bakmıĢtı. "Vikus, birbirimize savaĢ hikâyeleri anlatalım mı?"

"Bence

iyi

olabilir,"

dedi

Vikus.

"Kayıplarını biraz kabullenmelerine yardımı dokunabilir."

Bunun üzerine Luxa sandalyesini itip yere düĢürerek ayağa fırladı. Aurora ile birlikte birkaç saniye içinde oradan ayrıldılar.

"MüthiĢ de iĢe yarıyor," dedi Ripred. "Ah, iyi, daha fazla yemek." Sıçan pençesini krema sosu içindeki karidesten oluĢan devasa bir servis tabağına geçirip tabağı önüne çekti. Yüzünü tabağa gömdü ve silip süpürdü. En azından, sıçanın yeme yöntemlerinden fazlasıyla büyülenerek onu taklit edip yüzünü tabağına daldıran Bot'un dikkati dağılmıĢ oldu.

"Mmm," dedi kendinden geçmiĢ haldeki Ripred, damlalar akan yüzünü tabaktan çekerken.

"Mmm," diye tekrarladı Bot. Kıkırdadı, yüzünü tekrar tabağa daldırdı

ve

höpürdeterek içti.

Ripred kremayı temizlemek için uzun

diliyle çenesini yaladı. "Ölü Topraklar'da

böyle lezzetlisi yok. Bugünlerde pek fazla

yiyecek bir Ģey de yok aslında. Ġnsanlar kemir-

genleri balık avlama alanlarından uzak

tutuyor."

- 85 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Belki

biraz açlık bize saldırmaları

konusundaki

zavallı

kararlarını yeniden

düĢünmelerine yardımcı olur," dedi Solovet,

tabağına büyük miktarda mantar alarak.

"Kemirgenler gerçekten açlık çekmiyor,

değil mi?" diye sordu Vikus.

"Çekmiyorlar mı?" dedi Ripred. "Onları

karıncaların sınırına sürdünüz. Onlara açık olan nehirler, balık avlamak için tehlikeli ve sürüngenlerin bölgesinin altında bulunuyor. Bu yüzden de çok az avlanabiliyorlar. Sence neyle besleniyorlar?"

Sessizlik oldu.

Gregor, sıçan ve aç olmayı hayal etmeye çalıĢtı. Onun deneyimlerine göre, aç olmak yiyecek bulmaktan baĢka bir Ģey düĢünmediğiniz anlamına geliyordu; ya da sıçanların durumunda belki de daha da fazlasıydı.

"Bunun büyük plana yardımı

dokunmuyor. Aslında bu durumun üstesinden gelmek için elimde yeteri kadar adam var. Ne ekersen onu biçersin, Solovet," dedi Ripred.

"Bana söylemeye geldiğin Ģey bu muydu Ripred?"

dedi

Solovet,

etkilenmemiĢ

görünüyordu.

"Hayır. Ne yapmakta olduğunu biliyorsun. Ya da en azından bildiğini sanıyorsun. Buraya Twitchtip'i teslim etmeye ve Gregor'a sizin öğretemeyeceğiniz bir numara öğretmeye geldim." Ripred bir somun ekmeği ağzına tıkıp masadan kalktı. "Hazır mısın evlat?"

"Neye?" diye sordu Gregor, Ripred'in ağzından düĢen kırıntılara bakarak.

"Ġlk dersine," dedi Ripred kocaman yutkunarak. "ġimdi baĢlıyor."

BOLÜM

kolokasyon mu?" dedi Gregor boĢ boĢ. "Bana ekolokasyon mu öğreteceksin?" Elinde Ey alnızca küçük el feneriyle, Regalia'nın derinliklerinde bir yerlerdeki dairesel bir mağaradaydı. Ripred duvara yaslanarak yayılmıĢ oturuyordu. Bir sıçan da olsa korkunç bir dik duruĢ biçimi vardı. DövüĢtüğü zaman, bütün vücudu harekete geçiyor, enerji ve güçle çatırdıyor gibiydi. Diğer zamanlarda hiç öyle gözükmüyordu. Gregor onu, neredeyse formalarının düğmelerini patlatacak göbekleri

olan Ģu büyük beyzbol atıcılarından birine benzetiyordu. Durup soluklanmadan kaleleri dolaĢabileceklerine dair bahse girmezdiniz. Ama onları atıĢ alanına yerleĢtirdiğiniz zaman, vurucuyu ĢaĢırı bırakacak biçimde, saatte yüz altmıĢ kilometre hızla top atarlardı.

Sanki kamburunu çıkararak oturmak çok fazla çaba gerektiriyormuĢ gibi, Ripred kaydı ve mağara duvarı bo-

yunca uzandı. "Evet, ekolokasyon. Bana ekolokasyon hakkında bildiklerini anlat."

"Yarasaların kullandığını biliyorum. Ve galiba yunusların. Radar gibi. Bir ses çıkarıyorlar ve ses bir Ģeyden geri dönüyor. Bu sayede, görmeden aradıkları Ģeyin nerede olduğunu anlayabiliyorlar," dedi Gregor.

"Ama

insanlar

bunu

yapamaz.

Bunu

yapamam."

"Bir noktaya kadar herkes yapabilir,

Yerüstü'nde bazı körler bununla harika

sonuçlar elde ediyorlar," dedi Rip-red.

"Yeraltı insanları bunu çok fazla umursamıyor

ama bu konuda aptallık ediyorlar. Onlar

dıĢında burada yaĢayan herkes bunu bir

ölçüde kullanıyor."

"Yani hamam böcekleri, örümcekler ve..."

diye baĢladı Gregor.

"Hepimiz. Karanlıkta yetiĢen kuĢaklar

yeteneğin geliĢmesine yardımcı oldu. Ama en

temel

özelliklerine

bile

sahip

olsan,

ekolokasyon

senin

için

paha

biçilmez

olacaktır," dedi Ripred. "Örneğin, bir

mağarada bir sıçanla birliktey-sen ve ıĢığını

kaybettiysen."

Gregor, Ripred'in kuyruğunun geldiğini

gördü ve eli bunu engellemek için kalktı, ama

sıçan bu kez ondan hızlıydı. Gregor'un elinden

fenerini düĢürmek için arka ayağını kullanmıĢ

ve onu altı metre uzaktaki mağara duvarına

göndermiĢti. Fener onları neredeyse karanlıkta

bırakarak taĢları aydınlatmaya baĢladı.

Ripred'in sesi onu sıçrattı. "Şimdi de

arkandayım," dedi sıçan arkasından. Gregor

hızla arkasına döndü ve Ripred solundan bir

yerden, "Artık buradayım," diye fısıldadı.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

El feneri, zeminde döne döne gerisin geri gelip Gre-gor'un ayaklarına çarptı. Gregor feneri aldı ve sıçanın, el fenerinin durduğu yerin karĢı tarafında duvara yaslanmıĢ olduğunu gördü.

"Öğret," dedi Gregor sinirleri bozularak. Ripred ona gözlerini kapattırdı ve dilini damağına vurdurtarak bir Ģaklama sesi çıkarttırdı. Gregor sesin neye benzediğini çok dikkatle dinlemek zorundaydı. Bir mağara duvarına doğru yöneldiğinde, Ripred'e yöneldiğinden farklı ses çıkması gerekiyordu. Ardından Ripred ona el fenerini kapattırdı ve dilini Ģaklattırıp dinlettirdi, kendisinin nerede olabileceğini göstertti.

Gregor gerçekten denedi ama son iki

gündür yalnızca üç saat uyumuĢtu, ayrıca Yeraltı'nda olmanın getirdiği bütün o delilik, kehanet, eğitim ve...

"Odaklan,

Yerüstlü!

Bu

hayatını

kurtarabilir!" diye hırladı Ripred, Gregor yerini arka arkaya onuncu kez yanlıĢ tahmin edince.

"Bu aptalca, Ripred. Hepsi aynı geliyor!" diye karĢılık verdi Gregor ani bir tepkiyle.

"Yapamam, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil. ÇalıĢacaksın. Buraya her inme fırsatı bulduğunda ve eve döndüğünde, tabii dönebilirsen, ne zaman vakit bulabilirsen," dedi Ripred. "Bunda ustala-Ģamayabilirsin

ama

ilerleme

kaydedebilirsin!"

"Tamam. Pekâlâ. ÇalıĢacağım. Oldu mu?"

dedi Gregor biraz ters bir üslupla. Sıçandan

gına gelmek üzereydi.

Aniden Ripred'in burnu kendininkinin

birkaç milim ötesine geliverdi. Sıçanın gözleri

öfkeyle kısılmıĢtı.

• 89 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Dinle, SavaĢçı," diye tısladı sıçan. "Bir

gün, üç bin kan topunu vurup vuramadığının

değil, karanlıkta birinin yerini tespit edip

edemediğinin önemli olduğunu öğreneceksin.

Anladın mı?"

"Evet," diyebildi Gregor. Ripred

kımıldamadı. "Çalı-Ģacağım. Evet," dedi

Gregor. "Gerçekten."

"Güzel. Şimdi gidip biraz uyuyalım. Ġkimiz

de yorgunuz," dedi Ripred.

Sessizce

Ģehre

dönerlerken,

Gregor,

Ripred'in

onu

öldürmeyi

düĢünüp

düĢünmediğini merak etti. Babasını kurtarma görevinde, Ripred ortak çıkarları yüzünden yaĢamasına izin vermiĢti. Gregor'un babasını bulmak için Ripred'e ihtiyacı vardı. Ripred'in de bir gün sıçanların kralı olabilmesi için, Kral Gorger'in yenilmesine yardım etmesi için Gregor'a ihtiyacı vardı. *Felaket* Kehaneti için Ripred'in hâlâ Gregor'a ihtiyacı olabilirdi.

Peki Gregor sıçanın iĢine yaramaz hale gelirse, gözden çıkarılır mıydı?

Yatak odası olduğunu düĢündüğü yere giden merdivenleri çıkarken Gregor ayaklarını sürüyordu. Çok geç olmuĢtu -muhtemelen dün

gece Ģehre geldiği saatlerdi- ve herkes uyuyordu. KaybolmuĢtu ve ona yön tarif edecek kimseyi bulamadı. Bir muhafız arayarak ortalıkta dolaĢırken, kendini Sandwich'in kehanetleriyle dolu odanın kapısında buldu.

Kapı aralıktı. Bu garipti; kapıyı sürekli kilitli tuttuklarını sanıyordu. Ġçeride birisi olmalıydı.

Kapıyı itip içeri girdi. "Merhaba? Kimse var mı?"

Ġlk baĢta odanın boĢ olduğunu düĢündü. Kandil hâlâ

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Felaket Kehaneti'nin altında yanıyordu ama kehaneti kimse okumuyor gibi görünüyordu.

Derken, uzak köĢede hafif bir hıĢırtı duydu ve ıĢıkla birlikte ortaya bir kız çıktı.

"Ah!" diyerek zıpladı Gregor, yalnızca korktuğundan değil kızın görüntüsü ürkütücü olduğundan. Nerissa'yı yalnızca bir kere görmüĢtü. Görev için yola çıkarlarken ağabeyi Henry ile vedalaĢıyordu. Kızın çok zayıf olduğunu ve gergin göründüğünü hatırlıyordu. Kız yolculukta yanında götürmesi için ona, 'Gri Kehanet'in bir kopyasını vermiĢti. Luxa ona kızın geleceği görebildiğini söylemiĢti. Kız daha önce zayıftıysa bile, artık bir deri bir kemik kalmıĢtı. Gözleri meĢale ıĢığında kocaman ve boĢ parlıyordu. Luxa'nın gözlerinin altında eflatun halkalar varken, Nerissa'mnkilerde koyu mor hilaller vardı. Belinden çok daha aĢağılara inen saçları açık ve karmakarıĢıktı. Kaim bir pelerine sarınmıĢ olmasına karĢın, donuyormuĢ gibi dav-ranıyordu.

"Ah, özür dilerim. Rahatsız etmek... Ben, yalnızca... yalnızca uyumak istiyordum... Yani, uyuyacağım yeri arıyordum. Yatak odamı. Özür dilerim." Gregor odanın çıkıĢına yöneldi.

"Hayır, dur Yerüstlü," dedi Nerissa titrek bir sesle. "Biraz kal."

"Ah, tamam, tabii," dedi Gregor, fena halde çıkıp gitmek istediği halde. "Eee, nasılsın Nerissa?" diye sordu ve ardından irkildi. Nasıl olacağını düĢünmüĢtü ki?

"Ġyi değilim," dedi Nerissa bitkin bir halde. Ama kendine acıyarak söylememiĢti ve bu, durumu bir anlamda daha da üzücü yapıyordu.

"Bak, ağabeyin Henry için üzgünüm," dedi Gregor. "Sanırım ölmesi iyi oldu," dedi Nerissa. "Öyle mi?" dedi Gregor, kızın açık

sözlülüğü karĢısında ĢaĢırarak.

"Seçenekleri düĢününce," dedi Nerissa.

"Kemirgenlere katılmayı baĢarmıĢ olsaydı

hepimiz ölürdük. Sen, kardeĢin, baban.

Halkım. Henry de. Ama elbette onu çok öz-

lüyorum."

Eh, Nerissa bir enkaz olabilirdi ama

olaylara olduğu gibi bakmaktan korkmuyordu.

"Bunu neden yaptığını biliyor musun?" diye

sormaya cüret etti Gregor.

"Korkuyordu. Bunu biliyorum. Ve sanırım

aklınca sıçanlara katılmanın, ona özlemini

çektiği güvenliği sağlayacağını düĢündü," dedi

Nerissa.

"YanlıĢ düĢünüyordu," dedi Gregor.

"Öyle mi?" dedi Nerissa ve gülümsedi.

Böylece daha da ürkütücü olmuĢtu.

"Sanırım. Az önce... BaĢarılı olsaydı

hepimiz ölmüĢ olurduk demedin mi?" dedi

Gregor. Sonuçta kız hafif deli olabilirdi.

"Ah, evet. Yöntemleri hiç kuGkusuz kusurluydu." Nerissa sohbetlerine olan ilgisini yitirdi ve Felaket Kehaneti'ne göz gezdirmeye baGladı. Kemikli parmakları uzandı ve sanki kabartma yazı okuyormuG gibi yavaGça harfleri takip etti. "Peki ya sen SavaGçı? *Felaket* ile yüzleGmeye hazır mısın?"

Felaket. **Ripred, *Felaket* hakkında bir Geyler söylemiGti.**

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Yani... Kehaneti mi kastediyorsun?" diye sordu Gregor kafası karıGmıG halde.

"Vikus sana söylemedi mi? Beyaz sıçana *Felaket* deriz," dedi Nerissa. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Tam olarak hayır," dedi Gregor.

"Musibet anlamına geliyor," dedi Nerissa.

Vay canına, bu çok yardımcı olmuGtu.

Musibet. "Hâlâ anlaGılır değil," dedi Gregor.

"Bir badire, bir hastalık." Nerissa bir

anlama belirtisi görebilmek için Gregor'un yüzünü inceliyordu. "Çok kötü bir Ģey," dedi kız sonunda.

"Ah, ne demek istediğini anladım," dedi Gregor. "ġey, evet, Ģu sıçan. Vikus onun için tehdit gibi bir Ģey olduğumu söylüyor. Sizin onu öldürmenize yardım etmem gerekiyor." Nerissa ĢaĢkın ĢaĢkın baktı. "Bize yardım etmek mi? Ah, hayır Gregor, onun ıĢığını söndürmelisin. Görüyor musun, burada öyle yazıyor." Parmaklan hızlı hızlı duvardaki bir dizeyi takip etti.

SAVAġÇI SÖNDÜRECEK MĠ

IġIĞINI?

Vikus dün gece kehanetin üzerinden geçerken, Gregor Bot'u öldürmek isteyen sıçanlar yüzünden o kadar bitkindi ki, bu dizeye çok fazla odaklanamamıĢtı. Vikus da ayrıntıya girmemiĢti. Yeraltlılar için 'ıĢık' sözcüğü,

'hayat'

sözcüğü

yerine

kullanılabiliyordu.

Yani

birinin

ıĢığını

söndürmekten bahsederlerken, onu öldürmeyi

kastediyorlardı. Görev *Felaket'i* öldürmekti.

Bunu biliyordu. Ama

Yeraltlıların onunla birlikte bir sürü asker

göndereceğini varsaymıĢtı. Eğitimli askerler.

Dize zihninde dönüp duruyordu.

SAVAġÇI SÖNDÜRECEK MĠ IġIĞINI?

Gregor çok kötü bir hisse kapılmaya

baĢladı. "Ah, kahretsin," dedi. "Yani, dev beyaz

bir sıçan var... Ve sizler benden. .. Bizzat...

Yani, benim..."

"Öldür onu Gregor," dedi Nerissa. *"Felaket,*

ölümü yalnızca senin ellerinle bulmalı."

elki gerçekten uyumak zorunda değildiniz.

Belki bu insanların alıĢık olduğu bir Ģeydi ve

Bo

na ihtiyaçları olduğunu düĢünüyorlardı ama

onsuz gerçekten yaĢanabilirdi. Gregor öyle

olduğunu umuyordu, çünkü yorgunluktan

tamamen bitmiĢ olmasına karĢın, geceyi

gözünü bile kırpmadan geçirmiĢti.

Çoğunlukla, öldürmesi gereken büyük,

beyaz

sıçanı

hayal

etmeye

çalıĢmıĢtı.

Ripred'den çok daha iri ve büyük olasılıkla

daha güçlü bir sıçan. Bu yüzden Gregor

***Felaket'in* en az kendisinden iki kat uzun ve**

muhtemelen dokuz-on kat daha ağır olduğunu

tahmin etti. Gregor'un bir avuç kan topunu vurabilmesi kimin umurundaydı? Bu Ģey onu bir sinek gibi ezecekti.

Elbette Vikus onunla ilgili hiçbir ayrıntıya girmemiĢti. Aynı Ģekilde, 'Gri Kehanet' tamamlandığında on iki 'görevli'den dördünün öldüğü gerçeği üzerine düĢünmek için çok fazla zaman ayırmamıĢtı. Gregor'un baĢa çıka-

mayacağını düĢündüğü konulardan uzak durmak gibi bir tarzı vardı. Vikus ona, *Felaket'i* tek baĢına öldürmesi gerektiğini söylemeyi daha ne kadar geciktirecekti? Olabildiğince. Gregor kendini, salyalar saçan beyaz devin karĢısında korkudan ağzı açık dikilirken ve Vikus'u hafifçe omzuna vurup iyimser bir sesle, "Ha, bu arada Sandvvich'e göre onu tek baĢına öldürmen gerekiyor. ĠĢ baĢına bakalım!" derken hayal edebiliyordu.

Gregor yaklaĢık bir gün önce Central Park'ta dikildiği ve en büyük endiĢesinin Noel armağanlarını neyle alacakları olduğu zamanı hatırlıyordu. Bu, Sandwich'in bütün dünyasını değiĢtiren kehanetlerinden birine benzemiyordu.

Çenesinin altına öteki elini koydu ve taĢ masanın etrafındaki gevezeliklere odaklanmaya çalıĢtı. Vikus *Felaket'i* bulup öldürme yolculuğunu konuĢmak üzere bir konsey toplantısı düzenlemiĢti. Konsey, Luxa on altısına basana ve hükümdarlık yaĢına gelene kadar Regalia'yı bir alt kurulla yöneten bir grup yaĢlı Yeraltlıdan oluĢuyordu. Üyelerin üzerinde anlaĢtıkları tek Ģey Gregor'un bir an önce yola koyulmasıydı.

Sıçanlar, Gregor ile Bot'un yine Yeraltı'nda olduklarını bildiklerine göre, ***Felaket'i*** **saklamak ve kardeĢinin peĢine düĢmek için muhakkak ek önlemler alacaklardı. GörünüĢe göre, Regalialı casuslar yeni bir bilgi edinmiĢ ve beyaz sıçanın saklandığını düĢündükleri bir bölgeye yoğunlaĢmıĢlardı. Ġçlerinden hiçbiri yaratığı gözleriyle görmemiĢ olmasına karĢın, kaynaklan yaratığın Labirent denilen bir yerde olduğunu gösteriyordu. Gregor oranın nasıl bir yer olduğunu anlamamıĢtı, ama Ares fısıldayarak aynen labirent gibi olduğunu söyledi. Gregor'un gözünün**

önüne Lizzie ve onun bulmaca kitabı geldi.

KardeĢi bir labirente girse yolunu Gregor'dan çok daha iyi bulabilirdi. Lizzie'yi düĢünmek onu yukarıda bekleyen ve meraklanan ailesini düĢünmeye sevk etti ve bu düĢünce dayanılmazdı.

"Evet, yola koyulalım. Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi!" dedi Gregor. Herkes ĢaĢkınlıkla ona baktı çünkü bu sabahtan beri ağzından çıkan ilk sözdü ve konsey Ģimdi Labirent'e hangi yoldan gidilmesi gerektiğini konuĢuyordu.

Birkaç seçeneği incelemelerine karĢın, Yeraltı tünel ağ-larmdaki her rotanın çok tehlikeli olduğu kanısına varıldı. Ġnsanlar Yeraltı'nm savaĢın öncesine kıyasla çok daha geniĢ bir bölümünü kontrol altında tutuyor olmalarına karĢın, Labirent sıçan

topraklarının uzak bir köşesinde bulunuyordu. Aslında o kadar uzaktı ki, çoğu sıçan oraya hiç gitmemişti

bile.

Ama

Felaketi

orada

tutuyorlardıysa, korunuyor olacağı kesindi.

"Geriye Su Yolu kalıyor," dedi kaşım çatan Vikus. "İdeal değil ama tehlikesi en az olan orası."

"Peki yılanlar? Çiftleşme mevsimleri

yakın," dedi Howard. Gregor, Luxa'nın kuzeninin neden toplantıya katılmasına izin verildiğini bilmiyordu. Çocuğun yalnızca aileyi ziyaret ediyor olması gerekiyordu.

"İyi bir noktaya değindin," dedi Vikus. "Yolculuğa bir an önce başlamak için bir sebep daha. Belki grup yılanlar uyanmadan oradan geçip gidebilir."

"YaĢasın, yılanlar," diye düĢündü Gregor ve Ares onları eve götürürken Su Yolu'nda gördüğü altı metrelik dikenli kuyruğu hatırladı. O kuyruğun devamında neyin olduğunu merak ediyordu.

"Ģimdi, Gregor, konuĢmamız gereken bir Ģey var,"

dedi Vikus. "Konseyin kararı, sen Felaket'in peĢine düĢerken Bot'un Regalia'da koruma altında kalması yönünde."

Gregor bunu bekliyordu. Bot'u bir Yeraltı yolculuğuna daha sokmak korkunç derecede tehlikeli olurdu. Ama Ripred ile Tvvitchtip'in bölgeye bu kadar kolay girdiğini gördükten sonra onu burada nasıl bırakabilirdi?

Ripred'in fazla akıllı olduğuna Ģüphe yoktu ama sıçanların hiçbiri aptala benzemiyordu. O ve Bot, annesinin ona her zaman söylediği gibi

bir arada kalacaktı.

"Benimle geliyor, yoksa gitmem. Konu kapanmıĢtır,"

dedi Gregor. Bunun küstahça göründüğünü biliyordu

ama

Ģu noktada umursamayacak kadar yorgundu. Bunun yakıĢıksız olduğunu onaylamak için herkesin etrafına baktığı bir duraklama oldu. Ancak ne yapabilirlerdi ki?

Vikus onu yolculuğa hazırlanması için gönderdi. Birkaç ıĢık kaynağı bulmak için müzeye gitti. Müze, Gregor'un dünyasından düĢürdükleri eĢyalarla doluydu. Bir at arabası tekerleği, hâlâ okla dolu bir kılıf, gümüĢ bir maĢrapa, bir guguklu saat, bir silindir Ģapka gibi bir sürü güzel ve gerçekten garip Ģey vardı. Cüzdanlar, mücevherler ve saatler gibi son zamanlarda gelen eĢyalar, sıralar halinde düzgünce yerleĢtirilmiĢti. New York'un

aĢağısındaki tünellerde iĢi olan herkeste bir tane olması gerektiği için birçok iyi el feneri vardı. Gregor döndünü seçti ve bir sürü pil buldu.

Gözüne iki tane can yeleği takıldı ve onları da aldı. Geçen sefer taĢ tünellerde yolculuk etmiĢlerdi. Bu kez Su Yolu'nun üstünden uçacaklarını tahmin ediyordu. Bot yüzme bilemeyecek kadar küçüktü. Erzaklarının arasına selobant ve çok bayatlamamıĢ gibi görünen iki tane çikolata ekledi.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Ayrılırken, kapının yanında iki yığın

Ģeklinde

düzenlice

katlanmıĢ

günlük

kıyafetlerini gördü. Vikus onları saklamanın sorun olmayacağını söylemiĢ olmalıydı. Gregor

nasıl koktuklarına aldırmadan botlarım giydi. Bot'u almak için çocuk odasına gittiğinde, ona Dulcet'in onu çoktan nehre indirdiği söylendi. Yola çıkacakları yer orası olmalıydı. Su Yolu'na ulaĢmanın en kısa yolu nehri takip ederek uçmak olduğu için Gregor bunun mantıklı olduğunu düĢündü. Ama rıhtımlara ulaĢtığında, Yeraltlılardan oluĢan bir grubun, iplerle nehir seviyesinin üstündeki rıhtım seviyesine astıkları iki kayığı yüklediklerini gördü. Kayıklar ona, New York'taki bir müzede gördüğü, yüzyıllar önce Kızılderililerin kullandığı kayıkları hatırlatan uzun, dar araçlardı. Ama her birinin tabanına gerçek bir balık yüzgeci olan, büyük gri üçgen bir yüzgeç yerleĢtirilmiĢ ki bu kılıçbalığı ya da benzeri bir hayvandan alınmıĢ olmalıydı. Kayıkların yanlarına da yatay olarak uzatılıp geri çekilebilen yüzgeçler tutturulmuĢtu. Dümen olarak her bir kayığın arkasına kavisli bir kemik

yerleĢtirilmiĢti.

"Kayıklar da neyin nesi?" diye sordu

Gregor yükleme iĢinin baĢında duran Vikus'a.

"Yarasalarla gitmeyecek miyiz?"

"Ah, evet ama Su Yolu geniĢtir ve

dinlenmek için çok az yer vardır. Hiçbir

yarasanın onu geçecek dayanıklılığı olmadığı

için yolculuğunuzun büyük bir kısmının suda

geçmesi gerekecek," dedi Vikus.

Gregor uçuĢa kıyasla yavaĢ oldukları

dıĢında kayıklar hakkında pek bir Ģey

bilmiyordu. *Felaket'i* su yoluyla yakalamak

sonsuza kadar sürecekti.

Tam o anda Tvvitchtip rıhtımda belirdi.

"Ah, harika," diye düĢündü Gregor. "Bahse

girerim, bu iĢin sonunda Ģu çılgın sıçanın

üstüne binmek zorunda kalacağım."

Dulcet, Gregor'un Bot'a can yeleğini

giydirmesine yardım etti. Aslında çok büyük olan yeleği ellerinden geldiği kadarıyla üstüne tutturdular. Gregor oldukça iyi yüzdüğü için, ikinci yeleği ne yapacağına karar veremedi. Ta ki Temp'in altlarında çalkalanan nehre bakarak rıhtımın kenarında titrediğini görene kadar.

"Hey, Temp, bizimle geliyor musun?" diye sordu.

"Gelebileceğimi

söyledi

Vikus,

gelebileceğimi," dedi Temp. Bu yüzden Gregor ikinci yeleği Temp'e giydirdi. Böcek ses çıkarmadı çünkü prensesin üstünde de aynısı vardı ve Gregor ona, bu Ģeyin yüzmesine yardımcı olacağını anlatmıĢtı.

Temp'i giydirirken, Luxa, Solovet, Mareth ve How-ard'ın saraydan çıktıklarını gördü. Luxa ve Solovet daha önceki yolculukta

giydikleri pantolonları değil, elbise giymiĢlerdi.

"Bir dakika, bizimle geliyorsun, değil mi?"

diye sordu Gregor, Luxa'ya.

"Hayır Gregor, gelemem. Ġlk görevde

yalnızca 'Gri Kehanet' öyle söylediği için

seninle birlikte gelmeme izin vardı. Bu

yolculuk bir kraliçe için çok tehlikeli

sayılıyor," dedi Luxa, Vikus'a göz atarak.

Gregor

kızın

en

azından

ayak

direyebileceğim düĢünüyordu. Belki Luxa bile

'Felaket'i bulmaya hevesli değildi. Gerçi bunun

gerçek olması onu çılgına çevirirdi.

"Peki kim geliyor öyleyse?" diye sordu

Gregor.

"Eh,

ilk

olarak

gönüllü

sıkıntısı

çekmediğimizi bilmen gerekiyor," dedi Vikus, sanki Gregor'a bunun garantili bir eğlence olacağının güvencesini vermek içinmiĢ gibi.

"Ama kadro çok sınırlı. Sen, Ares, Bot, Temp ve Tvvitchtip dıĢında Mareth, Howard ve uçucularım gönderiyoruz."

"Howard mı?" dedi Gregor. Mareth'i severdi ama Luxa'nın kuzeninin gelmesini istemiyordu. Howard, Fount grubundandı ve sahildeki Ģu ölü olanm dıĢında daha önce bir sıçan görüp görmediğinden bile emin değildi.

"Çok iyi bir savaĢçı olmasının dıĢında, su yolculuklarını iyi bilir," dedi Solovet. "Ziyareti seninkine denk geldiği için çok Ģanslıyız."

"Hı hı," dedi Gregor. "Demek Ripred de

gelmiyor?" Kimse ona, Ripred'in yanında olmasından daha fazla güven veremezdi... Tabii büyük sıçan onu öldürse diye meraklanarak etrafta dolaĢmadığı zamanlarda.

"Bu sabah Ölü Topraklar'a doğru yola çıktı," dedi Vikus. "Ah, yükleme iĢinin bittiğini görüyorum! Yola koyul-san iyi olacak!"

Ares yanlarına indi. "Nehir çok tehlikeli. Su Yolu'na uçup kayıklara oradan bineceğiz."

"Geldiğine sevindim," diye mırıldandı Gregor, Luxa ile Vikus'a gücenmiĢ bir bakıĢ atarak. Ares'in sırtına çıktı.

Dulcet biraz zorlanarak, Bot'u Gregor'a verdi. "Ah! Bot, bayağı büyümüĢsün!"

"Büyüdüm! Yarasaya biniyo'm! Yarasaya biniyo'm!" diye çığlık attı Bot neĢeyle, Gregor'un önünde zıplıyordu. Ġlk yolculukta Gregor onu bir sırt çantasında taĢımıĢtı ama artık sırt çantası için çok büyüktü, özellikle üzerinde can yeleği varken.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Temp de binsin!" dedi Bot. Hantal yelek yüzünden hareketleri oldukça kısıtlanan hamam böceği peĢlerinden tırmandı. Tvvitchtip, kayıklardan birine bindi ve ortasına yattı. Burnunu dıĢarıya uzatmıĢ, nehrin üstünde esen meltemi yakalamaya çalıĢıyordu. Gregor sıçana acıdı. Bu yolculuk konusunda kendisinden daha periĢan tek kiĢi o olabilirdi.

Yarasa grupları iplerle bağlanmıĢ iki yüklü kayığı kaldırdı ve nehrin aĢağısına doğru yola koyuldular. Ares peĢlerinden havalanırken, Gregor kollarını sıkıca Bof a doladı. Artık bu yolculuklara alıĢmaya baĢlıyordu: Regalia'nın solan ıĢıkları, sıçanlarla ilk karĢılaĢtığı kristal duvarlı kumsalı geçerlerken gördüğü hafif parılti ve son olarak engin Su Yolu.

Yarasa grupları kayıkları suya indirip

gitmeden önce Su Yolu üzerinde birkaç kilometre uçtular. Howard'ın yarasası Tvvitchtip'in olduğu kayığa indi. Ares, Mareth'in yarasası gibi ikinci kayığa yerleĢti. "Bu Andromeda. Bağım," dedi Mareth, elini sarı-siyah benekli yarasasının kanadına koyarak. Gregor, Mareth'in kristal kumsalda sıçanlarla çarpıĢırken bu hayvana bindiğini hatırlıyordu. Hayvan o kadar kötü yaralanmıĢtı ki 'Gri Kehanet' yolculuğuna gelememiĢti. Gregor hâlâ bunun için kendini biraz suçlu hissediyordu çünkü hayvan o kaçmaya çalıĢtığında yaralanmıĢtı.

"Selam, tanıĢtığıma memnun oldum," dedi.

Hayvan o gece için hâlâ Gregor'u suçluyor muydu?

"Seninle

tanıĢmaktan

onur

duydum

Yerüstlü," dedi yarasa. Belki Mareth gibi yarasa da onu atfetmiĢti.

Mareth onu, güzel pas kırmızısı kürklü zarif bir yarasa olan Howard'm bağı Pandora ile de tanıĢtırdı. Hayvanın ona tek söylediği, 'Selam' olmuĢtu."

- 104 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Vikus vedalaĢabilmek için onlarla gelmiĢti.

"Gregor, sana bunu vermeyi unuttum," diye seslendi. Ġri, gri yarasası dalarak Gregor'un kayığının üzerinden geçti ve yere bir Ģey düĢürdü. Gregor yerdeki kâğıdı aldı ve Felaket

Kehaneti'nin ISferissa'nın zarif eliyle yazdığı bir kopyasını buldu.

"Yüksekten uç!"

Vikus onları yüreklendirici bir tavırla el sallayarak gerisin geri Regalia'ya yöneldi. Gregor baĢıyla karĢılık vermeyi baĢardı.

Bot, Gregor'un kollarından kurtulmak için çılgınca kıvranıyordu. Kayıkta dolaĢmasına izin vermek Gregor'u tedirgin ediyordu ama onu günlerce kucağında tutamazdı. KardeĢini, "Kayıkta kal!" diye kesin talimat vererek yere bıraktı.

Neyse ki kayık içinden çıkamayacağı kadar derindi. Gregor ortasında durduğunda yanları omuzlarına kadar geliyordu. YaklaĢık altı metre uzunluğundaydı ve kemik bir çerçeveye gergince geçirilmiĢ bir çeĢit hayvan derisinden

yapılmıĢtı. Tabanın altmıĢ santimlik bir dilimi kayığın merkezine iniyordu. Mareth kayığın önden üçte birlik kısmında ahĢap bir direk kaldırdı ve menteĢeli tabanını kilitledi. Bu Gregor'un Yeraltı'nda Sandwich'in odasının kapısı dıĢında kullanıldığım gördüğü ikinci ahĢap Ģeydi. Deriden yapılmıĢ birkaç oturak ve bir sürü erzak vardı. Özellikle yiyecek.

"Bunların hepsini gerçekten yiyecek miyiz?" diye sordu Gregor.

"Hepsini değil. Parlayanlar oldukça fazla yiyeceğe ihtiyaç duyacak," dedi Mareth.

"Parlayanlar mı?" dedi Gregor.

"Vikus sana söylemedi mi?" diye baĢladı Mareth.

Gregor bunu önümüzdeki birkaç gün içinde daha ne kadar duyacağını merak etti.

"Uzun yolculuklarda ıĢık sağlayacak

yeterli yakıtı taĢıyamayız. O yüzden bize yardım etmeleri için parlayanları kiralarız," dedi Mareth. "Tam olarak Ģurada... Evet, bakalım... ĠĢte geliyorlar."

Gregor karanlığa baktı ve iki ıĢık noktası gördü. Söndüler ve ardından daha yakında yandılar. Titrek ıĢıklar yaklaĢmaya devam ederken, uçan böceklerin Ģekillerini seçmeye baĢladı. Ġki dev böcek kayıkların pruvalarına konana

kadar, Gregor ne olduklarını

anlamıĢtı.

"Ah, bunlar ateĢ böceği!" dedi. Babasının ailesinin Virginia'daki çiftliğinde, geceleri ormanın sınırında uçarlardı. Yanıp sönen ıĢıkları ormanı büyülü bir yer gibi göste- rirdi.

Kayığa

tüneyen

bir

metre

boyundaki

uyarlamaları o kadar büyüleyici durmuyordu.

Ama kıçları yandığı zaman bayağı ıĢık

çıkardıklarını kabul etmeliydi.

"Merhaba Parlak Ģeyler," dedi Mareth

baĢıyla

selam

vererek.

"Herkese merhaba," dedi ateĢ böceklerinden

biri, tiz ve inanılmaz vızıltılı bir sesle. "Ben

Parlak Foto, o da Zap."

"Takdim sırası bendeydi," diye inledi Zap.

"Bundan önceki son seferde bunu Parlak Foto

yapmıĢtı."

"Ama ikimiz de biliyoruz ki bir erkek

olarak insanlara bariz biçimde hoĢ gözüken

benim," dedi Parlak Foto, kıçı çeĢitli renklerde

yanıp sönerken. "Zap yalnızca tek renk

oluĢturabiliyor, o da sarı."

"Senden nefret ediyorum!" diye çığlık attı Zap.

Ve Gregor bunun hayatındaki en uzun yolculuk olacağını anladı.

■ 106 •

BOLUM

11

regor daha önce tırnaklarını hiç yememiĢ olmasına karĢın, ateĢ böcekleri geldikten beĢ da

G

kika

sonra

yemeye

baĢlamıĢtı.

Ġnanılmazlardı!

Nerede

oturacaklarını

tartıĢtılar, ilk vardiyayı kimin alacağını tartıĢtılar, hatta hamam böceği alıĢılmadık bir güçle, "Prensese hizmet eder Temp, yalnızca prensese," diyene kadar, değersiz bir sürüngen olduğu için Temp'in kimin hizmetkârı olması gerektiğini bile tartıĢtılar.

Mareth dikkatlerini dağıtmak için onları

beslemeye çalıĢtı ama bu sefer de birbirlerinin sofra adabı hakkında atıĢtılar.

"Ağzın doluyken konuĢmak zorunda mısın, Zap?" dedi Parlak Foto. "ĠĢtahımı kapatıyor."

"Bunu bana sütünün üstünde oturan biri söylüyor!" dedi Zap ve görünüĢe göre onu faka bastırmıĢtı, çünkü diğerinin kıçı öfkeden kırmızı kırmızı parlamaya baĢladı ve

en azından otuz saniye sessiz kalarak hatır hutur bir mantarı yedi.

"Sürekli böyleler mi?" diye fısıldadı Gregor Mareth'e.

"Aslında bu ikisi yolculuk ettiğim diğer birkaçı kadar kötü değil," diye fısıldadı Mareth. "Bir defasında bir dilim kek için ölümüne dövüĢmeye çalıĢan bir çift gördüm."

"DövüĢmeye çalıĢan mı?" dedi Gregor.

"Çok becerikli savaĢçılar değillerdir ve

çabuk yorulurlar. O yüzden birbirlerini hile yapmakla suçlayıp dövüĢmeyi bıraktılar. Ardından birkaç gün küs kaldılar," dedi Mareth.

"Onlara gerçekten ihtiyacımız var mı?" diye sordu Gregor.

"Ne yazık ki evet," dedi Mareth.

Temp'in etrafında bir topla oynayarak kayığın tabanında oturan Bot bile yeni gelenlere sinirlenmiĢ gibi görünüyordu.

"Fo-Fo çok gürültülü!" dedi kız, kanatlarından birine asılarak. "ġiĢĢt, Fo-Fo!"

"Fo-Fo mu? Fo-Fo mu? Adım Parlak Foto ve baĢka bir isme yanıt vermeyeceğim!" dedi

Parlak Foto.

"O daha küçük bir çocuk. Parlak Foto

diyemiyor," dedi Gregor.

"Ġyi

ya,

ben

de

onun

dediğini

anlayamıyorum!" dedi ateĢ böceği.

"Çevirmeme izin ver," dedi Tvvitchtip,

kımıldamaya bile zahmet etmeden. "Sürekli

carcar etmeyi bırakmazsan,

■ 108 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

kayıkta yanında oturan iri sıçanın kafanı

koparacağını söylüyor."

Bunu takip eden sessizlik huzur doluydu.

Gregor Tvvitchtip'e kanının kaynadığını

hissetti ve onunla birlikte aynı kayıkta

bulunmaktan rahatsız olmayacağına karar verdi.

Artık Su Yolu'nda oldukça ilerlemiĢlerdi. Parlayanlar geldiğinde meĢaleler söndürülmüĢtü ve etraflarını yalnızca ateĢ böceklerinin parıltısı aydınlatıyordu. Gregor kısa bir süreliğine en iyi el fenerini çıkarıp etrafa tuttu. Karaya dair bütün belirtiler kaybolmuĢtu.

Artık onun yerine dalgalar vardı. Hatta hoĢ bir meltem bile esiyordu. Mareth ve Howard direklere ipek yelkenler gerip kayıkları kullanmakla meĢguldü. Yarasaları rahatça birbirlerine sokulmuĢ, uyukluyorlardı. Gregor Ares'in onlara katılmadığını fark etti. ilk yolculukta, bütün yarasalar uçuĢlardan sonra uyumak için küme halinde birbirlerine sokulmuĢtu. Belki de Ares artık aralarında

istenmiyordu.

"Hey

Ares,

bu

kayıkla

Labirent'e

ulaĢmamızın ne kadar zaman alacağını biliyor

musun?" diye sordu Gregor.

"En az beĢ gün," dedi Ares. "Uçsaydık,

daha kısa zamanda varabilirdik ama o

yolculuğu çok az yarasanın baĢarabileceğine

inanılıyor. Daha önce kimse denemedi."

"Bahse girerim sen baĢarabilirdin," dedi

Gregor. Ciddiydi de. Henry, Ares'i yalnızca

baĢ belası olduğu için seç-memiĢti; yarasa aynı

zamanda ĢaĢırtıcı derecede güçlü ve hızlıydı.

"Bir gün, baĢarıp baĢaramayacağımı

görmek için deneyebileceğimi düĢünüyorum,"

dedi Ares.

YERALTI GÜNLÜKLERİ-2

"Lindbergh gibi. Atlas Okyanusu'nu tek baĢına uçan ilk insan," dedi Gregor.

"Kanatları mı vardı?" diye sordu Ares.

"ġey, mekanik olanlardan. Ġnsandı. Uçağı vardı. Uçan makinesi. Artık insanlar çok daha büyük uçaklarla sürekli okyanusu geçiyor," dedi Gregor.

"Yerüstü'nde ünlü biri mi?" diye sordu Ares.

"Evet, yani öyleydi. Öldü ama gerçekten ünlüydü. Ġnsanlar ona da kızgındı. SavaĢla ilgili bir Ģey yüzünden," dedi Gregor, bu kısımdan emin olamayarak. Bir bebek hakkında üzücü bir Ģey de vardı. Ama onu da tam olarak hatırlayamıyordu.

Gregor, Felaket Kehaneti'nin yazılı olduğu ruloyu çıkarıp açtı.

ÖLDÜR BEBEĞĠ, ÖLDÜR

KALBĠNĠ, ÖLDÜR EN

HAYATÎ PARÇASINI.

Ruloyu bırakarak tekrar kıvrılmasını sağladı. Temp'in kabuğunda ritim tutarak sessizce, 'Çek Kürekleri' Ģarkısını söyleyen Bot'a baktı. O kadar mükemmeldi ki. O kadar masum. Biri onu öldürerek herhangi bir Ģeyi çözmeyi nasıl düĢünebilirdi ki? Ama Gregor Ģu anda sıçan ekiplerinin bunu yapmak üzere Yeraltı'nı taradığım biliyordu.

"Sıçanlar yüzebilir mi?" diye sordu Gregor, suya bakarak.

"Evet ama bizim olduğumuz kadar uzağa değil. Sıçanlar burada kardeĢine ulaĢamaz," dedi Ares, endiĢesini anlayarak.

- 110 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Ama er geç karaya çıkmak zorunda kalacaklardı. *Felaket* de orada olacaktı.

"Hiç sıçan öldürdün mü?" diye sordu Gregor.

"Tek baĢıma hayır. Henry ile birlikte evet.

O kılıç kullanırken ben uçuyordum," dedi

Ares.

Gregor, sıçan Fangor'un, arkalarında kalan

kristal kumsalda Henry'nin kılıcıyla öldüğünü

gördüğünü

hatırladı.

Ama

pek

net

hatırlamıyordu.

"Nasıl yapılıyor? Yani, tam olarak neresi

en iyi... neresine hamle yapıyorsun?" Sözcükler

ağzında garip bir tat bırakmıĢtı.

"Boyun zayıftır. Kalp de, ama kaburgaları

geçmen gerekir. Gözlerden beyne. Ön ayağın

altında çok fazla kanayan bir damar vardır.

Karnına

saldırırsan

anında

öldüre-

meyebilirsin ama sıçan büyük olasılıkla birkaç

gün içinde iltihaptan ölecektir," dedi Ares.

"Anlıyorum,"

dedi

Gregor.

Ama

anlamıyordu. Yani, kendini bunu yaparken

hayal

edemiyordu.

Dev

beyaz

sıçanı

öldürürken. Hepsi tamamen gerçeküstüydü.

"Sırtında dövüĢmemde bir salanca var mı?

Yoksa yerde olmak zorunda mıyım?" diye

sordu Gregor.

"Yanında olacağım, tabii mümkün olursa,"

dedi Ares.

"TeĢekkürler," dedi Gregor. "Seni bu

pisliğe bulaĢtırdığım için üzgünüm."

"Aynı zamanda beni bir baĢkasından kurtardın," dedi Ares. Ve sohbeti bitirdiler.

Mareth yemek zamanının geldiğini söyleyerek herke-

se yiyecek dağıttı. AteĢ böcekleri az önce yemiĢ olmalarına karĢın önlerindekini iĢtahla silip süpürdüler.

Herkes yemeğini bitirdikten sonra, Mareth kayığında-ki yelkenleri indirdi ve aracı çekme halatıyla Howard'ın aracının arkasına bağladı.

"Geri kalanlar uyurken, Howard ile ben sırayla öndeki kayığı kullanacağız. Ama bir kiĢinin sürekli nöbet tutması, bir parlayanın da iĢinin baĢında olması gerekiyor."

"Ġlk vardiyayı Zap alacak," dedi Parlak Foto. "Benim ıĢığım daha fazla enerji gerektiriyor."

"Yalan söylüyor!" diye inledi Zap. "Ben yalnızca tek renk çıkartabiliyorum ama harcanan güç aynı. Bunu yalnızca kendisine daha fazla yemek ve daha az iĢ verilsin diye söylüyor!"

"Ġlk vardiyayı Parlak Foto alacak," dedi Twitchtip. "Yoksa kanatlarından kurdele yaparım." Böylece bu konu halledilmiĢ oldu.

"Onunla kim nöbet tutmak ister?"

"Sayımız fazla ve iki saatte bir nöbetçi değiĢtirebiliriz," dedi Mareth.

Gregor bitkindi ama, bir ya da iki saatlik bir uykudan sonra kaldırılma ve ardından nöbet tutma fikrinden nefret ediyordu, bu yüzden ilk nöbet için gönüllü oldu.

Öndeki kayıkta Howard dümenin baĢındaki yerini aldı. Yarasası uyumak için

kanatlarını

topladı.

Regalia'dan

ayrıldıklarından beridir pek kımıldamayan

Twitchtip gözlerini kapadı. Zap'ın hafif sarı

ıĢığı söndü ve horlamaya baĢladı.

Gregor can yeleğini çıkardığı Bot'u güzelce

bir battaniyeye sardı ve kayıklarının kıçındaki

Temp'in yanına yer-

leĢtirdi. Ares yanlarına tünedi. Mareth

yanında Androme-da ile yere uzandı. Parlak

Foto, sırtındaki ıĢık yumrusunu sabit

turuncuya ayarladı ve kayıkların arasındaki

boĢluğu aydınlatmak için Mareth'in birkaç

metre önündeki pruva-da yaktı.

Gregor bir erzak yığının üzerine oturdu ve

ön kolunu kayığın korkuluğuna koydu.

Dalgaların Ģıpırtısı, hafif soluk alıp alıp veriĢ

sesleri ve ateĢ böceği horlamaları haricinde ortalık sessizdi. Kayığın sallanmasının hipnoz edici bir etkisi vardı. Gözkapakları ağırlaĢtı. Günlerdir pek uyumamıĢtı... Bot'un peĢinde sıçanlar vardı... Belki baĢını omzuna koyup dinlendirebilirdi...

Ripred'i öldürmek zorundaydı... Hayır, *Felaket'i... Felaket'i* öldürmek zorundaydı...

Kaç gecedir buradaydı?... Birisini öldürmesi gerekiyordu...

Bot'un soğuk küçük eli bileğini tuttu. "Ne var Bot?" diye mırıldandı Gregor. KardeĢi artık bileğini sıkıyordu. Sertçe. "Ne var? Battaniye mi istiyorsun?"

Kolunu çekmeye

çalıĢtı.

KardeĢinin

parmakları daha da derine gömüldü ve canını gerçekten acıtarak yavaĢ yavaĢ kolundan yukarı çıkmaya baĢladı. Gregor'un gözleri hızla açıldı. Bot ondan metrelerce uzakta, Temp'in yanında huzur içinde uyuyordu. BaĢını kayığın kenarına doğru çevirdi. Önkolunun etrafına dolanan Şey, yapıĢ yapıĢ sümükle kaplı kırmızı bir dokunaçtı.

• 113 -

BOLUM

12

Aah! ah!" Gregor dokunaç korkunç bir hızla asılmadan ancak bağıracak zaman bulabilmiĢti. Kayığın kenarından aĢağı sarkıyordu ve botlarından biri kenara takılmasa doğruca suya düĢecekti. "Ares!" Ġkinci asılma onu baĢaĢağı suya çekerek beline kadar suya gömdü. Suya dalmadan önce iyice soluk almayı baĢarmıĢtı. Artık bacakları da kayıyordu. Kalçalarından, dizlerinden, ayak bileklerinden yükselen soğuk suyu hissedebiliyordu... Ah! Birisi onu ayaklarından yakalayıp çekmeye baĢlamıĢtı!

Bunu, Gregor'un ip görevi gördüğü bir halat çekme oyunu takip etti. Yaratığın onu daha derine, Ares'in de onu geriye çekmesiyle geçen korkunç bir dakika boyunca durumu belirsizdi. Gregor serbest eliyle dokunaca vurdu ama pek fazla bir etki yaratamamıĢ

gibiydi. Sonunda ağzını koluna yaklaĢtırdı ve diĢlerim dokunaca geçirerek olabildiğince derine gömdü. Gerçekten zarar verip vermediğini

bilmiyordu ama hayvanı tutuĢunu biraz gevĢetecek kadar ĢaĢırtmıĢtı. Tam o anda Ares kuvvetlice asıldı ve Gregor öksürerek soluk soluğa sudan dıĢarı fırladı. Yarasa onu kayığa bırakmadan önce, bir an botları Ares'in pençelerinde, baĢ aĢağı sallandı. Gregor öğürerek yuttuğu suyu çıkardı. Suyun deniz gibi tuzlu olduğunun kısmen farkındaydı.

"Yerüstlü!" diye Mareth'in bağırdığını duydu. "DövüĢebilir misin?"

DövüĢmek mi? Gregor ellerinin ve dizlerinin üstünde çabalayarak doğruldu ve ilk kez içinde bulundukları durumu yorumladı. Kayığın solundan ve sağından dokunaçlar

çıkıyor, vantuzları dokunduğu her Ģeye yapıĢıyordu. Mürettebat elinde ne varsa, kılıç, diĢ, pençe ve kıskaçla dövüĢüyor, altlarındaki karanlık sularda gizlenen korkunç yaratıkların uzuvlarını kesmeye çalıĢıyordu.

"Yakala!"

diye

bağırdığını

duydu

Mareth'in ve üstüne bir kılıcın gelmekte olduğunu gördü. Kılıcı kabzasından tam zamanında tutarak bileğine dolanmıĢ dokunacı kesti.

Parlak Foto ve Zap cayır cayır yanıyordu.

Ama Gregor etrafı onların yardımı olmadan bile doğaüstü bir Ģekilde fosforlu yeĢil renkte parlayan suyun ıĢığından görebiliyordu.

"Mürekkep balığı! Bu bir çeĢit mürekkep balığı!" diye bağırdı.

Üç yarasa havadaydı, suya doğru dalıp

pençeleriyle

saldırıyorlardı.

Mareth

ile

Howard kılıçlarını savuruyordu. Tvvitchtip

gıcırdayan diĢleriyle sanki bir kasırgaydı.

"Yerüstlü, kardeĢin!" diye bağırdığım

duydu Ares'in.

■ 116 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Gregor dönüp hâlâ uyuyan Bot'un baĢında

dikilen Temp'e baktı. Hamam böceğinin alt

çenesi davetsiz misafirleri diĢliyordu. Bu pek

çok dokunacı iĢlevsiz bırakıyordu ama gelmeye

devam ediyorlardı. Üç tanesi hamam böceğinin

can yeleğine yapıĢtı ve böceği suya çekerek

Bot'u korumasız bıraktı. Ares, Temp için

mücadeleye girerken, son derece iri bir

dokunaç kıç tarafından savrularak geçti.

Gregor vantuzların Bot'un battaniyesine

yapıĢtığını görünce, kan toplarıyla yaĢadığı garip olay yeniden gerçekleĢti. Bütün dünya uzaklaĢtı, sanki o ve dokunaçlar dıĢında hiçbir Ģey yokmuĢ gibi gelmeye baĢladı. Etrafında bir yerlerde sesler, gümbürtüler ve köpüklere boğulan parıltılı yeĢil su vardı. Ama Gregor'un tek dikkat ettiği Ģey saldırganlardı. Kılıcı, planlanmıĢ olarak değil de, içgüdüsel bir keskinlik ve tamamen kontrolü dıĢında bir güçle hareket etmeye baĢladı. Dokunaç üstüne dokunaç biçti, biçti, biçti...

"Yerüstlü!" Mareth'in ona seslendiğini duydu. "Ye-rüstlü, yeter!" Durmadı.

"Ge-go, vurma! Vurma!" diye bir ses duydu. Bot ağlıyordu.

Dünya tekrar belirginleĢti. Gregor kayığın ortasında dikiliyordu.

Etrafında kopuk

dokunaçlar çırpınıyordu. Soluk alıp veriĢleri kısa, hırıltılı soluklar Ģeklindeydi.

Mareth omuzlarını kavrayıp onu sertçe sarstı. "Gidiyorlar. Bitti."

Gregor'un mürekkep balığının yakaladığı kolu zonk-luyordu. Ön kolunda duran dört kıpkırmızı dairesel vantuz izleri ĢiĢmiĢti. Ter, tuzlu su ve mürekkep balığının sü-müksü sıvısıyla sırılsıklam olmuĢtu.

- 117-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Ge-go, vurma! Eve gidelim! Bot eve gitmek istiyor!" dendiğini duydu arkasından. Mareth'in tutuĢundan kurtuldu ve kardeĢinin hâlâ battaniyesine yarı dolanmıĢ halde hıçkırdığını

ama

yaralanmamıĢ

olduğunu gördü. Mürekkep balığının pisliği

ona da sıçramıĢtı. Temp yanında oturuyordu.

Ġki bacağını kaybetmiĢti.

Gregor kılıcı attı, Bot'a uzandı ve onu

sıkıca kucakladı. "Hey, iyisin. Ġyisin bebeğim.

Ağlama."

"Ge-go, Bot eve gitsin. Anneyi görsün/' dedi

kız hıçkırarak. "An-ne! An-ne!"

Bu onun en son kızgınlık çığlığıydı.

Sinirlendiği zaman kimse bunu düzeltemezdi.

"Annee!"

Gregor oturaklardan birine oturdu ve

hafifçe sırtına vurup konuĢarak yatıĢtırmaya

çalıĢtığı kardeĢini sallamaya baĢladı. KardeĢi

bu olanların ne kadarını görmüĢtü? Ve onu ne

yaparken görmüĢtü?

KardeĢini kucağında tutarken, Howard bir

kova suyla çıkageldi ve onu temizledi. Howard

ayak parmaklarını yıkamakla ilgili aptal bir tekerlemeyle her nasılsa çocuğun dikkatini dağıtmayı baĢarmıĢtı.

"BEġ MĠNÎK PARMAK VAR,

ĠKĠ MĠNĠK SĠRADA,

BURNUNU OYNATMASIN DĠYE ON ĠYĠ

***NEDEN* BOT'A."**

Bu noktada, Howard kardeĢinin ayağını burnuna bastırdı ve parmaklarım koklayarak sanki kokudan bayılacak-mıĢ gibi, "Öfffi" dedi.

• 118 '

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"BURNUNU OYNAT,

SEKĠZ, DOKUZ, ONUNCU PARMAKTA,

ARDINDAN HER PARMAK

PARLASIN DĠYE ONLARI YIKA."

Bot, Howard her "Öfff!" dediğinde hıçkırıkl arımn arasında gülmeye baĢladı ve çok geçmeden kendini tekerlemeyi söylemeye

kaptırdı.

Gregor

küçük

kardeĢlerini

eğlendirerek çok zaman geçirmiĢti. Çocuklarla

iyi anlaĢan birini gördüğünde tanırdı.

"Bunu sen mi uydurdun?" diye sordu

Howard'a.

"Evet. Chim için. Ona banyo yaptırmak her

zaman zor olmuĢtur," dedi Howard, Gregor'un

bakıĢlarından kaçınarak. Gregor'un aklına

Howard'a iyi davranmadığı geldi. Onunla

Stellovet ve diğer kuzenlerinin yanında

tanıĢmıĢtı ama Howard kardeĢinin Luxa'ya,

Henry ile ilgili söylediği Ģeyden hoĢlanmamıĢtı.

Ve babalarının Fount'un amiri olmasıyla

övünmemiĢti.

Bot'a yeni kıyafetler giydirip bir kurabiye

verdiler. Kız Ģarkıyı, yalnızca parmaklarından

değil, bacaklarından da yoksun olan Temp'e

öğretmek için seğirtti.

"Temp, sargıya ya da ilaca ihtiyacın var mı?" diye sordu Gregor.

"Hayır. Bacaklarım çıkacak, bacaklarım," dedi Temp. Kaybettikleri için çok üzgün görünmüyordu.

Parlak Foto ile Zap yaralanmamıĢlardı ve kayığa düĢen mürekkep balığı parçalarının bolluğuyla çok mutlu-.

lardı. AnlaĢılan mürekkep balığı, ateĢ böcekleri için gerçek bir lezzet kaynağıydı ve ikisi tartıĢmak için hiç zaman kaybetmeden hangisinin daha çoğunu mideye indirdiğini görmek için ateĢli bir yarıĢa baĢladılar. Andromeda ve Tvvitchtip'in ikiĢer tane vantuz izi vardı ama mürekkep balığı en uzun süre ona yapıĢtığı ve derisini koruyacak kürkü olmadığı için en kötüsü Gregor'unkiydi.

Herkes üstündeki sümüksü sıvıyı temizlerken, Gregor ĢiĢmiĢ kırmızı dairelerden irin çıkmaya baĢladığını gördü. Bütün vücudu ateĢten yanıyor ve titriyordu.

"Sanırım beni zehirledi," dedi Gregor ve aniden dizlerinin bağı çözülerek yere yığıldı. Etrafındaki her Ģey yüzüyordu. Biri dudaklarına bir Ģey bastırıp yutmasım söyledi. Bayılmadan hemen önce yutkunmayı baĢardı. Bunu ateĢli bir düĢ takip etti. Kabarcık dolu fosforlu yeĢil suya dalmıĢ korkunç balık, uzun diĢlerini tekrar tekrar koluna geçirirken, kıvrılan dokunaçla boğuĢuyordu. Tüm ailesi kayığın kenarından onu izliyor, onu güvenliğe çekmeye çalıĢarak uzanıyordu. Bağırarak Bot'a geri çekilmesini söylüyordu ama kardeĢi

parmakları hakkındaki tekerlemeyi söyleyip duruyordu. Temp can yeleğiyle etrafta debelenerek suda beliriverdi. Bacaklarını kopartarak onları Gregor'a uzattı. Neyse ki bir noktada bilincini kaybetti.

Kendine geldiğinde, çok fazla zaman geçtiğini söyleyebilirdi. Kolu sargılıydı ve acıyla zonkluyordu. Gözlerini açmak acı vericiydi.

Gözlerini açtığında da bir an için aklı karıĢtı.

Luxa kayığın pruvasında oturmuĢ, ona bakarak gü-lümsüyordu.

• 120 -

BOLUM

13

Bir günlüğüne gitmene izin veriyorum ve ba-

Ģına açtığın iĢlere bak," dedi Luxa. "BaĢına iĢ

açmıĢ baĢka birini daha tanıdığıma bahse

girerim," dedi Gregor gülümseyerek.

"Çok büyük iĢ," dediğini duydu Mareth'in,

arka taraftan. Askerin yüz ifadesini görmek

için yüzüne bakmaya gerek yoktu. Kızgındı.

"Geri

dönemem,"

dedi

Luxa

memnuniyetle. "Artık çok uzaklaĢtık ve

Aurora ile ben büyük olasılıkla yolda ölürüz."

"Evet, zamanlamayı iyi yapmıĢsın," dedi

Mareth.

"Biliyorum," dedi Luxa.

"Bildiğini biliyorum. Hikâyeyi anlatmak

için eve tek parça olarak dönebilirsen, bildiğini

herkes öğrenecek," dedi Mareth. Gregor daha önce Mareth'in, Luxa ile olan iliĢkisi hakkında çok fazla düĢünmemiĢti. Kız onun krali-

çesiydi ya da on altı yaĢma girdiğinde olacaktı ama bunun, eğitimden sonraki gün fark ettiği baĢka bir tarafı daha vardı. Mareth onun eğitmeniydi ve onu azarlamaktan çekin-miyordu.

"Ah, Mareth, bana ne kadar kızgın kalacaksın?" diye sordu Luxa. "Şimdiden en az bir gün oldu. Ġtaatsizliğim için kimse seni suçlamayacaktır."

"Konu bu değil, Luxa!" diye bağırdı Mareth. "Bu giriĢim aĢırı derecede tehlikeli. Ya ölürsen? Lider olarak Nerissa'yı bırakarak Regalia'dan ayrıldın ve kız artık reĢit. Olacakları hayal

edebiliyor

musun?

Regalia'ya? Nerissa'ya?"

"Tahttan çekilmek zorunda kalacaktır,"

dedi Howard diğer kayığın bir yerlerinden.

"Böyle bir Ģey yapmayacaktır. Ben

ölürsem, idareyi o ele alır; Vikus değil, ne sen

ne de o adi kız kardeĢin de değil!" dedi Luxa.

Ani bir sessizlik oldu. Ardından Howard

konuĢtu. "DüĢündüğün bu mu? Kral olmak

istediğim mi? Sanırım beni baĢka bir kuzeninle

karıĢtırdın."

Al iĢte, Henry'ye bir gönderme daha. Ama

bu kez Gre-gor, Luxa'nm bundan sıkılmıĢ

olabileceğini düĢündü.

"Ayrıca beni Stellovet gibi yargılama.

Adinin tekidir. Kabul ediyorum. Ama artık

onu, senin Henry'yi kontrol edebildiğinden

daha

fazla

kontrol

edemiyorum!"

dedi

Howard.

"Masum

olduğuna

inanacağımı

düĢünüyorsan yanılıyorsun. Nerissa'ya iĢkence

ettiğini gördüm," dedi Luxa.

"Ne zaman? Bunu ne zaman yapmıĢım?

Onunla

toplamda

beĢ

dakika

zor

geçirmiĢimdir!" dedi Howard.

• 122 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Festivalde. Üstüne Şu kertenkeleyi attığın

zaman!" dedi Luxa.

"Atmak mı? Onu üstüne atmadım! ġu ender bulunan renk değiĢtiricilerdendi ve hayvanı görmenin onu eğlendireceğini düĢünmüĢtüm!" dedi Howard.

"Ama Henry dedi ki seni...!" diye baĢladı Luxa.

"Henry mi dedi? *Henry* mi dedi? ġu anda bile Henry'nin söylediği Ģeyleri sorgulamıyor olmana inanamıyorum Luxa! Sana tacının peĢinde olduğumu söyleyen de o muydu?" Howard'm sesi, duyduğu kırgınlıkla yükselmiĢti. "Henry demiĢ!"

"ġiĢĢt. Çok yüksek. Fo-Fo gibi," dediğini duydu Gre-gor Bot'un.

"Parlak Foto," dedi kırık bir ses diğer kayıktan.

"Ah, sessiz ol Fo-Fo," dedi Tvvitchtip ve Gregor kahkahasını gizlemek için öksürüyormuÇ numarası yapmak zorunda kaldı.

Gregor'un baÇında Bot'un ayak pıtırtıları duyuldu. Tersten ona bakarak üzerine eğildi.

"Merhaba!"

"Sana da merhaba," dedi Gregor. "Ne yapıyorsun Bot?"

"Parmakları yapıyorum. Öff! Kahvaatı yaptım. Ġki kere," dedi Bot, dört parmağım göstererek. Çömeldi ve burnunu Gregor'un almna bastırdı; artık gözlerini kırpıÇtırarak tersyüz halde birbirlerine bakıyorlardı. "Seni görü-vorum," dedi kız.

"Ben de seni," dedi Gregor.

' 123 -

YERALTI GÜNLÜKLERĠ - 2

"Güle güle," dedi Bot ve kayığın diğer ucuna yöneldi.

Gregor oturabilmek için debelendi. Bütün bedeni grip olmuĢ gibi ağrıyordu. Kayığın kenarına yaslanıp sargılı koluna baktı. "Eee, sargının altı nasıl görünüyordu?"

"ġu yüreksizlerin yapabileceği iĢ değildi ya," dedi Ma-reth. "Yine de kolunu kurtardığı için Howard'a teĢekkür edebilirsin."

Gregor, kolunu farkında olmadan sakınarak, "Kurtarmak mı? Kolumu mu kesecektiniz?" diye sordu.

"Zehir daha fazla yayılsaydı baĢka seçeneğimiz kalmayacaktı ama Howard zehri

yaradan emmeyi baĢarabildi," dedi Mareth.

"Iyyh! TeĢekkürler Howard," dedi Gregor, parmaklarını dikkatle açıp kapatarak. Luxa kaĢlarını çatarak ona baktı. "Ne? Kolumdan zehri emmiĢ! TeĢekkür edemez miyim?"

"Suda ilk yardım konusunda eğitim aldım. Suyla ilgili nedenlerle tehlikede olan herkesi kurtarmaya yemin ettim," dedi Howard. "Kuzenim o gece dikkatli davranmıĢ olsaydı, bu kadar minnettarlığa gerek olmazdı," dedi Luxa.

Gregor uyanıp dokunacı gördüğünü hatırladı... "Hayır, benim hatamdı. Nöbet tutuyor

olmam

gerekiyordu

ama

ben...

uyuyakaldım." Bunu itiraf etmekten utanıyor-du ama suçu Howard'a yüklemek adil değildi.

Herkes

bir

dakikalığına

sessizleĢti,

ardından Mareth konuĢtu. "Büyük olasılıkla

yine de saldırıya uğrayacaktık. Ama nöbette

uyanık kalmak yaĢamsal önem taĢır. Yalmzca

-124 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

kendi hayatlarımız için değil, bu yolculuğa bel

bağlayan pek çoğu için."

Durum, Gregor'un sandığından da kötüydü

öyleyse. "Üzgünüm. Yorgundum ama uyanık

kalabileceğimi düĢündüm."

"Nasıl

nöbet

tutulacağını

öğrenmen

gerekiyor. Zihnini uyanık tutmak için bazı püf

noktalar var. Zaman içerisinde öğrenirsin,"

dedi Howard. Ama Luxa ve Mareth hiçbir Ģey söylemedi ve Gregor biliyordu ki, onların gözünde, bu yaptığı bağıĢlanamazdı. Howard, Fount'tan geliyordu; orası bu kadar tehlikeli değildi. Luxa ve Mareth pek çok sıçanla dövüĢerek onu bu sıkıntıdan kurtarmıĢtı. Mareth yemek zamanının geldiğini bildirdi. Gregor açlıktan ölüyordu. Ağzını o kadar çok doldurmuĢtu ki soluk alamadı ve bir parça ekmeği geri çıkarmak zorunda kaldı.

"Affedersiniz. Sanırım dünkü akĢam yemeğinden beri yemek yemedim."

"O iki gün önceydi," dedi Howard.

"Neredeyse tam iki gündür kendinde değildin."

"Ġki gün mü!" diye bağırdı Gregor. Daha önce hiç bu kadar uzun süre baygın kalmamıĢtı. Ġki gün, artı yolculuk ettiği gün. En azından *Felakete* olan yolu yarılamıĢ olmaları gerekiyordu ama kendim onunla yüzleĢmek için Regalia'dan ayrıldığından daha hazırlıklı hissetmiyordu. Bir Ģeyler yapıyor olması gerekiyordu! Mareth'ten ona birkaç kılıç dersi daha vermesini istemeyi düĢündü ama mürekkep balığının zehrinden dolayı o kadar bitkindi ki kılıcını kaldırabileceğinden kuĢkuluydu.

Ayrıca derdi, bir kılıçla bir Ģeylere vurmak gibi gözükmüyordu. Aslında daha çok kendini bir Ģeylere vurmaktan alıkoyamayıĢıydı. Bu sanki bütün varlığını ele geçiriyormuĢ gibiydi;

kontrolünün ötesindeydi.

Zayıf da olsa, *Felaket* karĢısındaki Ģansını arttırma giriĢimiyle ekolokasyon çalıĢmak için bir süre sırtüstü uzandı. Tık! Ama aklı mürekkep balığına ve kendini onu parçala-

maktan

nasıl

alıkoyamadığına

gidip

duruyordu. Kan toplarının hepsini vurduğunu tam olarak hatırlamadığı gibi, onunla dövüĢtüğünü bile tam olarak hatırlamıyordu. Tık! Bazen bu deliren insanlara olurdu... BoĢluklar olurdu ve bir yere nasıl geldiklerini

ya

da

ne

yapmakta

olduklarını

hatırlayamazlardı. Tık! Ah, hem Ģu kurt adam

filmindeki o herif de vardı: Aynı Ģey ona da olmuĢtu. Kıyafetlerine ne olduğunu merak ederek üstü baĢı kan içinde uyanmıĢtı. Tık! Gregor kurt adamların gerçekten var olmadığını biliyordu. Tık! Ama bunu da nereden çıkartıyordu ki? Ona altı ay önce sorsaydımz, konuĢan dev sıçanların var olmadığını da söylerdi!

Tık! Tık! Tık!

Bu ekolokasyon zımbırtısıyla bir yere varamıyordu. Belki de Ripred haklıydı, odaklanması gerekiyordu. Ama bir yeraltı denizinin ortasında, vücudu mürekkep balığı zehriyle dolu ve kocaman bir beyaz sıçanı öldürmeye giderken kim odaklanabilirdi ki?

O, bunu yapamazdı.

Doğruldu ve Luxa'nm biraz ötede oturmuĢ, bir çeĢit taĢla kılıcını bilediğini gördü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu kız. "Yemek yediğimden beri

daha iyi," dedi Gregor.

• 126 '

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Luxa bir ip lifini keserek kılıcının

keskinliğini

kontrol

etti.

Tatminsizlikle

kaĢlarını çattı ve iĢe devam etti.

"Bana oldukça keskin geldi," dedi Gregor.

"Bizi bekleyen Ģey için yeterince keskin

değil," dedi Luxa. "Pek çoğumuzun hayatta

kalacağı Ģüpheli."

"Öyleyse neden geldin?" diye sordu

Gregor.

"Yardımıma

ihtiyacın

olabileceğini

düĢündüm. Daha önce ona bel bağlamıĢtın,"

dedi Luxa. "Ayrıca Aurora ile birlikte

düĢünmemiz gereken bir de Ares var."

Bunların hepsi doğru olabileceği gibi,

Gregor Luxa'nın daha fazla nedeni olduğuna

dair bir hisse kapıldı. "Hepsi bu mu?"

"Yeterli değil mi?" diye sordu Luxa

bakıĢlarını ondan kaçırarak.

"Elbette, yalnızca düĢünmüĢtüm ki, belki

de Ģeyle ilgisi vardır..." Gregor kendini tuttu.

"Neyle?" diye sordu Luxa.

"Hiçbir Ģeyle," dedi Gregor. "Unut gitsin."

"Artık zor unuturum," dedi Luxa. "BaĢka

neden gelmiĢ olabilirim?"

"Henry yüzünden. Yani, senin yerinde ben

olsaydım, insanlara ondan hoĢlanmadığımı

göstermek için gelebilirdim. Stellovet'in

çenesini kapamak için gelebilirdim," dedi

Gregor.

Luxa söylediklerinin doğru olduğunu kabul

etmedi ama inkâr da etmedi.

"Eee, burada kimin kral ve kraliçe

olacağına nasıl karar veriliyor?" diye sordu Gregor bir süre sonra.

' 127 '

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Babamın ailesi bir süredir tahtta. Onun tek çocuğu olarak bir sonraki kraliçe benim. Çocuklarım olursa, en büyükleri yerimi alacak," dedi Luxa.

"Kızsa ve erkek kardeĢleri varsa bile mi?" Gregor kızların yalnızca ailede erkek çocuk olmadığı zaman hükümdarlık yapabileceğini düĢünmüĢtü.

"Ah, evet. Kızların tahtta eĢit hakkı vardır," dedi Luxa. "Çocuğum olmazsa, taç Nerissa'ya gider. Ama o soyunun son üyesi. Yani o ölürse ya da çocukları olmaksızın tahttan vazgeçerse, Regalia yeni bir kraliyet ailesi seçmek zorunda kalır."

"Stellovet de bunun kendi ailesi olacağını düĢünüyor," dedi Gregor.

"Muhtemelen haklı. En olası seçim Vikus ile Solovet olacaktır. En büyük çocukları teyzem Susannah onların ardından gelir. Ondan sonra da onun çocukları, Fount ku-zenlerim. Howard en büyükleri," dedi Luxa. "Stellovet'in kraliçe olmak için bayağı uzun bir yolu var gibi görünüyor," dedi Gregor. "DüĢündüğün kadar uzun olmayabilir. Yeraltı'nda değil," dedi Luxa.

Etrafta uçan yarasalar uyumak için geri geldiler. Ma-reth, Howard'ın kırmızı yarasası Pandora ile Ares'i nöbete koydu. Gregor'un içinde bu görevin bir süre kendisine ve-rilmeyeceğine dair bir his vardı.

Tvvitchtip huzursuzdu. "Bir Ģeyler yolunda değil," dedi. Burnunu havaya kaldırdı ve baĢı istemsizce hızla yana çekildi.

*** 128 -**

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"BaĢka bir mürekkep balığı mı?" diye

sordu Gregor, suya bakarak.

"Hayır, hayvan değil. Ama bir Ģeyler yolunda değil," diye tekrar etti.

"Neyle ilgili?" diye sordu Ares.

"Suyla ilgili," dedi sıçan.

"Bozuk mu? Çok mu soğuk? Dibi enkaz mı dolu?" diye sordu Howard.

"Hayır," dedi Twitchtip. "O tür Ģeyleri ayırt edebilirim. Bu bilmediğim bir Ģey." Ama daha fazla açıklama yapamadı. O yüzden, huzursuz bir uyku uyumak üzere yerine yer-leĢmekten baĢka yapacak bir Ģeyi yoktu. Birkaç saat sonra, Gregor suyun gürültüsüyle ve How-ard'ın bağırmasıyla uyandı. Tvvitchip, Howard'ın ne dediğini anlamamıĢtı ama o Ģöyle bağırıyordu:

"Girdap!"

' 129 -

BOLUM

irdap mı? Gregor'un düĢünebildiği tek Ģey, Ģu oyundu. Kuzenlerinin eski, yuvarlak, toprak Güs tü bir havuzu vardı. Bütün çocuklar, ortasında bir çeĢit huni oluĢması için bir daire oluĢturarak koĢup suyun dönmesini sağlamaya çalıĢırlardı. Okyanusta gerçek girdaplar olduğunu biliyordu ama daha önce bir tanesinin fotoğrafını bile görmemiĢti. Gregor ayağa fırlayıp durumu anlamaya çalıĢtı. Herkes ayaktaydı ama akılları da karıĢmıĢtı. Yeraltlılar genelde acil bir durumu, sanki o krize milyon kere hazırlanmıĢlar gibi karĢılamaya alıĢıklardı. Gregor'un içinde hiçbirinin daha önce bir

girdapla

karĢılaĢmadığına dair bir his vardı... Ve

hazırda acil bir eylem planları yoktu.

Parlak Foto ve Zap, tüm parlaklıklarıyla

ıĢık veriyorlardı ama yine de suyun ötesini

görmeye yetecek kadar ıĢık yoktu. Gregor,

geniĢ bir ıĢık menzili olan, en büyük el fenerini

çıkarıp yaktı. Gördüğü Ģey soluğunu kesti.

• 131 *

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Kayıklar devasa bir girdabın kenarındaydı.

Girdap en az yüz metre geniĢliğinde olmalıydı.

Su, baĢ döndürücü bir hızda akarak

erimindeki her Ģeyi yakalayıp merkezindeki

siyah boĢluğa çekene kadar etrafında

döndürüyordu.

Hovvard ile Mareth iki kayığı birbirine

bağlayan

ipin

baĢından

birbirlerine

bağırıyordu.

"Kesiyorum!" diye bağırdı Hovvard

aralarındaki ipe vurmaya baĢlarken.

"Hayır!" diye bağırdı Mareth. "Uçucular

bizi taĢır!"

"Yalnızca bir kayığı taĢıyabilirler! Haydi

Mareth! Pandora benim için geri gelebilir!"

diye bağırdı Howard ve ip kılıç darbesiyle

koptu. Tam zamamndaydı. Howard, Pandora,

Tvvitchtip ve Zap'ın olduğu öndeki kayık,

girdaba

yakalanmıĢtı

ve

içine

doğru

sürükleniyordu.

Ġkinci kayığın da aynı kaderi paylaĢmasına

yalnızca saniyeler vardı. Gregor, can yeleğini

giydirmek üzere kıç tarafta uyuklayan Bot'un

yanma yöneldi. Bebek rahatça uyusun diye üzerindeki can yeleğini çıkarmıĢtı. Açıkça görünüyordu ki bu kötü bir fikirdi. Yeleğin karmaĢık kayıĢ-larıyla uğraĢtı.

Kayık

aniden

kenara

çekildi.

"Yakalandık!" diye bağırdı Gregor. Ama ardından yukarı doğru hızlı bir çekiĢ oldu. Ġleri fırlayan Gregor, Bot'u ezmekten son anda kaçınabildi ve suda yükseldiklerini gördü.

Yarasalar!

Yarasalar

kayıkların

kenarlarındaki ilmekleri kullanarak onları kaldırıyordu. Aurora ile Andromeda önde, Ares ile Pandora arkadaydı.

Gregor, Mareth'in "Sen git Pandora. Ares halledebilir! Git!" dediğini duydu.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Ares tek pençesiyle kendi ipini, diğeriyle de Pando-ra'nınkini tutmak için bacaklarını açtı. Kayık biraz aĢağı indi ama iri siyah yarasa çok geçmeden kontrolü sağladı. "Vay canına, gerçekten güçlü!" diye düĢündü Gregor. Pandora, Ares'in baĢarabileceğinden emin olmak için bir an havada asılı kaldıktan sonra suya daldı. Gregor neler olduğunu görmek için kayığın kenarından eğildi.

Artık öfkeli girdabın pençelerinden uzak ve güvende, sudan on beĢ metre yukarıdaydılar ama aĢağılarında baĢka bir sorun vardı. Howard ile Tvvitchtip'in direğine tutunduğu öndeki kayık, girdabın içinde çaresizce dönerek enkazlara çarpıyor, akıntının

baskısına boyun eğiyordu. Gregor'un el fenerinden çıkan ıĢık dıĢında kayık tamamen karanlıktaydı.

"Bu kesinlikle uygunsuz bir durum," diye vızıltılı bir ses duydu kulağının dibinde. Gregor dönünce Zap'ın bir ip sarmalının üstünde oturduğunu gördü. "Uyku zamanımdı. Umarım Parlak Foto bunun, bir sonraki vardiyasını benim alacağım anlamına geldiğini düĢünmüyordur."

"Zap! Ne yapıyorsun? Oraya in de görebilsinler!" dedi Gregor.

"Yoo, hayır. Tehlikeli durumlara girmek için asla anlaĢma yapmayız. Bunun için yeterince yiyecek almıyoruz," dedi Parlak Foto. Ve ardından esnedi.

Gregor hızla girdaba doğru dönünce Howard'ın kollarını yanlara açarak atladığım gördü. Pandora onu kollarından yakalayıp güvenli bir yere taĢıdı. Howard'ı sırılsıklam bir

yığın halinde kayığa bırakıp ipini Ares'ten geri aldı.

Tvvitchtip aĢağıda hâlâ çaresizce direğe tutunuyordu.

' 133 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Kayık hızla girdabın iç kısmına ve merkezdeki kara deliğe yaklaĢıyordu.

"Bir dakika!" diye bağırdı Gregor.

"Tvvitchtip için geri dönmeyecek misiniz?"

Yanıt yoktu. Mareth'e, Luxa'ya, yerde üstünden sular damlayan ve soluk soluğa kalmıĢ Howard'a baktı. Yüzle-rindeki bir Ģey vücudunu bir ürpertinin kaplamasına neden oldu. "Boğulacağını biliyorsunuz! Onu oradan almalıyız!"

"Bu mümkün değil Yerüstlü/' dedi Mareth. "Ona kayıkla ulaĢamayız. Tek bir uçucu onu taĢıyamaz. Mümkün değil."

"Luxa?" dedi Gregor. Kız kraliçeydi;

isteseydi

muhtemelen

bunu

onlara

yaptırtabilirdi.

"Sanırım Mareth haklı. Daha fazla kayıp

verebiliriz ve baĢarı Ģansı neredeyse yok," dedi

Luxa.

"Ama ona ihtiyacımız var! Labirent'te

yolumuzu bulmak için ona ihtiyacımız var!"

dedi Gregor. Neden orada öylece dikiliyorlardı

ki?

"Yarasalar yeterli olacaktır/' dedi Mareth.

"Hem güvenilir hayvanlardır."

Demek buydu. Şimdi anlıyordu. "Sıçan

olduğu için/' dedi Gregor. "Sıçan olduğu için

burada

öylece

oturup

boğulmasını

izleyeceksiniz, değil mi? Howard ya da Andro-

meda, hatta Temp olsaydı oraya giderdiniz,

tamam

ama

bir

sıçan

için

hayır!

Yapabilseydiniz büyük olasılıkla onu çoktan

öldürürdünüz!"

' 134 '

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

AĢağıda Tvvitchtip'in kayığı çatırdayarak

ikiye ayrıldı. Sıçan birkaç saniye enkaza

tutundu ve ardından enkaz elinden kurtuldu.

AĢağı çekilmemek için mücadele ederek

yüzmeye baĢladı ama fazla zamanı yoktu.

Can

yeleği

Bot'un

yanında

yerde

duruyordu. Gregor kollarını kayıĢlardan

geçirip titreyen ellerle bağladı. Bayan

Cormaci'nin ona verdiği küçük el feneri

cebindeydi. Feneri yaktı. Belki diĢlerinin

arasında tutabilirdi.

Kayığın kenarına tırmanırken biri onu

tuttu. "Deli olma Yerüstlü," dedi Howard.

"Ona yardım edemezsin!"

"Hepiniz midemi bulandırıyorsunuz!" dedi

Gregor. "Bir dakika önce sen de oradaydın.

Kurtarıldın! Peki ya yeminine ne oldu? Suda

tehlikede olanları kurtarmakla ilgili olana!

Tehlikede! Ne demiĢtin! Neyle ilgiliydi?"

Hovvard kıpkırmızı oldu. Gregor hassas

bir konuya parmak basmıĢtı.

"Gregor!" Luxa elini tuttu. "Gitmeni

yasaklıyorum Gregor! Öleceksin."

"Arkamda siz varken ölmem!" dedi

Gregor. O kadar öfkeliydi ki kızı kayığın kenarından aĢağı atabilirdi. AĢağısının ne kadar hoĢuna gittiğini görürdü. "Ripred onu benim için getirdi. Size ve aptal krallığınıza yardım edebileyim diye bana yardım etmesi için getirdi!" dedi Gregor. "Bu yolculuğu bu yüzden yapıyoruz, değil mi?"

Oturaklardan birinin üstüne çıktı ve ıĢığını aĢağıdaki suya tuttu. Vay canına! Gerçekten atlayacak mıydı? Haklıydılar, bu çılgınlıktı. Dünyadaki en iyi olimpik yüzücü bile bu girdaptan çıkamazdı, hele iri bir sıçanı çekerek.

' 135 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Ama baĢka bir Ģey daha biliyordu.

Yeraltlıların ne pahasına olursa olsun onu hayatta

tutmaya

ihtiyaçları

olduğunu

biliyordu. Suya dalarsa peĢinden gelirlerdi. Ve

Tvvitchtip'e

ulaĢabilirse,

ikisini

birden

kurtarmak zorunda kalırlardı.

Howard vücudunun etrafına bir Ģey

sarmaya baĢladı.

"Çöz beni!" dedi Gregor, yumruk

savurarak.

"Bu cankurtaran halatı!" dedi Howard,

eğilerek darbeden kaçınarak. "Bu ucundan

seni tutacağız!"

"Öyle mi?" dedi Gregor.

"Akıntıyla savaĢma. ĠĢe yaramaz. Elinden

geldiği kadar onunla hareket et!" dedi

Howard.

Gregor bir saniyeliğine kayığın kenarında

dengesini sağladı, el fenerini diĢlerinin arasına

sıkıĢtırdı,

kendini

hazırladı,

yüksek

atlayıĢlardan ne kadar nefret ettiğini unut-

maya çalıĢtı ve atladı.

Bütün dikkatini akıntıya vermeden önce

soğuk suyun Ģoku onu bir milisaniyeliğine

meĢgul etti. Hiçbir Ģeydi; ince bir dal, bir sakız

kâğıdı, girdabın muazzam gücüyle sürüklenen

bir karınca. Ġp tarafından çekildiğini hissetti.

Yukarıdan onu tutuyorlardı.

Karanlıkta

sallanarak

girdabın

merkezindeki deliğe kaldırıldı. Aklına bir an

için, onu deliğe bırakacaklarına dair çılgınca

bir fikir geldi ama ardından anladı. Tvvitchtip

girdabın iç kısımlarındaydı. Belki bir, belki iki

kere daha dönecek ve ardından kaybolacaktı.

Sıçana ulaĢması için onu sallarlarken,

Gregor sıçanı nasıl tutabileceğini düĢünmeye çalıĢıyordu. Bir strateji geliĢtirecek zaman yoktu. Sıçana doğru giderken ona doğal

gelen tek Ģeyi yaptı: Kollarını açtı. Göğüs göğüse birbirlerine çarptılar. Kollarını sıçanın boynuna, bacaklarını da vücuduna sardı. Tvvitchtip pençelerini can yeleğinin önüne geçirdi. Girdabın içinde tekrar dönmeye baĢladılar. Akıntı onları hapsetmiĢ, bırakmak istemeyerek aĢağı çekiyordu.

"BaĢaramayacaklar!"

diye

düĢündü

Gregor. "Batıyoruz!" Sulara gömülmeyi bekleyerek gözlerini sımsıkı kapadı. Onun yerine, kaburgalarını kıracak Ģiddette bir çekiĢ oldu ve aniden havada sallanmaya baĢladılar.

Tvvitchtip'in bütün ağırlığı üstüne bindi. Eğer sıçan pençelerinden birini ipe geçirmemiĢ olsaydı hayvanı düĢürecekti.

"Sakın bırakma!" dedi sıçan soluk soluğa.

Gregor el fenerini o kadar sert ısırmıĢtı ki diĢlerini kur-taramıyordu. Ağzını, "Tamam," demeye yetecek kadar açmayı baĢardı.

Girdabın eriminden kurtulana kadar bir süre suyun üstünde taĢındılar. Derken Yeraltlılar onları kayığa çekerken, yüzeyde kalmak için yarı yüzerek, yarı can yeleğini kullanarak dalgaların içinde ilerlediler. Eller onları kayığa çekti. Gregor altında zemini hissettiğinde sıçanı bıraktı.

Soluk soluğa yan yana yatıyorlar, öksürerek ağızlarından su çıkarıyorlardı. Bu

Gregor için daha zordu, çünkü hâlâ diĢleriyle ağzındaki el fenerini tutuyordu. Kaburgaları, onları kurtardıkları son çekiĢten dolayı ağrıyordu. KırılmamıĢ, yalnızca çürümüĢ olduklarını umdu. Kaburgalarının ağrısı koluyla karĢılaĢtırıldığında hiçbir Ģeydi. Sargı akıntı yüzünden açılmıĢtı ve Gregor kolunu bütün ihtiĢamıyla görebiliyordu. Önkolu fena halde ĢiĢmiĢti. Tiksindirici bir mora dönüĢmüĢ vantuz yaraları fosfor yeĢili irin akıtıyordu. Sanki içine ateĢ düĢmüĢ gibi yanıyorlardı.

Howard yanındaydı. Gregor'un el fenerini diĢlerinden ayırmasına yardım edip feneri yere bıraktı. Gregor'un komik bir anısı vardı. Bayan Cormaci ona bu el fenerini verdiğinde su geçirmez olduğunu söylemiĢti. Arkasında öyle yazan küçük bir etiket bile vardı. O zaman bunun aptalca olduğunu düĢünmüĢtü,

neden su geçirmez bir el fenerine ihtiyacı olsundu ki? Artık biliyordu.

Howard yaralardaki irinleri sıkarak çıkarır, derisinin üstüne serinletici bir çözelti döker ve yeni bir sargıyla sararken Gregor diĢlerini sıktı.

"Bunun için biraz geç olduğunu biliyorum," dedi Howard. "Ama kuru tutmaya çalıĢ."

Gözlerinde Gregor'a Howard'm büyükbabası Vikus'u hatırlatan bir Ģey vardı. Yüzünün geri kalanı ciddi kalmasına karĢın garip bir pırıltı.

Gregor kahkahasını önleyemedi. "Tamam.

Tutarım."

Howard,

Twitchtip'i

kurulayıp

battaniyelere sardı. Boğazından bir ÇiÇe ilaç

dökerken itiraz edemeyecek kadar yorgundu.

Neredeyse anında uykuya daldı.

"Ġyi mi?" diye sordu Gregor, Howard'a.

"Evet. Onu sıcak tutmalıyız. Soğuk su Çok

etkisi yapmıÇ. Ama tam bir savaÇçı," dedi

Howard saygıyla.

Bot yanına geldi ve Gregor'un ağzına bir

kurabiye tıktı. "Islaksın."

"Evet," dedi Gregor, konuÇurken kırıntılar

saçarak.

"Bot yüzecek mi? Yüzmeye gidecek

miyiz?" dedi kız umutla. Gregor kardeÇinin

kayığın aÇağısını göremediğine memnundu.

"Hayır. Çok soğuk," dedi Gregor.

"Denedim ama çok soğuk Bot."

Bot ikinci bir kurabiyeden bir ısırık aldı ve gerisini Cregor'un ağzına tıktı. "Dün? Dün gidelim mi?" Zaman kavramı karman çormandı. Dün, bugün, yarın, sonra, önce... Bunların hepsi Şu anda olmayan herhangi bir zaman anlamına geliyordu.

"Belki

eve

gittiğimizde.

Ve

hava

ısındığında. Seni havuza götürürüm, olur?" dedi Gregor.

"Ev-vet!" dedi Bot. Hafifçe Gregor'un göğsüne vurdu. "Islaksın."

Gregor

kuru

kıyafetler

giyip

bir

battaniyeye sarındı. Bir süreliğine botlarını çıkarmak zorunda kaldı. Su geçirmezlerdi ama bir girdabın içindeyken değil.

On üçü de aynı kayıkta olduğundan, araç artık tıkıĢ tıkıĢtı. Herkes kendine bir Ģekilde yer bulmuĢtu ama kayık dardı.

Luxa, Gregor'un yanına oturdu ve eline bir Ģey tutuĢturdu. "Al. Sana sandviç yaptım."

Gregor biçimsiz bir biftekli sandviç uyarlaması

gördü.

Geçen

seferki

yolculuklarında kıza sandviç yapmayı o öğ-retmiĢti. "TeĢekkürler." Sandviçi yemedi.

"Bize kızma Gregor. Mareth ve ben sıçanlara senin bildiğinden çok daha fazla kurban verdik. Onlardan birini kurtarmak

için riske girmek bizim için zor. ĠĢimize

yarayacak olsa bile," dedi Luxa.

***"Turitchtip.* Adı *Tıvitchtip.* Ve o da kötü günler geçirdi. Koku kâhini olduğundan**

sıçanlar onu sürgün etti ve Ölü Topraklar'da

tek baĢına yaĢadı," dedi Gregor.

- 139 >

YERALTI

GÜNLÜKLERĠ - 2 "Öyle mi?" dedi

Luxa. "Bunu bilmiyordum."

"Evet, çünkü kimse onunla konuĢmuyor!"

dedi Gre-

gor ve ardından vicdan azabı hissetti. Kendisi de

onunla

konuĢmamıĢtı. Onunla aynı kayığa binmek

istememiĢti.

En azından onu kurtarmıĢtı. "Ama inanılmaz bir

sıçan.

Onu iĢ baĢında görmelisin. Yani, belki girdabın

ne oldu

ğunu bilmiyordu. Ama arenadan, saraydaki Bot'un giydiği gömleğin rengini bildi. Ve Labirent'e vardığımızda, sanırım *Felaket'i* bulmamızı sağlayacak tek Ģey onun bu yeteneği!"

Artık sözcükler ağzından dökülüyordu; engel olamıyordu ama onları tam olarak sıralayamıyordu da.

"Ve... ve... Onu Ripred getirdi. Vikus bir keresinde bana onun akıllı oldu-ğunu söylemiĢti... eĢsiz derecede akıllı... Ģey, daha akıllı, tıpkı... herhangi biri gibi, tamam mı? Bu yüzden, Ripred onu getirdiyse, ona ihtiyacımız vardır. Hem ayrıca... ayrı-ca... bu hiç iyi değil Luxa!" Doğru sözcükleri bulabilmek

için durakladı. "Kayıkta oturup onun

boğulmasını izlemek

hiç iyi değil."

Gregor, biraz da konuĢmaya ara vermek

için, sandviçten bir ısırık aldı. Her Ģey akıl

karıĢtırıcıydı, sıçanlar ve insanlarla ilgili her

Ģey. Sıçanlar Luxa'nm ebeveynlerini öl-

dürmüĢtü ve kızın sevdiği daha kaç kiĢiyi

öldürdüklerini bilmiyordu. Aklına baĢka bir

düĢünce geldi. "Bir sıçana yardım etmek seni

Henry gibi yapmaz, biliyorsun."

"Sen böyle düĢünüyorsun. Diğerleri öyle

düĢünmeyebilir," dedi kız.

Gregor

sandviçini

yerken

sessizce

oturdular. Bu konuda onunla tartıĢamazdı.

BOLUM

15

regor kayığın tabanının ön tarafında bir yer bulup battaniyelerden yatak yaptı. Ares Gy akındaki bir oturağa iniĢ yaptı.

"Hey, Ares," dedi Gregor. "N'aber?"

"Huzursuzum. Sıçanı kurtarman konusunda," dedi Ares.

"Ah, harika," diye düĢündü Gregor. "ĠĢte tekrar baĢlıyoruz." Ama tamamen yanlıĢ anlamıĢtı.

"Kayığı bırakamazdım. Senin için dalmam gerekiyordu ama herkesi düĢürmeden kayığı bırakamazdım," dedi Ares, kanatları sıkıntıdan seğirerek.

"Biliyorum,"

dedi

Gregor.

"Elbette

bırakamazdın.

Bunu

yapmanı

beklemiyordum."

"Bağın

olduğum

için,

peĢinden

gelmeyeceğimi düĢünmeni istemem," dedi

Ares. "Henry'nin peĢinden gitmediğim gibi."

"DüĢünmedim. Yani, öyle düĢünmüyorum.

Sen, be-

nim

peĢimden,

benim

senin

peĢinden

geldiğimden daha fazla geldin zaten," dedi

Gregor. "Sen yapabileceğin tek Ģeyi yaptın."

Gregor eğreti yatağına oturdu. Bot

kucağına çıktı ve kocaman esnedi. "U'kum

var."

"Evet, benim de. Haydi biraz kestirelim,

olur mu?" Sağlam kolunun kıvrımmdaki Bot

ile birlikte uzandı ve üstlerine bir battaniye

çekti.

"Gözlerimizi kapatalım," dedi Bot ve

kıvrılarak uykuya daldı.

Gregor kardeĢine can yeleğini tekrar

giydirmemiĢti.

Yelekle

gerçekten

uyuyabileceğini düĢünmüyordu zaten. Ama ya

baĢka bir mürekkep balığına ya da girdaba ya

da onun gibi bir Ģeylere rastlarlarsa?

"Hey, Ares," dedi. "Tekrar kötü Ģeyler

olursa, bana bir söz vermeni istiyorum."

"NeymiĢ o söz?" diye sordu yarasa.

.

"Bot'u kurtar. Yani, benden önce onu kurtar.

Birbiri- mizin bağı olduğumuzu falan biliyorum

ama ilk önce onu al," dedi Gregor.

Ares bunu bir dakikalığına düĢündü.

"Ġkinizi de kurtaracağım."

"Ama birimizi seçmen gerekirse, Bot'u seç,

tamam

mı?" dedi Gregor. Yanıt yoktu. "Lütfen Ares."

Yarasa iç geçirdi. "Seçmem gerekirse onu

sana tercih

edeceğim, tabii isteğin buysa."

"Ġsteğim bu," dedi Gregor ve rahatlayarak

uykuya -142 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

daldı. Ares'in de Bot'a göz kulak olacağını

bilmek kendini daha iyi hissettiriyordu. Belki o, Ares ve elbette Temp onun güvenliğini sağlayabilirlerdi.

Gregor saatler sonra uyandığında bacağında sıcak bir baskı hissetti. Bot'un baĢının altından uyuĢmuĢ olan kolunu çekti ve doğruldu.

Parlak Foto'nun ıĢığında Twitchtip'in ona yaslanmıĢ olduğunu görebiliyordu. ġaĢkınlıktan hafifçe sıçrayınca sıçan, gözlerini açtı.

Twitchtip utanmıĢ gözükerek, kayıkta

hareket edebileceği kadar, yaklaĢık on beĢ santim uzaklaĢtı. Bu tepki Gregor'da sıçanın uykusunda dönmüĢ olmadığı fikrini uyandırdı. Sıçan belli bir noktada bacağına bilerek yaslanmıĢtı. Ve bu onu baĢka bir düĢünceye sevk etti. Tvvitchtip ona yaslanmak için ne kadar açtı? Bir insana? Kokusu midesini bulandıran bir insana? Açlıktan ölüyor olmalıydı. Ölü Topraklar'da bu kadar yıldır tek baĢına yaĢamak herhangi bir sıcak varlığa dokunmak için onu çaresiz bırakmıĢtı. Ona bile.

Gregor suçu hemen üzerine aldı. "Hey, affedersin.

Uyurken

sana

yaslanmıĢ

olmalıyım."

"Yaslanmamak zor," dedi Tvvitchtip.

"Kayıkta o kadar az yer var ki."

"Evet," dedi Gregor. Etrafına baktı.

Mareth

arkada,

dümenin

baĢındaydı.

Andromeda yanında nöbet tutuyordu. Parlak

Foto pruvaya tünemiĢ, ara sıra arka

yumrusunun rengini değiĢtiriyordu. Diğer

herkes derin uykudaydı.

Gregor uyumaya devam etmeyi düĢündü

ama çok tedirgindi. Ayrıca bu, sıçanla

konuĢmak için iyi bir zaman

olabilirdi. Sohbete baĢlamak için bir yol

düĢünmeye çalıĢıyordu ki Tvvitchtip

konuĢmaya baĢladı.

"Beni

kurtarmalarını

sağladığım

biliyorum," dedi Tvvitchtip.

"ġey, olaya ön ayak oldum sayılır," dedi Gregor, diğerlerinin onu ölüme terk etmeye ne kadar hazır olduğunu bilmesini istemeyerek. Ama sıçan bunu zaten biliyordu. "Ripred senin hakkında haklıymıĢ. Seni diğer insanlar gibi yargılamamamı söylemiĢti."

"Ġlginç. Çünkü Vikus da bana Ripred hakkında benzer bir Ģey söylemiĢti," dedi Gregor. Bu konu onu rahatsız etti. "Eee, ne kadar tek baĢına yaĢadın?"

"Üç ya da dört yıl," dedi Tvvitchtip.

"Seni neden sürdüler? Diğer sıçanlar. Yani, kokuyla o kadar ilgililer ki, ünlü olman gerekiyordu," dedi Gregor.

"Bir süre için bir bakıma öyleydim. Ardından sırlarını da koklayabildiğimi

anladılar ve kimse beni etrafta istemedi," dedi Tvvitchtip. "Seninkileri de alabiliyorum."

"Benim sırlarımı mı? Ne gibi?" diye sordu Gregor. Ne gibi sırları olabileceğini düĢünmeye çalıĢtı. Babasının kayboluĢu eskiden bir çeĢit sırdı ya da en azından hakkında fazla konuĢmadığı bir Ģeydi. Ama o bitmiĢti. Elbette artık Yeraltı bir sırdı. Ama yalnızca Yerüstü'nde.

Öyleyse

sıçan

neden

bahsediyordu?

Tvvitchtip o kadar alçak sesle konuĢtu ki Gregor güçlükle duyabildi. "DövüĢtüğünde ne olduğunu biliyorum."

■ 144 '-.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Gregor af allamıĢtı. Ama sıçan haklıydı, bu bir sırdı. Bir kılıcı sallamaya baĢladığında

neler olduğunu gerçekten hatırlayamadığını kimseye söylememiĢti. Ama belli etmedi.

"DövüĢtüğümde ne oluyor?" diye sordu sakince.

"Duramıyorsun. Bir koku yayıyorsun.

Daha önce bir ya da iki kere koklamıĢtım. Biz sıçanların senin gibilere verdiğimiz bir ad vardır. Sen bir öfkecisin," dedi Twitchtip.

"Öfkeci mi? O ne?" diye sordu Gregor.

Kulağa çok sinirlenen biriymiĢ gibi geliyordu.

"Özel bir tür savaĢçı. Büyük bir beceriyle doğarlar. Diğerleri dövüĢte ustalaĢmak için yıllar süren eğitimler alırken, bir öfkeci doğuĢtan katildir," dedi Twitchtip.

Bu, herhangi birinin onun hakkında söyleyebileceğini hayal edebileceği en kötü Ģeydi kesinlikle. "Ben doğuĢtan katil değilim!" dedi soluğu kesilerek. Sandvvich'in keha-netlerini düĢündü, ondan nasıl savaĢçı diye bahsettiklerini,

Felaket'i

nasıl öldürmesi

gerektiğini. "Herkes böyle mi düĢünüyor? Bir

çeĢit ölüm makinesi miyim?"

"Bunu henüz kimse bilmiyor, yoksa bu

senin hakkında duyduğum ilk Ģey olurdu. Bir

öfkeci olmak... ahlakî bir yargı değildir. Bir

öfkeci olman, benim bir koku kâhini olmamın

elimde olabileceğinden daha fazla elinde değil.

Bu öldürmek istediğin anlamına gelmiyor,

yapabileceğin anlamına geliyor. Herkesten

daha

iyi.

Ama

bir

kere

dövüĢmeye

baĢladığında, kendini dizginlemen çok zor,"

dedi Twitchtip.

Gregor'un kalbi küt küt atıyordu. Ya sıçan

haklıydıy-sa?

Hayır,

haklı

olamazdı.

DövüĢmeyi sevmiyordu bile!

- 145 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Ġnsanlarla tartıĢmayı bile sevmiyordu! Ama

kan topları ve dokunaçlarla yaptıkları neydi?

Yaptıklarını

kontrol

edememiĢti.

Hatırlamıyordu bile... Söylediği tek Ģey *sanırım*

***beni bir baĢkasıyla karıĢtırıyorsun,* oldu.**

"Hayır, karıĢtırmıyorum. Ġstersen bana

kulak asma ama er geç haklı olduğumu

anlayacaksın. Gerçi bir Ģansın olursa, bunu

Ripred ile konuĢmanı isterdim," dedi Twit-

chtip.

"Ripred mi? Neden Ripred?" diye sordu

Gregor, asıl görmesi gerekenin deli doktoru olduğunu düşünerek.

"Çünkü o da bir öfkeci," dedi Tvvitchtip.

"Ama senin aksine o hareketlerini kontrol etmeyi öğrenmiş."

Ripred. Eh, bir ölüm makinesi olacaksa, bu hiç kuşkusuz bir sıçan olurdu. Gregor, Ripred'in onun reflekslerini ölçmek için kuyruğunu savurmasını, "Eh, bu öğrenebile-ceğin bir şey değil," deyişini düşündü.

Gregor'un öfkeci olduğundan çoktan kuşkulanmış mıydı? Peki ya Solovet?

"Uyuyacağım," dedi Gregor ve uzandı. Rahatlamak için Bot'u yanına çekip bakışlarını karanlığa dikti. Ağlamamak için dudağını ısırdığını fark etti. Evet. Bundan sağ çıkarsa, Ripred ile konuşması iyi olurdu.

Saatler geçti ve yavaĢ yavaĢ, teker teker herkes uyandı; Yeraltı için "gün" sayılabilecek Ģey baĢladı. Gregor ne kadardır burada olduğunu tamamen unutmuĢtu. Bunu Luxa'ya sormayı düĢündü ama gerçekten bilmek istiyor muydu? Burada geçirdiği her gün, ailesi evde acı çekiyordu. Zihni, çekilen o acının görüntüleriyle dolmaya baĢladı. Babasının kötüleĢen hastalığı, annesinin uykusuz geceleri,

tatlı büyükannesinin bunaklığı ve Lizzie'nin korkusu. Neler oluyordu acaba? Annesi hâlâ her gün çalıĢıyor muydu? Lizzie babası ve büyükannesiyle ilgilenmeye, okula gitmeye ve Bayan Cormaci'ye o ve Bot grip olmuĢ gibi davranmaya çalıĢıyor muydu? Neredeyse Noel gelmiĢ olmalıydı. Kötü olan her Ģey tatillerde daha

da

kötüydü,

bunu

babasının

yokluğundaki yıllardan biliyordu. Etrafınızda

fazlasıyla mutlu insanlar vardı ve yalnızca

acınızı arttırı-yorlardı. Hediyeler için tonlarca

paraları olmasa bile, artık babası döndüğü için

Gregor ailesinin o mutlu Noellerden birini

yaĢayabileceğini

düĢünmüĢtü.

Ve

iĢte

buradaydı. Ailesi saatin yavaĢ yavaĢ ilerleyen

kollarını

izleyip

beklerken,

evinden

kilometrelerce aĢağıda, dev beyaz bir sıçanı

öldürmeye gidiyor ve kardeĢini hayatta

tutmaya çalıĢıyordu. Ho ho ho.

Bunun yanı sıra, kayıktaki herkes birbirini çileden çıkarıyordu. Ġki kayıktayken birlikte yaĢamak bütün farklı türler için -insan, yarasa, sıçan, hamam böceği, ateĢ böceği- kolay olmamıĢtı. Bu durum tek bir kayığın içindeyken gittikçe çirkin bir hal alıyordu. Sağda solda tartıĢmalar patlak veriyordu, özellikle yiyecek üzerine. Erzakların çoğu girdapta kaybettikleri ikinci kayıktaydı.

Mareth kalan yiyeceğin sayımını yaptı ve kimseye ayrıcalık tanımadan pay etti. Ama Parlak Foto ile Zap eski paylarını almakta ısrar ediyorlardı. Onlara bunun olmayacağı söylenince sürekli sızlandılar; ta ki Twitchtip kendisinin ateĢ böceklerini her zaman yiyebileceğini söyleyene kadar. Ardından surat astılar ve yalnızca istediklerinde ıĢıklarını

yaktılar.

147

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Neden kız ve uçucusu bizim yiyeceğimizi alıyor?" diye mırıldandığını duydu Gregor, Zap'ın Parlak Foto'ya. "Kaçak yolculardan baĢka bir Ģey değiller!"

Ve elbette Gregor, Bot'un yediği miktarı inkâr edemezdi. Öğle yemeği dağıtıldığında, kardeĢi ekmeğiyle peynirini rekor bir sürede mideye indirdi ve ardından Gregor'unkini gösterdi. "Açım!" Yiyeceğinin yarısını ona vermekten baĢka yapacak bir Ģey yoktu. Ama onu ve Temp'in payının yarısını yedikten sonra bile hâlâ doymamıĢtı.

"Ah, al, bunu ona ver," dedi Tvvitchtip ve Bot'a iri bir parça peynir attı; küçük kız da peyniri mutlulukla kemirmeye baĢladı. Herkes Tvvitchtip'e ağzı açık bakakalmıĢtı. "Ġnsan kokuyor, zaten güçlükle yutabiliyordum!" Ve

herkes bakıĢlarını kaçırdı. Ama Gregor, tarihte ilk kez bir sıçanın bir insana kendi yiyeceğini verdiğine tanıklık ettiğinden oldukça emindi.

Yiyecek sorununu en az dert eden Hovvard'dı.

"Etrafımız yiyecekle dolu, yalnızca yakalamamız gerekiyor," dedi. Ağları suya bıraktı ve yarasaları balıklara dalmaya gönderdi. Haklıydı. Ġyi boyutlarda bir deniz ürünü yığını oluĢturmaları fazla zaman almadı. Ne yazık ki tuttuklarını piĢirmenin yolu yoktu. Çiğ yemek, insanlar dıĢında kimse için sorun değildi; diğerlerinin çoğu

yiyeceklerini bu Ģekilde yemeyi tercih ediyordu. Ama çiğ balık! Gregor tiksintiyle soğuk, beyaz ete baktı. PiĢirmek için yakıt harcayamayacaklarını biliyordu. Aklına Parlak Foto'nun arka yumrusunda ısıtmayı deneyebileceği geldi ama o böcekten bunu isteyecek kadar hoĢlanmıyordu.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Denemelisin. DüĢündüğün kadar kötü değil," dedi. Howard, ağzına büyük bir parça atıp çiğneyerek. "Rega-lia'da yapılmamasına karĢın bazen Fount'ta bu Ģekilde servis ederiz."

Gregor parçanın kenarından ufak bir ısırık aldı ve yenilebilir olduğuna karar verdi. Ardından pek çok insanın suĢi yediğini

hatırladı; o da çiğ balıktı. Bir lokma boyutla-

rında bir araya getirilmiş balık, pirinç ve deniz yosunuyla

süslü

vitrinleri

olan

Japon

lokantalarının önünden geçmişti. Çok da pahalıydı. Kendisi hiç yememişti ama arkadaşı Larry yemişti ve üstüne bolca soya sosu döküldüğünde güzel olduğunu söylemişti.

Gregor gözlerini kapadı, şık bir lokantadaymış biri davrandı ve bütün parçayı ağzına attı.

Biraz soya sosu olmasını isterdi.

Luxa da yutmaya çalışıyordu. Gregor kızın yemekten onun hoşlandığından daha fazla hoşlanmadığını görebiliyordu ama burada olmaması gerektiği için şikâyet de edemezdi. Ayrıca kuzenlerinin yiyebildiği bir şeyi o yiyemiyor gibi gözükmek istemiyordu.

Bot, bir ısırık aldı ve kabaca tükürdü,

ardından

eliyle

defalarca

dilini

sildi.

"Sevmedim! Sevmedim!" Evde ona hâlâ

ketçapla balık pane yedirmeye çalıĢıyorlardı, o

yüzden bu ĢaĢırtıcı değildi.

Yarım düzine balığı çabucak mideye

indiren Tvvitchtip aniden baĢını kaldırıp etrafı

koklamaya baĢladı. "Kara. Karaya geldik."

Mareth bir harita çıkarıp inceledi. "Birkaç

günlük yolumuz daha olması gerekiyor.

Umarım

girdap

bizi

rotamızın

dıĢına

atmamıĢtır."

Howard pusulaya baĢvurdu. "Hayır, doğru yönde gidiyoruz. Karanın yapısını söyleyebilir misin?"

"Bir buçuk kilometre çapında olabilir," dedi Tvvitchtip, burnunu kırıĢtırarak.

"Çap mı? Ah, yani bir ada mı?" diye sordu Howard. Haritada bir noktayı gösterdi. "Biz buradayız. Ama bu bölgede kayıtlı bir ada yok. Gerçi bu sular uzun yıllardır haritalandırılmıyor."

"Son zamanlarda oluĢtuğunu düĢünüyorum,"

dedi

Tvvitchtip.

"Lav

kokuyor."

"Üstünde yaĢam var mı?" diye sordu

Mareth.

Tvvitchtip gözlerini kapatıp yoğunlaĢtı.

"Evet, bir hayli. Ama sıcakkanlılar yok. Hepsi

böcek. Ama kokuları için bir diyeceğim yok."

Gregor, Bot'a can yeleğini giydirmeye

koyuldu. Tvvitchtip son kez diyecek söz

bulamadığında

neredeyse

boğuluyorlardı.

Bilinmedik böceklerle dolu bir ada. Kulağa hoĢ

gelmiyordu.

Yarım saat daha yol aldıktan sonra,

yarasalar baĢlarını kaldırmaya baĢladı. Artık

onlar da adayı radarlarıyla seçebiliyorlardı.

"Bu böcekler ne kadar büyük? Söyleyebilir

misin?" diye sordu Gregor. Burada her Ģey

çok büyüktü.

"Büyük değil," dedi Ares. "Aslında

küçük."

Bu Gregor'un kendini daha iyi hissetmesine

yol açtı.

Ta ki Aurora, "Ama milyonlarcası var,"

diye ekleyene kadar.

- 150 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Ne

olduklarını

anlayabiliyor musun

Pandora?" diye sordu Howard.

Yarasa kafasım iki yana salladı. "Hayır,

daha çok Ka-

*** buk**

Adası'nda karĢılaĢtığımız akarlara

benziyorlar. Ama

bunların farklı bir sesi var."

"O akarlar neye benziyordu?" diye sordu Gregor.

"Ah, zararsızdılar. Toplu iğne baĢı kadardılar ve ısırsa-lar bile kalıcı bir etki bırakmıyorlardı," dedi Howard.

"Ve çok lezzetliydiler," diye ekledi Pandora. "Bluebit-lerin aksine."

Bu yorum bütün yarasaların ilgisini çekmiĢ gibiydi. Bluebitler her neydiyse, Gregor'a göre yarasalar bluebit-leri çiğ balıktan bin kat fazla seviyorlardı.

"Belki bir keĢif uçuĢu yapmalıyım. Bluebitler gibilerse karnımızı doyurabiliriz," dedi Pandora.

Mareth gitmesine izin verme konusunda isteksizdi ama Howard sorun olmayacağım

düĢündü. "Akarlarsa ne zarar gelebilir ki?"

"Gitmezdim ben, gitmez," dedi Temp ama ona kimse pek kulak asmadı.

"Neden Temp?" diye sordu Gregor. "Ne çeĢit böcekler olduklarını biliyor musun?"

Temp bilmiyordu. Ya da biliyorduysa bile açıkça ifade edemiyordu. "Böcek kötü!" Söylediği tek Ģey bu oldu.

"ĠĢte!" dedi Luxa aniden ve ada karanlıktan çıktı. Ada-

*** Akar: Halı, koltuk, yatak vb. yerlerde ve nemli ortamlarda yaĢayan, astıma yol açabilen, insan vücudundan dökülen deri tozlarıyla ve parçacık-lanyla beslenen bir tür böcek. (E.N)**

nın ortasında hafif lav çıkan küçük bir yanardağın ıĢığı görülebiliyordu. Birkaç yerde lav bir tıslamayla suya karıĢıyordu. Lavın yolu

üzerinde olmayan alanları çarpık bitkilerden oluĢan ormanımsı sık bir oluĢum kaplıyordu. BaĢka ıĢık olmadığı için Gregor lavın ıĢığına bağımlı olmaları gerektiğini tahmin etti. Ya da belki de yalmzca ısıya ihtiyaç duyuyorlardı. Babası ona, ortamda ısı varsa bazı Ģeylerin ıĢık olmadan da büyüyebildiğine dair bir Ģeyler anlatmıĢtı. Eh, her ne kullanıyorlarsa, bu bitkiler iyi iĢ çıkarıyordu.

Bir de Şu vızıltı vardı. Bütün mekân göremedikleri yaĢamla titreĢiyordu. Gregor bundan hoĢlanmıyordu. Temp'in de hoĢlanmadığını biliyordu. Ama diğer Yeraltlı-lar yeni ada hakkında meraklı görünüyorlardı. "Ġnceleme yapmadan geçip gitmek yazık olur gibi geliyor," dedi Howard. "Ġlerideki yolculuklara yardımı dokunacak bilgiler

toplayabiliriz."

Hem Pandora'yı zaptedebilmenin de yolu yoktu. "Evet, en azından dinlenmek için uygun bir yer olup olmadığını araştırmak görevimiz. Burada ada olduğunu bilselerdi, daha güçlü uçucularımızdan bazıları bu yolculuğu yapabilirdi."

Pandora'nın adaya daha yakından bakması için bir keşif uçuşu yapmasına karar verildi. Hızla uzaklaştı. Çok geçmeden adanın üstündeydi. Etrafında daire çizmesi ve yarasalara diğerlerinin duymadığı ses perdelerinde haber vermesi çok uzun sürmedi. "Güvenli olduğunu söylüyor," dedi Ares.

"Ve akarların bluebitlerden bile daha lezzetli olduğunu."

- 152 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Eh, siz de karnınızı doyurabilirsiniz," dedi Mareth. "Ama yalnızca çiftler halinde. Hepinizin aynı anda kayıktan uzaklaĢmasını istemiyorum.

Ona

katılabilirsin

Ares.

Ardından Aurora ve Andromeda gider."

Gregor görebilmesi için Bot'u kucağına aldı. Bir yeraltı denizindeki volkanik adayı her gün göremezdiniz. "Güvenli olup olmadığım kontrol etmek iyi olur," diye düĢündü Gregor. Ama değildi.

Olay gerçekleĢtiğinde Ares adaya varmak üzereydi. Ormanda kara bir bulut patlayıp Pandora'yı yuttu. Tepki verecek zamanı yoktu.

Bir an akar yiyerek etrafa bakınır-ken, bir an sonrasında akarlar onu yemeye baĢladılar. On saniyeden daha az bir sürede, kıvranmakta olan yarasayı kemiklerine kadar yediler. Beyaz iskeleti havada asılı kaldı, ardından aĢağıdaki ormana düĢtü.

Gregor'un kulağının dibinde küçük, ĢaĢkın bir ses, "Yarasa nerede?" diye sordu.

BÖLÜM

16

Pandora!" diye bağırdı Howard dehŞet için-

"Pan!" Kayığın kenarına çıktı ve

Mareth onu geri çektiğinde suya

atlamak üzereydi.

"Bırak

beni

Mareth!

Birbirimizin

bağıyız!" diye haykırdı Howard. Mareth onu

tutarken çılgınca çırpınıyordu.

"Öldü, Howard! Artık ona yardım

edemezsin!" dedi Mareth.

Ama Howard bunu kabul edemiyordu.

Dönerek Mareth'in elinden kurtuldu ve tekrar

kayığın kenarına yöneldi. Mareth onu

kolundan yakaladı, yüzünü kendine çevirdi ve

bir yumrukla bayılttı. Luxa geriye uçan

Hovvard'ı yakaladı. Çocuğun ağırlığı altında

sendeledi ama düĢüĢünü yavaĢlatabilmiĢti.

Bu arada, ilk dürtüsü Pandora'ya yardıma gitmek olan Ares, yüz seksen derecelik bir dönüĢ yapmıĢ ve bütün gücüyle adadan uzaklaĢmaya baĢlamıĢtı. Ondan yalnızca alt-

mıĢ santim uzaktaki akar bulutu havalandı ve onu takip etmeye baĢladı. Elinden geldiği kadar hızlı uçmasına karĢın, bulut kuyruğunun hemen dibindeydi.

Gregor, Howard'ın birkaç saniye önce yaĢamıĢ olduğu aynı paniği hissetti. "Ares!" diye bağırdı. "Acele et! Hemen arkandalar!" Kendini çok çaresiz hissediyordu. Yarasasını kurtarmak için suya atlayamazdı. Bu

anlamsız olurdu ve zaten Mareth onu da bayıltırdı. Ayrıca Ares'e ulaĢsa bile etobur akarlardan oluĢan bir bulutu nasıl durduracaktı ki? "DüĢün Gregor!" dedi kendi kendine. "Ne yapabilirsin?" Bulut artık Ares'e yetiĢiyordu. Siyah sınır neredeyse kuyruğuna değiyordu. Onu yiyeceklerdi! Böcekler tarafından silinip süpürülecek ve iskeleti suya düĢecekti... Ve... Bir dakika! ĠĢte buydu! "Dal, Ares!" diye bağırdı Gregor. "Suya dal!" Gregor ilk baĢta yarasanın onu duyduğundan emin değildi. "Dal!" diye çığlık attı.

Ve akarlar Ares'in kuyruğuyla birleĢmeye baĢlarken yarasa suya daldı. Gregor düĢündüğü Ģeyin gerçekleĢeceğinden emin

değildi ama bu, insanların bazen böceklerden kaçmak için suya girmesine benziyordu. Ares suda olursa ona ulaĢamazlardı; planı buraya kadardı. Ares çok geçmeden soluk almak zorunda kalacağı için elbette çok etkili bir yöntem sayılmazdı. Ama sonuçta Gregor'un doğru Ģeyi düĢündüğü ortaya çıktı, çünkü tam o anda hepsi de harika görünen balıklar yüzeye çıktı ve akarları yemeye baĢladı. Bulut duraksadı ve balıklara karĢı saldırıya baĢladı. Ares soluk almak için yukarı çıktığında akarlar onu unutmuĢlardı, yeni bir düĢmanla ve büyük olasılıkla öldürdükten

sonra mideye indirecekleri bir yemekle mücadele etmekle meĢguldüler.

"Uçucular! Ġpler!" diye emir verdi Mareth ve Aurora ile Andromeda kayığın ön ilmeklerini tutarak aracı çekmeye baĢladılar.

Ares yetiĢti ve kayığın arka tarafını taĢımasıyla, çok geçmeden adayı arkalarında bıraktılar. Mareth kayığı suya bırakmalarına ve dinlenmek için inmelerine izin vermeden önce onları birkaç kilometre uçurdu.

Ares kayığın arkasını suya bıraktı ama hemen onlara katılmadı. Tekrar tekrar suya daldı ve sonunda yaklaĢık yirmi dakika sonra üzerinden sular damlayarak, bitkin ve titreyerek geldi. "Akarlar," dedi. "Bazıları üstüme yapıĢtı ve beni yiyordu. Sanırım artık hepsini boğdum."

"Ġyi misin?" diye sordu Gregor, onu hafifçe okĢayarak.

"Evet, iyiyim," dedi Ares. "Yalnızca birkaç ufak yaram var. ġey gibi değil..." ve yarasa kendini tuttu. Kimi kastettiğini herkes biliyordu.

Gregor, Ares'i kuruladı. Luxa siyah kürkü santim santim gözden geçirmekte ve akarların

ısırdığı yerlere merhem sürmekte ona yardım etti. Pek çok yara bulmalarına karĢın Ares iyiydi. Böceklerin hepsini suda bırakmıĢtı.

"Ġyiydi, Yerüstlü. Dalma fikrin," dedi Ares.

"Evet, balıkların akarların peĢine düĢeceğini tahmin etmek çok zekiceydi," dedi Luxa.

"ġey, balık kısmına kadar her Ģeyi düĢünmemiĢtim aslında," diye itiraf etti Gregor. "Ama orada olduklarına memnun oldum."

• 157-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Ares'in pansumanını bitirdiklerinde,

Aurora ve And-romeda Ares'e sokuldular ve

üç

yarasa

uykuya

daldı.

Gregor

Andromeda'nın artık kendi yarasasından

uzak

durmadığına

memnundu.

Belki

Aurora'mn Ares'i ona tercih ettiğini ve yalnız

kalacağını fark etmiĢti. Sebep ne olursa olsun,

Gregor, Ares'in Ģu anda arkadaĢa ihtiyacı

olduğunu düĢündü.

Mareth

kayığı

yönlendirme

iĢiyle

meĢguldü, bu yüzden Gregor ile Luxa,

Howard'la ilgilenmek için de ellerinden geleni yaptılar. Hâlâ baygındı. Ona bir yatak yaptılar, üzerini örttüler ve ĢiĢmiĢ çenesine sırayla soğuk bez bastırdılar.

"Sence onu ayıltmaya çalıĢmalı mıyız?" diye sordu Gregor.

Luxa baĢını iki yana salladı. "Hayatının geri kalanını onun için yas tutarak geçirecek."

O gün hepsi çok sessizdi. Yarasalar kesik kesik uyudular, Twitchtip gözlerini suya dikti, Mareth dümendeydi, Bot ile Temp küçük oyunlar oynadı, ateĢ böcekleri pruvada birbirleriyle fısıldaĢtılar ve Ģikâyet etmediler. Gregor ile Luxa, Bot ile Temp'i izleyerek yan yana oturuyordu. Uzun bir süre sessiz kaldılar. Gregor, Pandora'nın korkunç ölümünü hatırlayıp duruyordu ve Luxa'nın da aynısını yaptığından Ģüpheleniyordu. Sonunda Luxa sanki buna daha fazla

dayanamaya-cakmıĢ gibi konuĢtu. "Bana

Yerüstü'nü anlatsana Gregor," dedi kız.

"Tamam,"

dedi

Gregor,

dikkatinin

dağılmasına fena halde ihtiyacı olarak. "Ne

öğrenmek istiyorsun?"

"Ah, her Ģeyi. Bana... Bir günün neye

benzediğini anlat, kalktıktan yatana kadar,"

dedi kız.

GREGOR VE

FELAKET KEHANETĠ "ġey, Bu

herkes için farklıdır," dedi

Gregor.

"O zaman bana geçirdiğin günlerden birini

anlat," dedi Luxa.

Gregor da anlattı. En iyi hatırladığı o

olduğu için orada geçirdiği son günü anlattı.

Okul olmadığı için ona cumartesinin nasıl olduğunu ve Bayan Cormaci'nin soslu patates yapmasına nasıl yardım ettiğini ve Lizzie'ye bulmaca kitabı aldığını ve ardından Bot'u kaymaya götürdüğünü anlattı. Yiyecek gereksinimleri ya da babasının hastalığı üzerinde durmadı, çünkü bunlardan bahsetmek kendini daha da endiĢeli hissetmesine yol açıyordu ve zaten etraf-larında yeterince kötü Ģey vardı. Günün daha

iyi taraflarına yoğunlaĢtı.

Luxa, Gregor bilmediği bir sözcük kullanınca soru soruyordu ama çoğunlukla yalnızca dinledi. Gregor bitirdiğinde kız birkaç dakika düĢünceli düĢünceli oturdu. Ardından, "Kar görmek isterdim," dedi.

"Bir ara yukarı gelmelisin," dedi Gregor ve kız güldü. "Hayır, gerçekten, bir günlüğüne yukarı gelmelisin. Ya da en azından birkaç saatliğine. YaĢadığım yer oldukça havalıdır. Yani, saray gibi bir yer değil. Ama New York kenti bir baĢkadır."

"Yerüstlülerin beni garip bulacağını düĢünmüyor musun?" diye sordu Luxa.

Bu bir sorundu. Yarı saydam derisi, o menekĢe rengi gözleri... "Sana uzun kollu bir Ģeyler giydiririz ve bir Ģapkayla güneĢ gözlüğü takarız," dedi Gregor. "Orada yaĢayan insanların yarısından

daha

garip

gözükmezsin."

Aniden bu fikir hakkında neredeyse bir coĢku hissetti. "Ve hava karardığında dıĢarı çıkarız, böylece güneĢ seni kör etmez. Yani, bloğun sonuna gidip birer dilim pizza yesek bile, gördüğün hiçbir Ģeye benzemez!"

Ġkisi de bir dakika için mutluydu. New York'ta olmayı düĢünerek. BaĢka bir yerde olmayı düĢünerek.

Ardından Luxa iç geçirdi ve Ģu tacını ittiği yerdeki Ģeyi yaptı. "Elbette, konsey gitmeme asla izin vermez."

"Ah, evet, bu da seni durduracak türden bir Ģey ya," dedi Gregor.

Kız sırıttı ve yanıt vermek üzereyken Howard inlemeye baĢladı.

"Pandora?" dedi Howard. O kadar çabuk doğruldu ki, dengesini sağlayabilmek için Temp'e tutunmak zorunda kaldı. Gözleri fıldır fıldır etrafı yokladı ve birbirine sokulmuĢ üç yarasanın üzerinde sabitlendi. Sanki her Ģeyi rüyasında görmüĢ ve Pandora baĢının üstünde uçuyormuĢ gibi yukarı baktı. Ama elbette uçmuyordu. "Pandora?" dedi tekrar. Eli çürümüĢ çenesine dokundu ve Mareth'e döndü.

"Onu kurtaramazdın Howard. Hiçbirimiz kurtaramazdık," dedi Mareth yavaĢça.

Gregor, Pandora'nın ölümünün bütün ağırlığının Howard'm üstüne çöktüğünü, onu ezdiğini görebiliyordu.

Yeraltlı, yüzünü

ellerine gömdü ve ağlamaya baĢladı. Bunu izlemek yürek dağlıyordu.

Bot yanına gidip ensesini okĢadı. "Ġyi. Ġyisin. Ġyisin bebeğim," dedi yatıĢtırıcı bir

Ģekilde. Bu, sinirlendiğinde ona

' 160 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

söyledikleri Ģeydi. Tatlılığı Howard'ı daha çok ağlatmaktan baĢka iĢe yaramıyor gibiydi. Bot ağabeyine göz attı. "Ge-go, ağlıyor."

Gregor ona yardım etmesini istediğini biliyordu. Kendini daha iyi hissetmesi için. Ama ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Derken beklenmedik bir Ģey oldu.

Luxa, yüzü her zamankinden daha solgun, ayağa kalktı. Kuzeninin yanına gitti, oturdu ve ona sarıldı. Alnım omzuna bastırarak, "Her zaman

seninle

uçacak,"

dedi.

"Bunu

biliyorsun. Her zaman seninle uçacak."

Howard yüzünü kızın kucağına gömdü. Kız

yanağını çocuğun baĢının üstüne yasladı. Ve ikisinin de ağlamayı kesmesi uzun zaman aldı.

• 161 •

BOLUM

17

z miktardaki ekmek ve et istihkakını Bot'a

verdiği için Gregor akĢam yemeklerinde çiğ

ba

A lıktan baĢka Ģey yemez olmuĢtu. Temp,

Howard ve Ares de Gregor gibi yaptığından,

kardeĢinin

keyfi

yerindeydi.

Kocaman

esneyerek, "Kestirelim mi?" diye sordu.

"Evet, kestirelim Bot," dedi Gregor ve kız

yerde yatan Gregor'a sokuldu.

Çenesindeki mor leke dıĢında hayalet

beyazı

olan

Howard,

Mareth

biraz

dinlenebilsin diye dümene geçmekte ısrar etti.

Temp ıĢık için Zap ile nöbette kaldı.

Geri kalanlar uyumadan önce Tvvitchtip konuĢtu. "Artık yaklaĢıyoruz. Ġleriden sıçan kokusu alabiliyorum."

"Peki yılanlar?" diye sordu Mareth. "Hâlâ uyuyorlar mı?"

"Evet ama yüzeye çıkmaları uzun sürmeyecektir.

Ve

ölümcüller,"

dedi

Tvvitchtip.

' 163 '

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Aslında bu, uyumadan önce Gregor'un duymak isteyeceği son konuĢma değildi. Sıçanlar... yılanlar... ölümcül... aklı zaten sürekli öfkeci... öldürmek... *Felaket* gibi sözcüklerle

meĢguldü..

Zihnini

sakinleĢtiremiyordu. Asla gerçek anlamda bilincini kaybetmeden bir çeĢit uyuklama haline girip çıkt. Bu yüzden, Temp alarm verdiğinde ilk kalkan o oldu.

"Gidiyorlar, parlayanlar, gittiler!" diye bağırmıĢtı, çatlak bir sesle.

Gregor doğrulup gözlerini açtı ve... Hiçbir Ģey göremedi. Ortalık zifiri karanlıktı. Etrafında Howard'ın, "Entrikacı, aĢağılık yaratıklar!" diye mırıldanarak el yordamıyla ilerlediğini duyabiliyordu.

Yatağının hemen yanında tuttuğu el fenerini yaktı. Artık herkes kıpırdanıyordu.

"Ne var? Ne oldu?" diye sordu Mareth, ayağa fırlayarak.

"Parlayanlar kaçtılar!" diyen Howard, bir meĢale yakü.

"Kaçtılar mı? Yolculuğun tamamında bize

eĢlik etmeleri gerekiyordu!" dedi Mareth.

"Neyle? Onurlarıyla mı? Zerre onurları yok. Verdikleri sözle mi? Aynı derecede değersiz! Parlayanlar yalnızca mideleriyle bağlılık duyarlar ve onları duyuramadığımız için bizden ayrıldılar!" dedi Howard.

"Ama nereye gidebilirler ki?" diye sordu Gregor. Böcekleri aldıkları yerden günlerce uzaktaydılar.

"Sıçanlara gidiyorlar," dedi Tvvitchtip sakin bir sesle. "Yerimizin karĢılığında yiyecek ve evlerine güvenli geçiĢ

alacaklar." Etrafındaki dehĢete düĢmüĢ yüzlere baktı.

"ĠĢin iyi yanı

artık

sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmayacak olmamız."

Bir an için herkes konuĢamayacak kadar ĢaĢırmıĢtı. Twitchtip espri yapmıĢtı! Ardından herkes, insanlar, yarasalar, hamamböceği, sıçan, gülmeye baĢladı. Hemfikir oldukları tek Ģey, ateĢ böceklerinin ne kadar sinir bozucu olduğuydu.

"Evet," dedi Luxa. "Bu bir lütuf olacak."

Twitchtip ile göz göze geldiler. "Ama onları yiyememiĢ olman yazık oldu."

"Ah, parlayanların tadı kötüdür," dedi Twitchtip. "Yalnızca çenelerini kapamaları için öyle davranıyordum."

"Eh, onları kimse özlemeyecek ama bizi daha fazla belaya bulaĢtırdılar," dedi Mareth. "Yakıt ne kadar dayanır Howard?"

Howard baĢını iki yana salladı. "Pek değil. Çoğu diğer kayıktaydı. Labirent'e ulaĢırız ama

ondan sonra uzun saatler ıĢığımız olmayacak."

IĢık... YaĢam... Bu sözcükler buradaki

insanlar

tarafından

birbirinin

yerine

kullanılıyordu.

"YaĢamım var... Yani ıĢığım! Bende de ıĢık

var!" dedi Gregor.

"Önünde çok büyük bir görev var

Yerüstlü,"

dedi

Howard.

"IĢığını

saklamaksın."

"Eh, öyle yapacağım, bir kısmım. Ama

etrafa dağıtabilirim. Bir dakika!" Gregor

çantasını boĢalttı. Birlikte uyuduğu dahil dört

el feneri, ayrıca Bayan Cormaci'nin verdiği

ufak olan ve bir sürü pil vardı. Bu yolculukta ateĢ böcekleri olduğu için el fenerlerini son derece ekonomik kullanmıĢtı. Ayrıca bir de Şu selobant vardı.

"Hey

Luxa, kolunu uzatsana! Kılıç

kullandığını değil!" dedi. Luxa merakla kolunu uzattı. Gregor el fenerlerinden birini elinin üstünden aydınlatacak Şekilde kızın önkoluna yerleĢtirdi. Ardından açma kapama düğmesini açıkta bırakarak el fenerini yenine tutturmak için selobantla defalarca sardı.

"ĠĢte! Bu Şekilde tutman gerekmeyecek ve düĢürmeyeceksin de."

Luxa el fenerini yakıp etrafa tuttu. "Ah

evet Gregor. Bu iyi iĢ görür."

Gregor, Howard ile Mareth'i de el fenerleriyle donattı, ardından bir tane de kendi koluna yapıĢtırdı. Diğeri mürekkep balığı

yüzünden mahvolduğu için kılıç kolunu kul-

lanmak zorunda kalmıĢtı.

Bir hıĢırtı oldu ve yukarı küçük bir el

uzandı ve hafifçe Gregor'un midesine vurdu.

"Bana da Ge-go. Bot da ıĢık istiyor!"

"Üzgünüm Bot, el fenerim bitti. Ah, bir

saniye," dedi. Küçük el fenerini alıp

kardeĢinin yenine bantladı.

Son derece memnun olan Bot hamam

böceğinin yanına yöneldi. "Bot'un da ıĢığı var,

Temp!"

"Tamam ama kapatmak zorundasın. IĢığı

sakla, tamam mı?" dedi Gregor, feneri

söndürerek. Bunu Bot'a söylemiĢti ama

ıĢıklarını etrafa tutan diğerleri suçluluk

duygusuyla fenerlerini kapattılar. Gregor

gülümsedi. Hepsinin el fenerlerinin ne kadar

havalı olduğunu düĢündüğünü söyleyebilirdi.

Yalnızca altı tane yedek pil vardı.

Yeraltlılar

onların

Gregor'da

durması

konusunda ısrar etti ve Gregor da çok fazla tartıĢmadı. Howard, *Felaket'i* alaĢağı etmesi gereken kiĢinin Gregor olduğu konusunda haklıydı ve bunun karanlıkta olamayacağı kesindi.

Gregor el fenerini söndürmek üzereyken, gözüne bir Ģey takıldı. Ölümcül ada haricinde görüĢ alanlarında hiç kara olmaksızın günlerdir uçsuz bucaksız bir boĢluktaydılar. Ģu andaysa her iki yanlarında yükselen çok yüksek kaya duvarları görebiliyordu. Bir çeĢit kanalın içinde olmalıydılar.

Tvvitchtip'in burnu çılgın gibi oynuyordu. "Dakikalar içinde orada olacağız. Hem Parlak Foto ile Zap da yapacaklarını yapmıĢlar.

Sıçanlar bizi bekliyor."

"Kaç tane olduklarını söyleyebilir misin?"

diye sordu Luxa.

"Kırk

yedi,"

dedi

Tvvitchtip

hiç

duraksamadan.

"MaĢrapa'nın

üstündeki

tünellerde bekliyorlar."

"MaĢrapa ne?" diye sordu Gregor.

"Çok derin, yarıya kadar suyla dolu

yuvarlak, geniĢ bir baca. Yılanlar onun dibinde

uyur," dedi Tvvitchtip.

"Yani yılanlar bir çeĢit balık mı?" diye

sordu Gregor.

"Hayır, hava solurlar. Ama uzun süre

suyun altında uyuyabilirler," dedi Howard.

Gregor timsahları düĢündü. Onlar da su altında uyuyabiliyordu. Bunların dev timsahlar olmadığını umdu; normal boyutta olanlar yeterince korkutucuydu.

.

"Kokuyu alabiliyorum!" dedi Tvvitchtip. Ön ayaklarını pruvaya koyarak arka ayakları üzerinde kalktı.

"Felaket'm kokusunu alabiliyorum!"

O ana kadar Gregor içten içe tüm bunları yanlıĢ anlamıĢ

olduklarını

umuyordu.

Felaket'm **bir masal ya da efsane ya da onun**

gibi bir Ģey olabileceğini ve sıçanların yalnızca

onun

etrafta

olduğuna

dair

söylenti

çıkardığını. Ama Tvvitchtip onun kokusunu

alabiliyorsa...

"Emin misin?" diye sordu Gregor. "Yani,

onun baĢka bir sıçan değil de ***Felaket*** **olduğunu**

nereden biliyorsun?"

"Beyazlığının kokusunu alabiliyorum,"

dedi Tvvitchtip. "Yalnızca ara sıra ve bir

anlığına. Labirent'in derinliklerinde ve onunla

aramızda pek çok taĢ katman var. Ama

kesinlikle orada."

Gregor hareket etme ihtiyacı hissetti.

Zeminde kullanabileceği bir metrelik Ģeritte aĢağı yukarı gidip geldi. "Peki, plan nedir? Yani, MaĢrafa'ya vardığımızda ne yapacağız?" "MaĢrapa," diye düzeltti Howard. "MaĢrapa'nın üstündeki tünellerde Labirent'e birkaç giriĢ vardır. Özgün planımız gizlice onlardan birine girmeyi ve *Felaket'm* izini yaya olarak sürmeyi içeriyordu. Ama bu, parlayanlar bizi satmadan önceydi." "A planı buraya kadarmıĢ. B planı ne?" diye sordu Gregor. Uzun bir duraklama oldu. "Haydi, herkesin bir B planı vardır!" "Konseye karĢı adil olmak gerekirse, bizi

buraya kadar getiren bir plan yapmak bile zordu Yerüstlü," dedi Mareth.

- 168 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Yeraltı'nda bir planın baĢarısız olma olasılığı karĢısında genellikle iki seçeneğimiz vardır: DövüĢebilir ya da kaçabiliriz."

"Kaçmak mı?" Önlerinde sıçan dolu tüneller uzanıyordu. Geride Ģu etobur böcekler bakımından zengin o ada dıĢında karaya dair bir iz bile olmayan Su Yolu uzamyordu.

"Kaçacak yer yok ki!" dedi Gregor.

"Bu kararımızı daha da basitleĢtiriyor' dedi Hovvard. Kılıçları dağıtmaya baĢlamıĢtı.

"Tvvitchtip, hayatta kalma Ģansımız bakımından hangi giriĢ daha iyi?" diye sordu Mareth.

"MaĢrapa'nın uzak ucunda bir tane var. Tam su çizgisinde. Oraya yıllardır hiçbir sıçan gitmemiĢ. UnutulmuĢ ya da sıçanları oradan

uzak tutacak bir tehlike barındırıyor olabilir ama ne olabileceğini sezemiyorum," dedi sıçan. "MaĢrapa'ya girdiğimizde bizi yönlendirebilir misin?" diye sordu Mareth. "Zaten oradayız/' dedi Tvvitchtip.

Gregor el fenerini yaktı ve diğerleri de onu taklit etti. Dev, yuvarlak bir havuz gibi görünen bir yerden geçiyorlardı. Yüzey bir ayna kadar pürüzsüzdü. Kumsal yoktu; su doğruca dört bir yandaki taĢ duvarlara gidiyordu. Bazısı neredeyse su çizgisi tarafından gizlenen, diğerleri onlarca metre yukarıda olan tünel giriĢleri duvarlarda birer nokta gibiydi. Gregor giriĢlerin pek çoğunda

iri bir sıçan görebiliyordu.

Kimse kıpırdamadı. Ne sıçanlar. Ne konuklar. Etraflarım ürkütücü bir sessizlik kapladı. Derken yukarıdan hafif bir sürtünme sesi duyuldu.

• 169 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

FoĢ! Sağlarına, havaya bir su sütunu kaldırarak bir Ģey düĢtü. FoĢ! FoĢ! Sıçanlar tünellerden aĢağıya iri kaya parçaları fırlatıyordu.

"Etkisiz bir saldırı. Kayaların hiçbiri yakınımıza bile düĢmüyor/' dedi Gregor. Bu doğruydu; kayalar onları bir kilometre farkla ıskalıyordu. Sıçanların böylesine iĢe yaramaz bir saldırı yapmakta olduğunu görerek kendini biraz daha iyi hissetti.

FoĢ! FoĢ! FoĢ! FoĢ! FoĢ!

Luxa kaĢlarını çattı. "Bir terslik var."

Mareth baĢını salladı. "Evet, kemirenler

enerjilerini iÇe yaramaz saldırılar yaparak harcamaz."

Howard'm gözleri ardına kadar açıldı ve kollarım çılgınca sallamaya baÇladı. "Kayığı yukarı kaldırın! Uçucular! Kayığı hemen yukarı kaldırın!"

Neredeyse aynı anda Twitchtip ayağa fırladı. "Uyanıyorlar! Uyanıyorlar! Uçun!"

Ve Gregor ancak o zaman bütün taÇları yerine oturtabildi.

Sıçanlar kayalarla kayıklarını batırmaya çalıÇmıyordu; yılanları uyandırmaya çalıÇıyordu! Aurora ve Andro-meda öndeki iplere yapıÇtı; Ares pençelerini arkadaki iki ilmeğe geçirdi. Yükselirlerken daire Çeklinde dönerek

kayığı

sudan

kaldırdılar.

"Nereye uçacağız?" diye sordu üç yarasa.

"Tvvitchtip, tünel nereye açılıyor?" diye

sordu Mareth.

"Kayığı bu kadar hızlı döndürmeyi

keserseniz

söyleyeceğim!"

dedi

sıçan.

Yarasalar daha yavaĢ daire çizmeyi

baĢardı ve Twitchtip girdikleri yerin karĢı

tarafındaki bir tünel giriĢini iĢaret etti.

"ġurası! Yay Ģeklinde olanı!"

Gregor el feneriyle giriĢi aydınlattı.

YaklaĢık iki metre yüksekliğindeydi ve içine

doğruca yüzerek girebilirdiniz. "Ama yarısı

sular altında! Bir zemini var mı bari?"

"Ġleride var. Bak, bu seçici olunacak zaman değil," dedi Tvvitchtip. "Yılanlar!.."

Bam! Kayığın kenarına çarpan bir Ģey bir parçasını kopardı. Yanlara yuvarlandılar. Yarasalar ipleri güçlükle tutabiliyorlardı. Gregor sıçanların fırlattığı kayalardan birinin isabet ettiğini düĢündü. Ardından onu gördü. "Ah!" dedi soluğu kesilerek. "Ah Tanrım!"

Ġlk düĢüncesi, "Hiç de soyları tükenmiĢe benzemiyor," oldu. Dinozorları kastetmiĢti ama bu tam olarak doğru değildi. Dinozorlar karada yürüyebiliyordu. Bu yaratıksa yüzgeçlerle kendini ittiriyordu. Dinozorlar kadar eski bir çeĢit su sürüngeniydi öyleyse. Ve New York'taki müzede gördüğü en büyük

iskeletler kadar büyüktü. Vücudu basık oval Ģeklindeydi. Kırbacımsı bir kuyruk dingin havuzda dalgalar yaratarak suyu dövüyordu. Boynu en az dokuz metre uzunluğundaydı ve tepesindeki kıvrımlı, pullu pembe parça mermi Ģeklinde bir kafaydı. Evriminde bir yerlerde gözlerin olması gereken yerlerde oyuklar vardı ama uzun süre önce gitmiĢlerdi. Burada gözler ne iĢe yarardı ki? Ağzı açılarak Gregor'u DNA'larına kadar ürperten alçak bir uluma koyuverdi. Ve ardından ıĢığı diĢlerini aydınlattı. Üç sıra halinde yüzlerce ama yüzlerce diĢ onlara doğru geliyordu. Çatır! Kayığın bir parçası daha gitti!

edin!" diye bağırdı Mareth.

Gregor

tutarlı

bir

cümle

kurmayı

baĢarmasından etkilenmiĢti. Bir çırpıda Bot'u

ve çantasını kapıp tökezleyerek Ares'in yanına

gitti.

"Üç deyince herkes atlayacak!" diye

bağırdı Mareth.

Gregor,

kayığın kenarından atlayacak

demek istediğini fark etti. Yarasaların onları

yakalamasının tek yolu buydu. Kayığın

kenarına çıktı.

"Bir... iki... üç!" Gregor ayaklarıyla kayığı

itti ve ardından boĢluğa düĢtüğünü hissetti

ama hemen o anda Ares, onları sırtlamıĢtı bile.

Yarasa dalıp saptı ve Temp arkalarına indi.

Zavallı hamam böceği yaprak gibi titriyordu.

Eh, kim titremiyordu ki? Temp baĢıyla sırtını

dürtmeye baĢladı. Gregor dönünce hamam

böceğinin ağzında bir kılıç olduğunu gördü. "Ah, teĢekkürler Temp!" dedi sağlam eliyle kabzayı kavrayarak. Onu yanına almayı düĢünmemiĢti bile. Ne savaĢçıydı ama. Herkesin el feneri artık uzun direkteydi ki bu iyiydi, çünkü yanmakta olan tek meĢale de az önce bir tıslamayla suya gömülmüĢtü. Önlerinde ilkel devirlerden bir kâbus belirdi. Yarım düzine yılan, havuzun yüzeyine çıkmıĢtı ve Gregor'un içinde daha fazlasının gelmekte olduğuna dair kötü bir his vardı. Havada baĢlarım ve kuyruklarım sallıyor, bulabildikleri ne varsa parçalamaya çalıĢıyorlardı. Gözleri olmadığı için, Gregor

baĢka bir yön bulma sistemleri olduğunu tahmin etti. Hatta belki onlar da ekolokas-yon kullanıyorlardı.

Onlarla dövüĢme Ģansı yoktu. Gregor'un tek yapabileceği, baĢlardan ve kuyruklardan çılgınca kaçan Ares'in sırtına tutunmaktı. Bir an Andromeda'nın üstündeki Ma-reth ile Howard'ı, Aurora'daki Luxa'yı gördü... Ama bir dakika! Twitchtip neredeydi? Gregor bir çığlık duydu ve onu kuyruğundan yakalamıĢ bir yılanın ağzından sallanan zavallı Tvvitchtip'i gördü.

"Haydi Ares!" diye bağırdı ve yarasa doğruca sıçana doğru uçtu. Gregor saldırmak

için kılıcım kaldırdığında, bir kuyruk, Ares'in yanına çarptı ve onları havada savurdu. Bot kollarından uçtu. "Bot! Hayır!" diye bağırdı. "Ares! Yakala onu Ares!" Ama yarasa ilk önce onu yakaladı.

"Luxa yakaladı onu!" diye bağırdı yarasa, Gregor aklını kaçırmadan önce. "Luxa onu ve Temp'i yakaladı!"

"Tünellere girin!" diye bağırdı Howard, Andromeda hızla yanlarından geçerken.

"Tünellere!" Yarasasının üstünde dimdik oturuyor, baygın, kan içindeki Mareth'i tut-maya çalıĢıyordu.

Artık altı metre yüksekliğinde dalgalar havuzu baĢtan baĢa aĢarak kaya duvarlara çarpıyordu. Tünellerine yeterince çabuk girememiĢ sıçanlar yılanların ağzında çığlıklar atıyordu. Sürüngenlerin kuyruklarının suya çarpmasından kaynaklanan bir sağanak vardı. Gregor, Ares'in daldığını hissetti. Doğruca

dalgalara ilerlediler ve Gregor kendini bir an için suyun altında buldu. Yukarı çıktıklarında öksürüyordu ve ÇaÇkındı. Yarasasının bir Çeyin ağırlığı altında mücadele ettiğini hisse-debiliyordu. Sağa sola çekilerek havaya kalkmıÇlar, Ares

ona doğru hamle yapan sayısız ağızdan kaçınıyordu. Ardından yarasa hızla bir taÇ duvara doğru yükseldi, daldı ve bir tüneldeydiler.

Ares yükünü bırakıp yere yığıldı. Gregor, sırtüstü düÇüp bir küt sesiyle yere çarptı. Arkalarından ıÇık geliyordu. Andromeda üstlerinde asılı dururken Howard hızla yerdeki Mareth üzerinde çalıÇıyordu. Mareth'in bacaklarından biri kandan sırılsıklam olmuÇtu. Gregor önünde, titreyen ıslak bir kürk yığını Çeklindeki Tvvitchtip'i gördü. Ġçeri göçmüÇ gibi gözüken burnu ve eskiden kuyruğunun dibi

olan yer kanıyordu.

Tünelin ilerisinden bir ses geldi ve Gregor, Luxa, Bot ve Temp ile birlikte tünele giren Aurora'yı görmeyi umarak ıĢığı doğrulttu. Onların yerine, tünelden üstlerine doğru gelen üç sıra diĢ gördü.

BÖLÜM

18

Temp'in kurtardığı kılıç hâlâ Gregor'un elindeydi.

Çene

Tvvitchtip'in

üzerine

kapanmak üzereyken Gregor sıçanın üstüne atladı ve kılıcı doğruca yılanın diline sapladı. Yüzüne bir sıvı fıĢkırdı. Geriye doğru sendeledi ve Tvvitchtip'in kanından oluĢan birikintide kaydı. Ayakları yerden kesildi ve sıçanın üzerine düĢtü.

Yaratık arka ayaklarının üzerine kalkarak baĢını tünelin tavanına çarptı. Üzerlerine kayalar yağdı. Gregor yılanın ilkel kükreyiĢini bedeninin her yerinde hissetti. Yaratık tünelden geri çekilirken acı ve öfke içinde baĢını aĢağı yukarı çarpmaya devam ediyordu ve kılıç hâlâ dilindeydi.

Daha fazlası gelecek miydi?

"BaĢka bir kılıca ihtiyacım var!" diye

bağırdı Gregor ve Hovvard ona bir tane attı.

Tvvitchtip'in önüne çömelerek hazır ola geçti.

ġu öfkeci haline girmesine ramak kaldığını

hissedebiliyordu.

Bir

sonraki

saldırıyı

beklerken kontrolü-

nü kaybetmemeye çalıĢarak bununla mücadele

etti. Ama hiçbir Ģey gelmedi. Belki yılanların

arasında baĢlarını bu tünele sokmaları halinde

dillerinden olacakları haberi yayılmıĢtı. Ya da

belki daha ilgi çekici bir yiyecek bulmuĢlardı.

Her ne olduysa, dıĢarıdaki yaratıklar

sessizleĢti. Ulumalar azaldı, su sesleri kesildi.

Gregor ellerim gevĢetip arkasına döndü.

Ares yardım etmek için tam arkasındaydı. Twitchtip kan akıĢını durdurmak için iki pençesini de burnuna koymuĢtu. Howard, Mareth'in göğsüne baskı yaparak kalbini yeniden çalıĢtırmaya çalıĢıyordu.

"Mareth!" Gregor askerin yanına gitti.

"Haydi Ma-reth!"

Howard birkaç kere daha vurdu ve kulağını Mareth'in göğsüne dayadı. "Kalbi yeniden atıyor! Çantanda ne var Yerüstlü?"

Gregor çantasım yere boĢalttı. Son pilleri, selobant, iki çikolata ve Bot'un altım değiĢtirmek gerekir diye yanına aldığı birkaç tane bebek bezi vardı.

Howard Mareth'in kandan sırılsıklam olmuĢ pantolonun geri kalanını yırtarak açık bir yaranın etrafındaki tırtık tırtık eti ortaya çıkardı. "Tvvitchtip'e yardım etmeye gittiği-mizde bir yılan ısırdı." Yaranın üstüne üç tane bebek bezi koydu. "ġunları tutsana," dedi

Gregor'a. Ardından bezleri sabitlemek için selobantla sardı. Topuklarının üzerine çömeldi ve baĢını iki yana salladı. "YaĢamasını istiyorsak onu eve götürmeliyiz. Ben sıçanla ilgilenirken onu sıcak tut Andromeda."

Andromeda, Mareth'in yanına uzanıp katlarıyla onu sardı. "Onu eve götürmeliyim. Onu eve götürmeliyim."

• 176 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Howard

son iki bebek bezini alıp

Twitchtip'in yanına gitti. Bir tanesini kopuk kuyruğu sarmakta kullandı. "Kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi sıçana. "Seni kurtarmanın baĢka yolu yoktu."

"Yapabilseydim,

onu

kendim

kopartırdım," dedi Twit-chtip.

Howard

diğer bebek bezini sıçanın

burnunun üzerine yerleĢtirip selobantla

etrafını sardı. "ĠyileĢene kadar ağzından soluk

almak zorunda kalacaksın." Sıçan baĢını

salladı.

"Burnuna ne oldu?" diye sordu Gregor.

"Howard beni kurtarmadan hemen önce

bir yılan kuy-ruğuyla vurdu," dedi Twitchtip.

"Hiçbir Ģeyin kokusunu alamıyorum."

"Alamıyor musun?" dedi Gregor. Öyleyse

Twitchtip *Felaket'in* kokusunu alamayacaktı

ama çok daha acil bir konu vardı. "O halde

kardeĢimin

Ģimdi

nerede

olduğunu

söyleyemezsin?"

"TelaĢlanma, Yerüstlü. Kuzenim ve Aurora

mükemmel bir takımdır. Eminim tünellerden

birine

sığınmayı

baĢarmıĢlardır,"

dedi

Howard. Ama endiĢeli görünüyordu.

"Niyetlerinin o olduğuna inanıyorum,"

dedi Twitch-tip, Gregor'un bakıĢlarından

kaçınarak.

Gregor zamanın durduğunu hissetti.

"Niyetlerinin o olduğuna mı inanıyorsun?"

Twitchtip

duraksadı.

"Her

Ģey

karmakarıĢık. Yılan beni sallayıp duruyordu

ve çok fazla hareket vardı, herhangi bir

kokunun yerini tespit etmek zordu."

"Luxa ile Aurora Bot'u yakaladılar. Temp'i

de yakaladılar. Bunu bana Aurora söyledi," dedi Ares.

"Evet, yakaladılar. Kokularının bir arada olduğunu biliyorum. Ama sonra... ama sonra... aramıza su girdi," dedi Tvvitchtip.

"Bu ne anlama geliyor? Aramıza su girdi?" diye üsteledi Gregor.

"Bu... hâlâ kokularını aldığım anlamına geliyor. Ama aramızda su vardı. Pek çok metre. Kokuları gittikçe zayıflıyordu. Ondan sonra yılan burnuma vurdu ve her Ģey ka-ranlığa gömüldü," dedi Tvvitchtip.

"Suyun altına çekildiklerini düĢünüyorsun öyleyse?" dedi Howard.

"Kesin olarak bilmiyorum. Ama tahmin etmek zorunda kalırsam düĢündüğüm bu," dedi Tvvitchtip. BaĢını kaldırıp Gregor'a baktı. "Üzgünüm, Yerüstlü."

"Bu olmadı. Sesleneceğim. Aurora'ya sesleneceğim!" dedi Ares ve fırlayarak

tünelden çıktı.

Giderken kimse kıpırdamadı. Gregor'un vücudu yavaĢça buza kesti. UyuĢukluk ayaklarından baĢlayıp bacaklarına yayılmaya baĢladı. Kalçalarına. Midesine. Ares dönüp yanına inene kadar, göğüs kafesine ulaĢmıĢtı.

"Yanıt yok," dedi yarasa.

Ve buz kalbini sardı.

ÖLDÜR BEBEĞĠ ÖLDÜR

KALBĠNĠ, ÖLDÜR EN

HAYATÎ PARÇASINI.

- 178 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Bot'u öldürmüĢlerdi. Hiçbir Ģey bundan daha kötü olamazdı.

Ne w York'a döndüğünü ve evinin kapısına yürüdüğünü hayal etti... Yalnız.

"Ne yapmak istiyorsun Gregor?" diye sordu Howard, bir süre sonra.

ÖLDÜR *BEBEĞĠ ÖLDÜR KALBĠNĠ,*

ÖLDÜR EN HAYATÎ PARÇASINI.

ÖLDÜR ġĠMDĠ HÜKÜM SÜREN BARIġI,

KEMĠRGENLERĠN OLSUN GÜCÜN

ANAHTARI.

Kemirenler

bir

yerlerde

kutlama

yapıyordu. Sıçansı diĢlerini gıcırdatıyor,

gülüyor ve planlarının ne kadar da iyi iĢlediği

hakkında birbirlerini tebrik ediyorlardı.

KardeĢini öldürüp onu nasıl bitirdikleri

hakkında.

Ġronik olan Şey, Gregor'un ilk olarak ne

yapacağını zihninde canlandırabilmesiydi.

"Gregor?" diye tekrarladı Howard.

Buz boğazına gelmiĢti ve sesi sakindi. "Eve

gitmenizi istiyorum. Mareth'i geri götürün.

Yapabilirseniz Twitchtip'i de," dedi Gregor.

"Pekiyi, sen ne yapacaksın, Yerüstlü?" diye

sordu Tvvitchtip.

Buz alnına ve baĢının tepesine tırmanırken Gregor son sıcaklık kırıntısının da yok olduğunu hissetti. Artık geriye herhangi birinin onun için yapabileceği hiçbir Ģey kalmamıĢtı. Korkacak hiçbir Ģey kalmamıĢtı. "Ben mi?" dedi. *"Felaketi* öldürmeye gideceğim."

BOLUM

19

Yapamazsın. Tek baĢına yapamazsın," dedi Howard baĢını iki yana sallayarak.

"Evet, yapabilirim," dedi Gregor.

"Onlara nedenini söyle Tvvitchtip."

Twitchtip emin olup olmadığını anlamak için tek kaĢını kaldırarak Gregor'a baktı.

Gregor baĢını salladı. "Tamam o zaman," dedi sıçan. "Bir Ģansı olabilir. Kendisi bir öfkeci."

Bu sözcüğün herkes üzerinde bir etkisi vardı. Ares ve Andromeda kanatlarını kabarttılar. Howard'ın ağzı açıldı. "Öfkeci mi?" dedi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Öfkeciler dövüĢtüklerine çok belirgin bir koku çıkarır," dedi Tvvitchtip. "Koku benim için bile hafif kalır ama sezebilirim. Kokusunu Yerüstlü ile ilk karĢılaĢmamızda almıĢtım ama daha sonra Ripred'in kokusuyla karıĢtırıp ka-rıĢtırmadığımı

düĢündüm.

O

da

dövüĢüyordu."

- 181 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"O gün kan toplarına vuruyordum," dedi Gregor. "Bunu ilk kez o zaman hissettim."

"Evet ve ardından mürekkep balığı saldırdığında emin oldum/' dedi Tvvitchtip. "Birkaç gün sonra ona bir öfkeci olduğunu söyledim ama o inkâr etti."

Bir duraklama oldu. Gregor diğerlerinin onu izlediğini hissedebiliyordu. "Çünkü doğru olmasmı istemedim. Ama benim ne istediğimin bir önemi yok. Bunun ne olduğunu bilmiyorum; dövüĢürken bir Ģey oluyor. Garip bir Ģey. Ve Tvvitchtip üstümde bu öfkeci Ģeyinin kokusunu aldığını düĢünüyorsa, muhtemelen haklıdır."

"Tamam, diyelim bu doğru Gregor ve sen bir öfkecisin. Bu seni ölümsüz yapmaz. Bu, sıçanlarla dolu bir labirente tek baĢına girebileceğin anlamına gelmez," dedi Hovvard.

"Yalnız olmayacak," dedi Ares. "Onunla olacağım."

"Ben de elimden geldiği kadar ona labirentte yol göstereceğim," dedi Tvvitchtip. "Burnumu kaybetmeden önce beyaz kürkün kokusunu iyice aldım. Onu *Felaket'e* götüremesem bile, yakınına götürürüm."

"O halde Andromeda ve ben de geleceğiz," *dedi* Hovvard.

"Davetli değilsiniz," dedi Gregor.

"Ne?" dedi Hovvard.

"Seni labirentte istemiyorum Hovvard. Mareth'i geri götürmeni ve insanlara olanları anlatmanı istiyorum. Biri bunu yapmalı. Hem geri dönmezsem, bir Ģekilde aileme haber göndermen için sana ihtiyacım var," dedi

Gregor.

' 182 '

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Bu görevde yetkili kiĢi sen değilsin," dedi Howard. "Regalia'dan emir aldım."

"Tamam ama beni takip etmeye kalkarsan, seninle dövüĢürüm," dedi Gregor.

"Bir uçucunun üstünde dövüĢen bir öfkeciye karĢı yaya olarak Ģansın olmaz," dedi Ares.

"Özellikle yanlarında bir sıçan varken," diye ekledi Twitchtip.

Hovvard artık kontrolünü kaybetmeye baĢlıyordu. "Belki o riske girerim! Belki Andromeda da girer!"

"Lütfen yapma, Howard. Lütfen geri dön. Bu olmayacakken annemle babamın Bot ile birlikte kapıdan girmemizi beklemelerini istemiyorum. Ve ortaya çıkmazsak er ya da geç bizi aramaya geleceklerini biliyorum," dedi

Gregor. "Hem Regalia'dakilerin de bilmesi gerekiyor. Luxa'yı. Artık yeni bir kraliçe ya da kral bulmaları gerekiyor, değil mi? Çünkü Luxa'nın ne dediğinin bir önemi yok, Nerissa muhtemelen o iĢi beceremez. O yüzden, o kiĢinin Vikus olması gerekecek, ardından annen ve ardından sen. Ama ölürsen, o kiĢi..."

"Stellovet. Ah, bunu düĢünmemiĢtim," dedi Howard.

"Regalia'ran yönetimini ona bırakacak mısın?" diye sordu Gregor.

"Hayır, bırakmayacağım, ben..." Howard avuçlarım alnına bastırdı. Pandora ile daha yeni bulduğu Luxa'yı kaybetmekle, omuzlarına binen bir krallığın sorumluluğu arasında bariz biçimde bunalmıĢtı. "Ne yapacağımı bilmi-yorum. Andromeda, sen ne dersin?"

"Yerüstlü ile dövüĢüp onu yaralama riskine

girmeyeceğim. Mareth'i eve götüreceğim/' dedi Andromeda. "Sen de benimle gelmelisin."

"Ah..." DireniĢ Howard'ın kontrolünün dıĢına çıkmıĢ gibi görünüyordu. "Hepinizle dövüĢemem," dedi. BaĢı önde, birkaç dakika oturdu. Ardından baĢını iki yana sallayıp iĢe dönmeye çalıĢtı. "Pekâlâ, Mareth'i canlı götürmek istiyorsak her saniye önemli. Ama Andromeda dinlenmeden uçamaz ve inecek güvenli bir yer yok."

Bu doğruydu. Hepsi bunu düĢündü, ardından Ares konuĢtu. "MaĢrapa'da kayığın bazı parçaları var. Çok büyük değil ama hâlâ yüzer durumdalar."

"Belki bir filika yapabilirsin," dedi Gregor.

"Filika da ne?" diye sordu Hovvard.

"Yerüstü'nde gemiler gibi büyük kayıklar, üstlerine bağlı filikalar taĢır. Bunlar gemi batar ya da baĢka bir Ģey olursa binebileceğin küçük kayıklardır," dedi Gregor.

"Kayık taĢınacak kadar hafif olursa, ara sıra birkaç saat dinlenerek baĢarabilirim," dedi Andromeda.

Ares enkazı aramaya gönüllü oldu. "Seninle geliyorum," dedi Gregor.

Yarasasıyla konuĢmaya ihtiyacı vardı. KonuĢmak için MaĢrapa'ya uçmalarını bekledi. "Bunu yapmak zorunda değilsin Ares. ***Felaket'*** **in peĢinden gelme. Tek baĢıma giderim."**

"Hayır. Birlikte gideceğiz," dedi Ares.

"Ayrıca

kemirgenler

Regalia'ya

dönme

nedenlerimin hepsini öldürdü. Garip bir Ģans

eseri hayatta kalır ve eve dönersek, benim için

sessizlik baĢlar."

• 184 '

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Yarasanın söylediği doğruydu. Luxa ile

Aurora'nın ölmesiyle, Ares'in kimseyle iliĢkisi

kalmıyordu. Kimse

ona bakma ihtiyacı

hissetmeden sığınağında yıllarca oturabilirdi.

Gregor kalbi ölmüĢ olarak eve gidecek, Ares de

sürgün edilmiĢ kadar olacaktı.

"Tamam,"

dedi

Gregor.

"Birlikte gideceğiz." Ġçinde, bir daha asla gruptan birinin diğeri olmaksızın tehlikeye girip girmeyeceğiyle ilgili bir konuȩma yapmayacaklarına dair bir his vardı. Ares'e teȩekkür etme zahmetine girmedi. Teȩekkürlerinibirȩekildebirbirlerineiletmiȩlerdi. Bu bir bakıma neredeyse kendine teȩekkür etmeye benziyordu.

Gregor

mürekkep

balıkları,

girdaplar,

akarlar,

yılanlar ve kayıplarla, büyük kayıplarla dolu yolculuğun onları değiŞtirmiŞ olduğunu fark etti. Bu yolculuk, Regalia'daki kızgın kalabalık önünde ettikleri yemini gerçek kılmıŞtı. Ares'in pençesinin elini kavramasının verdiği hissi hatırladı ve Luxa'nın ona sufle vererek söylediği sözleri düŞündü.

UÇUCU ARES, SANA BAĞLANIYORUM,

YAġAMIMIZ VE ÖLÜMÜMÜZ BĠR OLSUN,

BĠZ ĠKĠMĠZ.

KARANLIKTA, ALEVLERDE, SAVAġTA,

ÇATIġMADA,

CANINI KENDĠ CANIM GĠBĠ

KURTARACAĞIM.

Ares onun yarasasıydı. Gregor, Ares'in

insanıydı.

Artık

birbirlerine

gerçekten

bağlıydılar.

îyi olan bir Ģey varsa, o da enkaz

konusunda Ģanslarının yaver gitmesi olmuĢtu.

Ares kayığın üç parçasını buldu ve Howard

selobandın sonunu kullanarak onlardan bir

çeĢit sal yarattı. Üstünde Su Yolu'nu geçmek

isteyeceğiniz türden bir Ģey değildi ama suya

indirip denediklerinde, Gregor, Ares ve

Hovvard'ın ağırlığım taĢıdı.

"Birkaç saatlik dinlenmeler için iĢ

görecektir," dedi Hovvard. "Andromeda'nın

uyuması için yeterince uzun."

Neredeyse kayık enkazı kadar önemli iki

çanta

buldular.

Dalgalar

yükseldiğinde

tünellerden birinin içine sürüklenmiĢlerdi.

Ġlkinde

yiyecek

vardı.

Ġkincisindense,

Hovvard'ın büyük ölçüde rahatlamasını

sağlayan bir ilk yardım çantası çıktı.

"Ah, bu! Bu ıĢık kadar iyi!" dedi. Hemen

çantayı açıp herkes üzerinde çalıĢmaya

baĢladı. Yaralarına ilaç sürdüğü Mareth ile

Tvvitchtip'in sargılarını değiĢtirdi. Gregor'un

gerçekten bir miktar ilerleme gösteren kolunu

yeniden sardı ve Ares'in akar ısırıklarına

merhem sürdü.

Mareth zaten yiyecek durumda olmadığı, o

ve And-romeda da çiğ balıkla beslenebileceği

için, Howard yiyeceğin geri kalanını Gregor'un

alması konusunda ısrar etti. "Labirent'te neyle karĢılaĢacağınızı kim bilir?"

Gregor Mareth'in kılıcını aldı; Hovvard hâlâ kendi kılıcını taĢıyordu.

En son olarak da ıĢığı bölüĢtüler. ÇalıĢan iki el feneri vardı; yılan saldırısı sırasında Hovvard'ınki bozulmuĢ, iki tanesi de Luxa ve Bot ile beraber kaybolmuĢtu. Bu yüzden her grup için bir el feneri vardı. Hovvard bütün yedek pilleri Gregor'a verdi. "IĢık olmasa bile Andromeda bizi eve götürür. Senin karĢılaĢacağın pek çok zorluk var."

Gregor baĢım salladı. Çikolatalarım, yiyeceği ve yedek

pilleri bir sırt çantasına koydu. Mareth'in kılıcını iki kayıĢın arasına sıkıĢtırdı. El feneri hâlâ sağlam koluna yapıĢıktı.

Andromeda gerinerek kendini düzleĢtirdi ve Mareth'i onun sırtına koydular. Howard onu, ilk yardım çantasından çıkan battaniyeye sardı. Ardından bacağını yarasanın boynuna attı. "Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor."

"Yüksekten uç,"

dedi Gregor.

"TanıĢtığımıza memnun oldum," demek daha uygun gibi görünüyordu gerçi. Howard'ı bir daha görmeyi beklemiyordu.

Andromeda havalandı ve pençelerinde salla tünelden ayrıldılar. Neredeyse anında görüĢ alanından çıktılar.

Gregor, Ares ve Tvvitchtip döndüler ve tek söz etmeden tünelde ilerlemeye baĢladılar.

187

BÖLÜM

20

urnu

yaralanmadan

önce

Labirent'i

hatırladığı

kadarıyla

rehberlik

eden

BTv

vitchtip, Gregor ile Ares'i tünellerde

yönlendirdi.

Tünel

neredeyse

anında

bölünmeye baĢladı. Bazı yollar dört ya da beĢ

kola ayrılan kavĢaklara açılıyordu. Diğerleri

tirbuĢon gibi dönüyordu; öyle ki, yol direkt olsaydı bir dakikada yürüyebileceğiniz mesafeyi aĢmanız on dakika sürüyordu. Labirentte ilerledikçe tüneller daha da kestirilemez oluyordu. Zar zor sığabildikleri dar bir geçit aniden kocaman bir mağaraya açılıyor, ardından iri kayalardan oluĢan bir engel parkuruna çıkıyordu.

Yolculuğun çoğunun yürüyerek yapılması gerektiğinden, en çok zorlanan Ares'ti. Daha dar geçitlerde ufak, hızlı yarasa adımları aüp kanatlarını çırparak sekiyor, daha büyük bir alana vardıklarında rahatlayarak kanatlarım açıyordu.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Sıçanlar yoktu. "KardeĢinin kaderine tanıklık etmiĢ olmalılar," dedi Twitchtip. "Kemirgenler seni yendiklerini ve *Felaket'in* güvende olduğunu düĢünüyor. Ama er ya da geç içlerinden biri kokunu alacak ve ardından dövüĢ baĢlayacak."

YaklaĢık bir saat ilerlediler, ardından soluklanmak için durdular.

"Hepsini hatırlayabiliyor musun? Yalnızca MaĢrapa'-dan aldığın kokuyla?" diye sordu Gregor, Twitchtip'e.

"Ġey, hem öyle, hem de Labirent'e çoğu kiĢiden daha aĢinayım. Sürgün edildikten sonra yaklaĢık bir yıl burada yaĢadım," dedi Tvvitchtip soluk soluğa. Ġyi değildi. Bur-nundaki ve kuyruğundaki sargılar kandan sırılsıklam olmuĢtu ve gözlerinden ateĢi olduğu belliydi.

"Senin Ölü Topraklar'da yaĢadığını

sanıyordum," dedi Gregor.

"Ġlk

baĢlarda

değil.

MaĢrapa'nın

aĢağısındaki bir mağarada saklanıyordum.

Sıçanlar yılanlar yüzünden oraya hiç

gitmiyordu. Mükemmel değildi ama Ölü

Topraklar'dan daha fazla koruma sağlıyordu.

Derken

bir

gün

mantar

toplarken

uyuyakaldım ve bir devriye beni gördü.

Kaçmak zorunda kaldım ve gidilecek tek yer

Ölü Topraklar'dı," dedi Tvvitchtip. "Yıllarca

kimseyle konuĢmadım. Derken etrafta bir

sıçanın daha olduğunu fark ettim."

"Ripred," dedi Ares.

"Kendisi yokken ara sıra yuvasında kalmama izin verdi. Oranın yakınındaydın. Seninle ilk konuĢtuğu yer," dedi Twitchtip. "Artık bir grup sıçanı var. Ama yalnızca sana

Felaket'i

bulmanda

yardım

edersem

kalabileceğimi söyledi," dedi Tvvitchtip. "Aksi takdirde, tekrar kendi baĢıma kalacaktım." Bu korku onu canlandırmıĢ gibi göründü. "Devam etmeliyiz."

Tekrar yola koyulurlarken, Gregor kendini Ripred'i düĢünürken buldu. Tvvitchtip'in, Ölü Topraklar'da yanında kalmasına, yuvasını kullanmasına ve grubuna katılmasına izin vermek neredeyse iyiliksever hareketler gibi görünüyordu. Ama öyle miydiler? Ripred için

Ģarta bağlı olan her Ģey, Tvvitchtip'ten bir Ģeyleri geri almak içindi. Ripred onu ve o inanılmaz burnunu kullanabileceğini biliyordu. Tvvitchtip tekrar bir yerlere ait olmak için yanıp tutuĢuyordu. KarĢılıklı çıkarları vardı. Ripred ile Gregor'un olduğu gibi. Gregor gibi, Tvvitchtip için de asıl soru, o çıkar iliĢkisi bitince ne olacağıydı.

Yoksa

Ripred'i

çok

acımasızca

mı

eleĢtiriyordu? Vikus ve Solovet ile arkadaĢ gibi görünüyordu. Gregor'un sıçanda iğneleme ve hırlamaların gerisinde gerçek merhamet sezdiğini düĢündüğü anlar olmuĢtu.

Belki iĢler öfkeciler için daha karmaĢıktı.

Gregor için öyle olduğu kesindi.

Tvvitchtip tökezlemeye baĢladı. Gregor

hayvanın

tükenmek

üzere

olduğunu

görebiliyordu. Son bir kez ayağı kaydı,

karnının üstüne düĢtü ve kalkmadı. Gregor

sıçanın yanına çömeldi. Soluk alıp veriĢleri

hızlı ve derindi.

"Devam edemiyorum," dedi sıçan. "Önemli

değil. Zaten koku haritamın sonuna geldik. Yol

ileride üç yöne ayrılıyor. Tahminin benimki

kadar iyi olacaktır," dedi.

• 191-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Seni öylece burada mı bırakacağız?" dedi

Gregor.

"Biraz

dinleneceğim.

Sıçanlar

beni

bulmazsa, eski mağarama geri dönebilirim. Ama siz... Siz artık yola devam etmek zorundasınız. *Felaket'e* yakınsınız. Bunu biliyorum. Sıçanlar çok geçmeden kokunu alacak. Gidin... Gidin...," dedi soluk soluğa.

Gregor sıçan için iri bir parça et ve bir miktar bayat ekmek çıkardı. Ne demesi gerekiyordu? "Yüksekten uç, Twitchtip."

Sıçan güldü ve burnundaki sargıdan kan damladı. "Sıçanlara öyle denmez."

"Böyle bir durumda siz ne dersiniz?" diye ona sordu, Gregor.

"Böyle bir durumda mı? Nehir gibi ak," diye yanıtladı Twitchtip.

"Nehir gibi ak, Twitchtip," dedi Gregor.

"Sen de," dedi Twitchtip.

Ve Gregor ile Ares onu tünelde yatarken bıraktılar.

Tünelin

üçe

ayrıldığı

yere

geldiklerinde

durakladılar.

Gregor'un

gözlerinin önünde karanlıkta yatan, kan kay-

bından ölen Twitchtip'in görüntüsü vardı.

Ares düĢüncelerini okudu. "Güçlü ve

kurnazdır. Ölü Topraklar'da tek baĢına

hayatta kalmasından belli. Ve yakınlarda

saklanacak bir yeri var."

"Biliyorum," dedi Gregor.

"Yalnız yaĢamaktan tiksiniyor. *Felaket'i*

öldürmen onun tek umudu. Tvvitchtip'in

yerinde olsaydım, geri dönmeni istemezdim,"

dedi Ares.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Gregor baĢını salladı ve tünelleri inceledi.

"Gözüne hangisi hoĢ geliyor?"

"Soldaki," dedi Ares.

Bir süre onu takip ettiler, baĢka bir tirbuĢona rastladılar ve her nasılsa üç tünelin birleĢtiği yere geri döndüler.

"Bir daha düĢündüm de, oyumu sağdakine kullanıyorum," dedi Ares.

Sağdaki tünele girdiler ve beĢ dakika sonra bir çıkmazla karĢılaĢıp açıklığa geri döndüler.

"Sanırım sen seçmelisin," dedi Ares.

Ortadaki tünele girdiler ve yaklaĢık yirmi dakika sonra geniĢ, dairesel bir mağaraya ulaĢtılar. Eğimli duvarları on beĢ metre yukarıda tek bir noktada birleĢen mağara neredeyse mükemmel bir koni Ģeklindeydi. Tabanın etrafında en az bir düzine tünel, bisiklet tekerleğinin parmakları gibi etrafa dağılıyordu.

"Ah harika," dedi Gregor. "Ģimdi hangisi?"

Ares'in fikri yoktu. "Yerüstlü, yemeğin

üstünden saatler geçti. Devam edeceksek bir Ģeyler yemeliyiz."

En son ne zaman yemek yemiĢlerdi?

Gregor hatırlamaya çalıĢtı. Twitchtip ile oldukları zamana geri gitti, yılan saldırısına, MaĢrapa'ya girdikleri geçide, onu uyandıran Temp'in sesine, hep beraber oldukları o akĢama. Bir dilim çiğ balık yemiĢ ve ekmeğiyle etinin hepsini Bot'a vermiĢti.

"Uyuyalım mı?" dediğini duydu kardeĢinin ve kalbine sıcak bir ağrı saplandı. Derin bir soluk aldı, Bot'u aklından uzaklaĢtırdı ve sıçanların gülüĢünü hayal etti. Sonra buz yeniden göğsüne yayıldı.

"Haklısın. Bir Ģeyler yemeliyiz/' dedi Gregor ve çantayı açtı. TaĢ zemine oturup Ģarap tulumu gibi gözüken deri bir torbadaki suyu içerek yuttukları kuru yiyecekleri mideye

indirdiler.

"Bu iÇte bir yanlıÇlık var. Benim hâlâ hayatta olmamam gerekirdi," dedi Ares karanlıktan.

"Nasıl yani?" diye sordu Gregor.

"Henry, Luxa ve Aurora artık yok. Ġlk düÇüÇün kaç gün önceydi?" diye sordu yarasa.

"Bilmiyorum. Belki beÇ ya da altı ay," dedi Gregor.

"Maç yapıyorduk. Henry ve ben yedi kere sayı yapmıÇtık. O gece Nerissa'mn doğum günü için bir ziyafet planlanmıÇtı. Sıçanlar çok uzaklarda gibi görünüyordu. Ve derken arenaya kardeÇinle sen geldin, bir daha da hiçbir Çey aynı olmadı. O dünyaya ne oldu? Bu kadar çabuk nasıl değiÇti?" dedi Ares.

Gregor yarasanın ne demek istediğini anlıyordu. Babasının kaybolduğu gece dünyası tamamen değiÇmiÇti. Ve o zamandan beri de hiçbir Çey düzgün gitmemiÇti. "Bilmiyorum.

Ama sana Ģu kadarını söyleyebilirim, o dünya... bir daha asla geri gelmeyecek."

"Bağımın ölmesine izin verdim. Aforoz edildim. Luxa ve Aurora öldü. Benim yaĢıyor olmam bir suç gibi geliyor," dedi Ares.

"Senin hatan değildi, Ares. Hiçbiri senin hatan değildi," dedi Gregor. "Bu, bir keresinde Vikus'un bana söylediği Ģeye benziyor;

hepimiz

Sandwich'in

kehanetlerinden birine sıkıĢıp kalmıĢız."

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Bu, Ares'i çok neĢelendirmemiĢ gibiydi. Bir süre sessiz kaldı, ardından kara gözleri Gregor'un bakıĢlarıyla buluĢtu.

"Sence *Felaket'i* öldürmek kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlayacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Gregor. "Ama daha kötü hissetmemizi sağlayacağını da düĢünemiyorum."

Ares baĢını sertçe kaldırınca, Gregor onun ne demek istediğini anlamıĢtı.

"Sıçanlar mı?" diye sordu Gregor.

"îki tane. Buraya geliyorlar," dedi Ares.

Gregor saniyeler içinde Ares'in sırtındaydı.

Yarasa koninin tepesine yükseldi, sıçanlar koĢarak içeri girdiğinde havada daire çiziyorlardı. Ares'in tahmin ettiği gibi, çamur grisi postları ve gıcırdayan diĢleri olan iki tane sıçandı.

"ĠĢte orada!" diye bağırdı sıçanlardan biri.

"Onu Goldshard'a bırakmakla aptallık etmiĢiz," dedi diğeri.

"ġunları öldürür öldürmez onu da hallederiz!"

diye

hırladı ilki.

Gregor menzilin epeyce dıĢında olmasına karĢın, sıçanlar anında ona doğru sıçradı. Ona eriĢemiyorlardı

ama

Ares'in

tünellerin

birinden kaçacak kadar alçalmasına da engel oluyorlardı.

Sonunda

Gregor,

Ares

yorulmadan ya da daha fazla sıçan gelmeden önce onlarla dövüĢmek zorunda kalacaktı. Çantasının kayıĢlarından kılıcı çekerken, öfkeci hali baĢ gösterdi. Bu kez bununla mücadele etmedi. Sıçanlar,

sanki parçalanmıĢ bir aynada yansımalarına bakıyormuĢ da, yalnızca belirli parçalar aydınlıkmıĢ gibi parçalara ayrıldı. Gözüne bir göz iliĢti, kalkmıĢ bir pençenin altındaki bir nokta, bir boyun... Ve beyninde bir yerlerde, hedeflerinin bunlar olduğunu anladı.

"ġimdi," dedi Gregor sessizce. Ve Ares

aĢağı doğru dalmaya baĢladı.

• 196 -

BOLUM

21

ir Ģey Ares'in yukarı doğru sapmasına yol açtığında Gregor sıçanlardan birine neredeyse v

B urmak üzereydi. Olağanüstü altın sarısı bir postu olan üçüncü bir sıçan tam altlarından volkanik koniye fırlamıĢtı.

"Üç ettiler," diye düĢündü Gregor, Ares yükselip dönerken. Ancak zemin görüĢ alanına girdiğinde, sarı sıçanın saldırganlardan birinin boğazını parçaladığını gördü. Ardından diğer gri sıçanı karĢılamak için ağzından kan sav-rularak hızla arkasına döndü.

Gregor zihnini temizlemek için baĢını hafifçe iki yana salladı. Neler oluyordu?

"Aptal

olma,

Goldshard!

Felaketi

öldürmeye geldi!" diye hırladı gri sıçan.

"Sana güvenmektense *Felaketi* ölü görmeyi tercih ederim," diye tısladı sarı sıçan. Sıçanın sesi Tvvitchtip'inki gibi hafif tizdi ve Gregor onun da diGi olduğunu anladı.

■ 197-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Garantiye aldığın tek Gey kendi ölümün!"

Gri sıçan saldırmak için çömeldi.

"Biri ölecek Snare, sorun kimin öleceği,"

dedi Golds-hard. Snare ona doğru atlarken, sarı sıçan harekete geçti.

Gregor daha önce gerçek anlamda bir sıçan dövüGü görmemiGti. Babasını kurtarmaya giderlerken Ripred bir tünelde iki sıçan öldürmüGtü ama onların karGılık verecek zamanı olmamıGtı. Ardından iri, yara izli sıçan Kral

Gorger'in askerlerinden biriyle dövüĢmüĢtü. Ama Gregor ölümü olacağını düĢündüğü atlayıĢı gerçekleĢtirmekle meĢgul olduğu için buna tanıklık edememiĢti. Şu anda kuĢ bakıĢı izliyordu. Goldshard ilk kez öldürdüğünde, sürpriz unsuru onun lehineydi. Bu kez rakibi saldırıdaydı. Ve Gregor'un erkek olduğundan emin olduğu Snare diĢiden bir hayli iriydi. ÇarpıĢma Ģiddetliydi. Sıçanlar Ģiddetli patlamalar Ģeklinde birbirlerine saldırıyordu. Bir açık arayarak bir süre daire çiziyorlar, ardından içlerinden biri saldırıyor ve ortada diĢlerle pençeler birbirine geçiyordu. Ayrılıp tekrar daire çizmeye baĢladıklarında ikisinde de yeni yaralar oluyordu. Snare bir gözünü kaybetmiĢti. Goldshard'ın kulağı ince bir kürk Ģeridinden sarkıyordu. Snare'in omzundaki kemik görülebiliyordu. Goldshard'ın da sol ön pençesi ikiye ayrılmıĢtı.

Sonunda, sarı sıçan rakibinin kaybettiği

gözüne doğru saldırdı ve diĢlerini boynuna geçirdi. Ölmeden önceki son nefesinde Snare, arka ayaklarını rakibinin vücuduna dayadı ve Goldshard'ın karnını boylu boyunca yardı. DiĢleri-

ni sıkmayı bıraktı, geriye doğru sendeledi ve yere yığıldı. Bağırsakları yere döküldü. Sıçanlar, gözleri nefretle kilitlenmiĢ, bedenleri çaresiz, birbirlerinden birkaç metre mesafede yatıyorlardı. Korkunç bir guruldama sesiyle, Snare kendi kanıyla boğuldu.

Goldshard bakıĢlarını Gregor'a çevirdi. BakıĢları yalvarır gibiydi ve Gregor sıçanın ona bir Ģey söylemek istediğinden emindi.

"Sakın...," diye fısıldadı sıçan. Ama bitire-meden gözleri donuklaĢtı ve kımıldamayı kesti.

"Az önce ne oldu?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum," dedi Ares.

"Öldüler mi?" diye sordu Gregor.

"Hem de nasıl. Üçü de," diye yanıtladı yarasa. Sıçanların vücutlarından yayılan kan havuzlarından kaçınarak yere indi.

"Kim olduklarını biliyor musun?" diye sordu Gregor. "Adları tanıdık geldi mi? Goldshard? Snare?"

"Goldshard gelmedi," dedi Ares. "Snare'i duymuĢtum. Gorger'in generallerinden biriydi. Gorger öldüğünde savaĢı bıraktı. *Felaket'e* katılmıĢ olmalı o halde. Mantıklı geliyor.

***Felaket'e* kim yakın olursa kral olduğunda daha fazla güce sahip olur," dedi Ares.**

Gregor sıçanların politik mücadeleleri hakkında çok fazla düĢünmemiĢti ama Ģimdi düĢünüyordu ve bir Ģeyler garip geliyordu.

"Peki neden *Felaket* hâlâ kral olamamıĢ? Ġnsan onun kadar iri ve güçlü bir sıçanın Ģimdiye kadar

baĢa

geçmiĢ

olması

gerektiğini

düĢünüyor," dedi Gregor. "Ne bekliyor?"

***"Felaket* bile etrafında bir ordu toplamalı,"**

dedi Ares. "Sıçanlar arasında düĢmanları var.

Örneğin, Ripred. O *Fe-laket'in* ölmesini

istiyor."

Bu doğruydu. Ripred'in gücü elde etmesi

için *Felaket'in* ölmesi gerekiyordu. Snare,

***Felaket'i* hayatta tutmak istiyordu ama**

Goldshard, Snare'e güvenmektense Gregor'un

onu öldürmesini tercih ediyordu.

Goldshard ile ilgili baĢka bir Ģey vardı. Ona

attığı o son bakıĢ. Neredeyse ona yalvarıyor

gibiydi. Sıçan ona ne söylemek istemiĢti?

Sakın? Sakın ne? Bana zarar verme mi?

Bunun için biraz geçti.

Ares'in baĢı hızla tünel giriĢlerinden birine döndü.

"Kaç tane?" diye sordu Gregor.

"Yalnızca bir tane sanırım," dedi Ares. "Söylemesi zor. Yol sarmal çiziyor." Çenesi tekrar yukarı kalktı. Bu kez Gregor'un sormasına gerek yoktu; sürtme sesini o da duymuĢtu. Ses kesildi. Tünelden hiçbir Ģey çıkmadı. Gregor aniden nedenini anladı.

"Bu, *Felaket,"* diye fısıldadı Ares'e. Yarasa baĢını sallayarak onayladı. Öyle olmalıydı.

Diğer sıçanlar olsa, hemen saldırırlardı ama *Felaket* peĢine düĢüldüğünü biliyordu. Bir insan tarafından. Bir Yerüstlü tarafından. Bir savaĢçı tarafından.

Gregor'un aklına Felaket Kehaneti'nin dizeleri geldi.

AġAĞIDA EġELEDĠĞĞ DUYULUYOR,
UZUN SÜREDĠR UNUTULMUġ KAR SIÇANI,
BEYAZ POSTA GĠZLENMĠġ KÖTÜLÜK

SAVAġÇI SÖNDÜRECEK MĠ IġIĞINI?

- 2 0 0 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Evet, söndürecekti. SavaĢçının yapmaya geldiği Ģey buydu.

Hafif bir sürtme sesi daha duyuldu.

Oradaydı öyleyse. Yalnızca birkaç metre ötede. Bekliyordu.

Tünelin giriĢi dardı. Sadece bir buçuk metre uzunluğunda ve bir metre geniĢliğindeydi. Ares'in uçabileceği kadar yer yoktu. *Felaket* bunu biliyor olmalıydı. Onu içeri tek baĢına çekmek istiyordu. Tamam o zaman. Onunla yalnız yüzleĢecekti.

Gregor çantasını çıkarıp yere koydu. Hareketlerini

kısıtlayacak

hiçbir

Ģey

istemiyordu. El fenerinin düğmesini kontrol

etti; zaten açıktı. Kılıcını kavrayarak tünele

doğru ilerlemeye baĢladı.

Ares'in kanadı onu durdurmak için kalktı.

"Onunla orada dövüĢemezsin, Yerüstlü."

"Eh, dıĢarı çıkmıyor/' dedi Gregor.

"Bekle öyleyse," dedi Ares.

"Ne için? Bir grup sıçanın daha gelmesi

için mi?" dedi Gregor.

Ares gönülsüzce kanadını indirdi.

"Bak,

içimde

bunun

böyle

olması

gerektiğine dair bir his var. Bunu tek baĢıma

yapmam gerekiyormuĢ gibi," dedi Gregor.

"Ama hazır ol, çünkü onu öldürdükten sonra burada hızla çıkmamız gerekecek. Tamam mı?"

"Hazır olacağım," dedi Ares. Pençesini uzattı ve Gregor eliyle pençeyi sıktı. Ardından tünele doğru döndü. Onu tünel ağzına getiren bir düzine adımda öfkeci haline geçiǴ yaptığını hissedebiliyordu, hislerinin keskinleǴtiğini, adrenalin akıǴını,

•201 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

seçici görüĢGünü. Vücudundaki her molekül öldürmeye hazırlanıyordu.

Hızla içeri girdi ve neredeyse anında Ares'in bahsettiği sarmalla karĢılaĢtı. Bir tirbuĢonumsu yol daha. Yaralı eliyle duvarı takip edip sağlam elindeki kılıcını önünde tutarak bir, iki, üç tam tur döndü ve aniden kare bir odaya çıktı.

***Felaket,* ondan saklanmaya çalıĢıyordu. Bir anlığına gözüne beyaz bir kürk, odanın yanındaki bir mağaraya giren pembe bir kuyruk takıldı.**

Gregor asla kraliçe olamayacak Luxa'yı düĢündü, yerde kan kaybeden Twitchtip'i, telefonda ağlayan babasını ve Bot'u... tatlı, saf Bot'u...

Kalbi küt küt atarak, o kürk parçası

dıĢında hiçbir Ģey görmez halde mağaraya doğru atıldı. Ucu aĢağı gelsin diye kılıcı çevirerek kabzasını havaya kaldırdı. Yaralı eli sağlam eline katılmıĢtı ve sahip olduğu her gram güçle kılıcı *Felaket'e* doğru indirdi.

Ama ucu değmeden hemen önce yaratık Gregor'a gülle gibi çarpan bir ses çıkardı.

"An-nee\"

BÖLÜM

22

regor kılıcı son anda öyle büyük bir güçle mağara duvarına doğru çevirdi ki, kılıç nerede

G

yse kabzasından kırıldı ve yere düĢtü. Çarpmanın etkisiyle diĢleri takırdadı. Mağaradan geri çekildi. "Bot?" dedi boğuk bir sesle. Ama bunun Bot'un sesi olmadığını biliyordu. Seste, Bot'un keyfi kaçtığında çıkardığı tiz, sıkıntılı sese ve o sözcüğü iki uzun heceye ayırmasına çok benzer bir Ģey vardı.

"An-neel"

Oda etrafında dönüyordu.

Felaket

neredeydi? Birkaç metre ötede duran bu beyaz kürklü Ģey de neydi? Çünkü on ayak

uzunluğundaki bir sıçanın ona saldırmaya çalıGmadığı kesindi!

Gregor kendini ilerlemeye zorladı ve el feneriyle mağarayı aydınlattı. Korkudan titreyerek duvara sokulan küçük, beyaz bir sıçandı. Aniden her Gey mantıklı gelmeye

baGladı. *Felaket* hakkında neden neredeyse hiçbir Gey bilmedikleri, neden sıçan krallığının baGına geçmediğini, neden ona saldırmadığını. Hayvan daha yavruydu!

Yine de *Felaket* idi. IGığını söndürmesi gerekiyordu. Kılıcı kırılmıG, elinde bıçağımsı, tırtık tırtık bir silah kalmıGtı. Önündeki yaratığı öldürmek çok kolaydı. Ama... ama...

"An-nee|"

Ama tıpkı Bot gibi konuGuyordu!

"Ah Tanrım. Ah Tanrım," dedi Gregor ve kılıcından geri kalanı bir kenara attı. Diz çöküp hayvam sevmek için elini uzattı. "Sorun yok. Ġyisin bebeğim."

Sıçan korkuyla titredi ve sırtını duvara dayayarak baĢını geri çekti. ***"An-neel An-neel"***

"ġiĢĢ!

ġiĢĢ!

Tamam.

Sana

zarar

vermeyeceğim," dedi Gregor yatıĢtırıcı bir Ģekilde. "Ares!"

Bağırmaması gerekiyordu. Hayvanı tekrar korkutmuĢtu ve artık hıçkırarak ağlıyordu.

Ares hızla son dönemeçten çıkarak odaya daldı. "Ne var? ***Felaket*** **nerede?"**

"ġurada,"

dedi

Gregor

mağarayı

göstererek. "Ve bir sorunumuz var."

"Ne? Ne?" Ares ölümüne dövüĢmeye hazır gelmiĢti ve artık tamamen kafası karıĢmıĢtı.

"Sorun ne?"

"Sorun bu," dedi Gregor. Eğildi ve yavru sıçanı kucağına aldı. YetiĢkin bir spanyel köpek ağırlığmdaydı. Bir gün muhtemelen üç metre uzunluğa eriĢecekti. Ama bugün, onu alıp kucağında sallayabilirdi. Ares'e göstermek için döndü.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Bu ne? Bu *Felaket* değil!" dedi Ares.

"Aslında sanırım o. Ya da en azından yavru bir *Felaket,"* dedi Gregor.

"Ġnanmıyorum! Bu bir yem. Kemirenlerin bizi bir tuzağa çekmek için yaptığı bir numara!" dedi Ares.

"Sanmıyorum. Yani, postuna baksana. Kaç

tane beyaz sıçan gördün?" diye sordu Gregor.

"Hiç. Bu hariç," dedi Ares. "Ama belki de bir sıçan değildir! Belki yakaladıkları ve bizi kandırmak için kullandıkları bir faredir! Beyaz fareler görmüĢtüm!"

Gregor yavruyu inceledi ama kemirgen uzmanı değildi. Ġncelemesi için Ares'e doğru kaldırdı. "Bir baksana. Fare mi?"

"Hayır. Kesinlikle bir kemirgen," dedi Ares.

"Yani iki tane beyaz sıçan olduğunu mu düĢünüyorsun?" diye sordu Gregor.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Aynı anda iki tane beyaz sıçan son derece olasılık dıĢı. Bu *Felaket* olmalı. Ahhh. Ah Yerüstlü. Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Ares.

"Ģey, onu öldüremem, değil mi? Yani, daha yavru!" dedi Gregor.

"Aha! Bu savının Regalia'da çok tutacağını sanmıyorum!" dedi Ares. Gregor onun

dengesizleĢtiğini hiç görmemiĢti. Yarasa odada seğirtiyordu, o kadar heyecanlıydı ki duvara çarptı.

"Hey, bir Ģeye çarptın!" dedi Gregor.

Yarasalar asla bir Ģeye çarpmazlardı.

-205 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Beni suçlayabilir misin? Ben... biz...

kucağında tuttuğun Ģeyin ne olduğuna dair bir

fikrin var mı senin?" dedi Ares.

***"Felaket* sanırım," dedi Gregor.**

"Evet! Evet! *Felaketi* Yeraltı'nın musibeti!

Uçucuların, insanların ve sayısız baĢka

yaratığın

soyunun

tükenmesine

neden

olabilecek yaratık. ġu anda bizim yapacağımız

Ģey Yeraltı'na ev diyen herkesin kaderini

belirleyecek!" dedi Ares.

"Ne yapmalıyım Ares? Kılıcımı baĢına mı

saplayayım? ġuna bak!" *Felaket* kıvranarak

kucağından kurtuldu ve tünele doğru koĢmaya

baĢladı. "Hey! Bir dakika! Bekle!"

Gregor

yavru

sıçanı

tirbuĢon

kıvrımlarından tünelin dıĢına kadar takip etti.

Gördüğü Ģey yüreğini dağladı.

Küçük beyaz sıçan, Goldshard'ın boynunun

kıvrımına sokulmaya çalıĢıyordu. *"An-nee,"*

diye inledi. *"An-nee."* Yanıt alamayınca, ölü sıçanın suratını çılgınca tırmalamaya baĢladı.

"An-nee|"

Gregor arkasında Ares'in kanat hıĢırtısını

duydu. "Demek buydu. Sarı sıçan onun

annesiymiĢ. Ve bana *Sakın* derken..." Gregor

bir süre durmak zorunda kaldı. "Bana, *Sakın*

***bebeğimi öldürme* demeye çalıĢıyormuĢ."**

"Onu Snare'den uzak tutmak için her Ģeyi

göze almıĢ olmalı. Eniği alıp emirlerini yerine

getirmesi için büyütecekti," dedi Ares sessizce.

Yavrunun kürkü kanla lekelenmiĢti.

Ağlamaları yürek parçalayıcıydı. Sanki bu yetmezmiĢ gibi, Ares'in baĢı hızla kalktı.

"Bu sefer kaç tane?" diye sordu Gregor.

"En az bir düzine," dedi Ares. "Ne yapacağına karar vermelisin, Yerüstlü."

Gregor dudağını ısırdı. Karar vermiyordu. Her Ģey çok hızlı geliĢiyordu. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. "Tamam, tamam," dedi. Üstüne atlayıp yavruyu kucakladı. "Onu yanımızda götüreceğiz."

"Öyle mi?" dedi Ares, sanki düĢünce aklından hiç geçmemiĢ gibi.

"Evet. Çünkü onu öldürmeyeceğim ve diğer sıçanların kullanması için

burada

da

bırakmayacağım," dedi Gregor.

Ares kızgınlık ve inkâr karıĢımı bir tavırla kafasını iki yana salladı ama sırtını düzleĢtirdi. Gregor tek eliyle sırt çantasını kaptı, bir bacağını Ares'in üzerine attı ve *Felakefi* önüne yerleĢtirdi. "Tamam," dedi. "Nehir gibi akalım."

Ares havalanırken bir düzine sıçan dörtnala koniye girdi. Ölü sıçanları, yarasayı ve Gregor'un kucağındaki yavruyu gördüler. "Yerüstlü, *Felakefi* ele geçirmiĢ!" diye bağırdı bir tanesi ve bütün sürü çılgına döndü. Uluyup havaya sıçrayarak pençelerini davetsiz misafirlere savurdular.

"Sıkı dur!" dedi Ares. Koniden çıkan bir düzine tünelden ancak dört tanesi Ares'in uçabileceği kadar geniĢti. Yarasa onlardan birine daldı ve uzaklaĢtılar.

Bu hayatında yaptığı en korkunç lunapark gezisine benziyordu. Gregor o gezilerden nefret ederdi ama bu, yal-

nızca el fenerinin ıĢığı ve her dönüĢte üzerine atlayan aklını kaçırmıĢ sıçanlarla karanlıkta dönerek, sekerek, takla atarak yaptıkları yolculukla karĢılaĢtırılamazdı. Gregor tek koluyla yavruyu tutarken, bacakları ve diğer eliyle Ares'e yapıĢtı.

Bir noktada, birkaç kapanan diĢ sırasından zar zor kaçınarak hızla bir mağaranın etrafından geçerlerken Ares, "Kılıcını kullan!" diye bağırdı.

"Kılıcım yok! Kırıldı ve mağarada bıraktım!" dedi Gregor. Bütün bu kaçıĢı Ares'in üstüne yıkmaktan nefret ediyordu ama ne yapabilirdi ki?

Ares yan dönüp kuyruğunun dibinde

sıçanlarla bir tünele girdi.

Yavru sıçan *"An-neeV."* feryatlarını

bırakmıĢ, artık bir dizi tiz korku çığlığı

atıyordu. "Ġyk! Ġyk! Ġyk!"

"Sustur Ģunu, Yerüstlü. Sesi uzun

mesafelere ulaĢıyor. Tünellerdeki bütün

sıçanlar eniğin zor durumda olduğunu

duyabilir!" diye bağırdı Ares.

Gregor, Bot'un çığlıklarının ne kadar

uzaktan duyulduğunu hatırladı; kapılardan,

koridorlardan,

hatta

yukarı

çıkarken

asansörden bile duyabilirdiniz. Doğa sanki onu

ağlama

sesleri

dünyayı

dolaĢsın

diye

tasarlamıĢtı. Bu sıçanlarda da aynı olmalıydı. Ġlk önce sesiyle *Felaket'i* sakinleĢtirmeyi denedi. Yeterli değildi. Sessizce bir yerlerde oturuyor olsalardı yardımı dokunabilirdi ama bu hareketli kâbusta iĢe yaramıyordu. Sırtını ve baĢını okĢamayı denedi ama bu da bir iĢe yaramadı. Gregor'un insan sesi, dokunuĢu ve kokusu sıçan için

bilinmeyen Ģeylerden daha korkutucuydu. Gregor sonunda sırt çantasına elini daldırmayı baĢardı ve çikolatalardan birini çıkardı. Ambalajını yırtarak açtı, bir parça kopardı ve ağlayan yavrunun ağzına tıktı.

Bir ĢaĢkınlık "Ġyk"i oldu, ardından bir Ģapırtı sesi ve *Felaket* ilk harika çikolatasını tatmıĢ oldu.

"Daha!" Yavru sıçanın konuĢtuğunu duymak çok garipti ama konuĢuyordu.

"Daha!" dedi tekrar, tıpkı Bot gibi.

Gregor küçük sıçanın ağzına bir parça

daha tıktı ve sıçan çikolatayı yalayıp yuttu.

Ona çikolata verdiği için *Felaket* onun

hakkındaki

fikrini

değiĢtirmiĢ

gibi

görünüyordu. Gregor'un vücuduna doğru

biraz gevĢemiĢti ki bu onu tutmayı daha kolay

bir hale getiriyordu.

"Sence buradan çıkmıĢ mıyızdır?" diye

sordu Gregor bir tünelden çıkarlarken.

"Kendin gör," dedi Ares.

Gregor az önce girdikleri yeri el feneriyle

aydınlattı. Yerde Goldshard, Snare ve üçüncü

sıçan yatıyordu. "Hayır! Burada ne iĢimiz

var?" dedi soluğu kesilerek.

"Belki yolu bulmayı sen denemelisin!" dedi

Ares. Kılıcı olmadan *Felaket* 'i almakta ısrar

etmesi ve Ģu an hiçbir iĢe yaramaması yüzünden, Gregor yarasanın sabrının tükendiğini görebiliyordu.

"Tamam, tamam, özür dilerim," dedi Gregor.

"Kokumuz yüzünden, Yerüstlü," dedi Ares. "Ġzimizi çok kolay sürerler. Onları atlatamam."

"Hey, biliyorum!" dedi Gregor. "Belki onları kandırabiliriz!" Bir filmde kan kokusunu takip eden tazılardan kaçan bir adamın onları kandırdığını görmüĢtü. "Koku alma duyularını ĢaĢırtmamız gerekiyor." Ama neyle?

Gregor kolundaki sargıyı yırttı. Kan, irin ve merhemden sırılsıklam olmuĢtu. "Koninin etrafında uç Ares! Her tünel giriĢinin tepesine dokunmam gerekiyor."

Ares planını değilse de, talimatlarını yerine getirdi. "Bunu neden yapıyoruz?"

Gregor sargıyı uzatarak geçerlerken her tünel giriĢinin iç tarafına sürttü. "Yalnızca kokumuzu etrafa yaymaya çalıĢıyorum."

Her tünel giriĢine dokunarak tam bir daire çizdiler. Gregor sonuncusunda sargıyı attı.

"Geliyorlar!" diye uyardı Ares.

"UzaklaĢ! Hemen uzaklaĢ!" dedi Gregor.

Ares daha önce denemedikleri bir tünele daldı. YaklaĢık otuz saniye sonra sıçanların koniye girdiğini duyabiliyorlardı. Ve akılları *karıĢmıĢtı.* Farklı sıçanlar takibe katılmaları için farklı tünellerden onlara sesleniyordu.

Büyük bir tartıĢma patlak verdi ve ardından dövüĢ sesleri.

Onlar uzaklaĢtıkça sesler de arük hiç duyulamayacak kadar azalıyordu.

Ares bir tünelde zikzak çizerek ilerledi ve bu seferki tünel Ģirin, geniĢ, sığ bir akarsuyun

üzerine çıktı.

"Biraz

durmalıyım...

Su

içmem

gerekiyor..." Ares soluk soluğa akarsuyun

kenarına indi. Yüzünü suya gömüp kana kana

içti.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Gregor yere indi ve avucuyla *Felaket'e* su içirdi, ardından kendi içti. Akarsu çok derin değildi ama akıntı oldukça güçlüydü ve yavrunun sürüklenmesini istemiyordu.

Ares ıslak yüzünü kaldırdı. "Aklıma bir Ģey geldi/' dedi Ares. "Bu akarsu. Sence nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum. Daha büyük bir akarsuya. Sonunda da muhtemelen bir nehre ya da..."

Gregor Ares'in ne demek istediğini anladı. Regalia'daki ilk gecelerinde kaçmaya çalıĢtığında, sarayın dıĢına akan suyu takip etmiĢti. O akarsu Su Yolu'na akan bir nehre bağlanıyordu. "Denemeye değeceği kesin."

Gregor, *Felaket'i* Ares'in sırtına bindirdi ve tekrar havalandılar.

Bir süre için çok umut verici değildi.

Akarsuyun asıl olayı uzun ve labirentteki tüneller gibi kıvrımlı olmasıydı. Gregor, Ares'in kanat çırpıĢlarının yavaĢladığını hissedebiliyordu; çok geçmeden gerçekten dinlemesi gerekecekti. Ama labirentte durmak kesin ölüm anlamına gelirdi. Sıçanlar onlara yetiĢirdi. Gregor'un kılıcı yoktu. Yavru tekrar ağlamaya baĢlayacak ve ardından...

"Nehir," dedi Ares soluk soluğa. "Yakında bir nehir var."

Akarsuyu bir dakika daha tünelin dıĢına kadar takip ettiler ve kocaman bir mağaraya girdiler.

Ġçinden

bir

nehir

akıyordu.

Labirentten çıkmıĢlardı!

Ares suyun üzerine yükseldi. Yanlarda taĢlık yarlar vardı.

"Etrafta hiç sıçan var mı?" diye sordu

Gregor.

• 211 -

YERALTI

GÜNLÜKLERİ - 2 "Yalnızca

sırtımdaki," dedi Ares.

"Bir yere inip mola vermek ister misin?"

diye sordu Gregor.

"Birazdan. Kemirgenlerle aramıza daha

fazla mesafe koymak istiyorum. Buraya doğru

gelmekteler, Yerüstlü. *Felaket* bizde/' dedi

Ares.

"Evet, bahse girerim bundan nefret

ediyorlardır," dedi Gregor. *Felaket'in* baĢını

okĢadı.

Hayvan

artık

ona

alıĢıyordu.

Vücuduna sokulup kocaman esnedi. "Oldukça

hareketli bir gün yaĢadın ha, küçük adam?"

Uykuya dalması çok uzun sürmedi.

Bir süre sessizce uçtular. Ardından Ares garip bir sesle konuĢtu. "Yerüstlü, sanırım burayı biliyorum. Sanırım ikimiz de biliyoruz."

"Ne?" dedi Gregor. Nerede olduklarını nereden bilebilirdi?

"IĢığım aĢağı tut," dedi Ares.

Gregor denileni yaptı. Altlarında artık çok geniĢ ve çok güçlü olan o nehir vardı. îki taraftaki yüksek kıyıdan aĢağıya kırık bir köprünün kalıntıları sallanıyordu.

"Ah," dedi Gregor. Ve gözünün önüne o gün geldi. KoĢarak köprüyü geçmek, Bot için geri dönmeye çalıĢmak, köprü baĢ döndürücü

bir Ģekilde sallanırken Ripred'in onu sırt çantasında taĢıması, sıçan, Luxa, Henry ve Gox köprüyü tutan ipleri keserken Ripred'in kuyruğu tarafından yere yapıĢtırılması ve sıçan sürüsü hamam böceklerine ve kardeĢine yetiĢirken ve... ve...

Burası Tick'in öldüğü yerdi.

"Haklısın," dedi Gregor. "Nasıl oldu da buraya çıktık sence?"

"MaĢrapa, Labirent ve bu köprünün kalıntılarının hepsi sıçanların bölgesinde," dedi Ares. "En azından artık nerede olduğumuza dair bir fikrimiz var."

Yarasa köprünün kesildiği yerin karĢı kıyısına indi. "Bu taraf daha güvenli olacaktır. Sıçanlar, etobur balıklarla dolu olduğunu bildiğimiz nehri yüzerken büyük güçlüklerle karĢılaĢacak."

Gregor kucağında hafifçe horlayan *Felaket* ile Ares'in sırtından indi. Bir tünel ağzmdaydılar. Ġlk ziyaretlerinde nasıl da sıçanlarla dolu olduğunu hatırlayarak ıĢığını etraftaki kayaların üzerinde gezdirdi. Artık kayalar boĢtu. "Tünelde herhangi bir Ģey var mı?" diye sordu Ares'e.

Yarasa kafasını iki yana salladı.

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır. ġu an için güvende olduğumuza inanıyorum. Yerüstlü, dinlenmeliyim."

Ares'in yorgun gözlerinin kapanmaya baĢladığını görebiliyordu. "Sen uyu. Ben nöbet tutarım," dedi. "Hem Ares? Harika bir iĢ çıkardın."

"Fena değildim," dedi Ares ve sırtını tünel

duvarına yaslayarak anında uykuya daldı. Gregor ıĢığı tünelin ilerisini aydınlatacak Ģekilde yerleĢtirdi. Herhangi bir davetsiz misafir ortaya çıkarsa hazır olacaktı.

Kucağında *Felaket* ile bağdaĢ kurarak yere oturdu. Yavru muhtemelen son birkaç saatin travmasını tekrar yaĢayarak uykusunda huzursuzca kıpırdandı. YatıĢtırmak için sırtını okĢadı. *Felaket'in* kürkü annesinin kurumuĢ kanıyla sertleĢmiĢti.

Yavru iyice ona doğru sokuldu. Onu tutmak, Bot'u tutmaya çok benziyordu. Bot. Neden onun için ağlamamıĢtı? O nehrin tam karĢısındaki bir mağarada bir hamam böceği için ağlamıĢtı ama kardeĢi için tek damla

gözyaĢı bile dök-memiĢti. Luxa'mn aynı mağarada ona ebeveynleri öldüğünden beri ağlamadığını söylediğini hatırladı. Bu o kadar kötüydü. Belki Gregor'a da onun gibi bir Ģey olmuĢtu.

Parmakları yavrunun yumuĢak kulaklarından birinin

kenarını takip etti.

Sandwich yine haklı çıkmıĢtı. Sıçanlar, Bot'u öldürmüĢ

ama o *Felaket'i* öldürememiĢti. Gerçi Bot yaĢasaydı bile

Gregor, *Felaket'i* öldürebileceğini sanmıyordu. Yoksa öldü-

rebilir miydi? Ġçlerinden yalnızca birinin yaĢayacağını dü-

Ģünseydi? Bilmiyordu. Ama artık bir önemi yoktu.

"Ģimdi ne olacak?" diye düĢündü. "Ģimdi

ne olacak?" DüĢünmek zorundaydı. *Felaket* ile

ne yapacağını düĢünmek zorundaydı.

Onu

sıçanların

topraklarına

geri

götüremezdi.

Golds-hard

yaĢamını

onu

sıçanlardan korumaya çalıĢırken kaybetmiĢti.

Onunla Regalia'da boy gösterirse, insanların

onu öldürmeye karar vereceğine bahse girerdi.

Olasılık dıĢı görünmesine karĢın yaĢamasına

izin verselerdi bile, sıçanlar onu geri almak

için kesinlikle Ģehri istila ederdi. Kısa bir süre

için onu eve götürüp götüremeyeceğini

düĢündü ama annesinin on ayak uzunluğunda

bir sıçanı büyütmesine izin vermeyeceğini

biliyordu, hele Bot'un.

Tamam, geriye ne kalıyordu? Hemen hemen

hiçbir Ģey.

Suyun ötesine baktı.

-214 -

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Burası ne hüzünlü bir yerdi. Yalnızca Tick yüzünden değil. îlk yolculuğunda buradan geçerken on kiĢilik bir gruptaydı ve o on kiĢiden kaç tanesi hâlâ hayattaydı? Aklından bir hesap yaptı. Üç. Yalnızca üç. Tick burada ölmüĢtü.

Henry

ve

Gox

babasını

kurtardıklarında ölmüĢtü. Luxa, Aurora, Temp ve sevgili Bot MaĢrapa'da boğulmuĢtu. Hayatta kalanlar yalnızca o, Ares ve Ripred idi.

Ripred. Gregor'un *Felaket'i* öldürmediğini öğrendiğinde çılgına dönecekti. *Felaket'in* ölmesini istiyordu. O yüzden Twitchtip'i

getirmiĢ ve Gregor'a ekolokasyon öğretmeye çalıĢmıĢtı. Ama o zaman Ripred de *Felaket'in* yavru olduğunu bilmiyordu. Bu sıçanlar için fark eder miydi? Belki, yalnızca belki...

Gregor zihninde bir planın Ģekillenmeye baĢladığını hissetti.

Ares, yaklaĢık üç saat sonra çok acıkmıĢ olarak uyandı. Nehre gitti ve etobur olmayan türde büyük bir balıkla geri geldi. *Felaket* uyandı ve Gregor bir parça peynirin küfünü sıyırıp ekmeğin sonunu bitirirken, yarasayla birlikte balığı mideye indirdi.

Yerlerken, planını Ares'e anlattı. "Tamam, *Felaket* ile ne yapacağım konusunda bir fikrim var."

"Dinliyorum," dedi Ares.

"Bu tünel Ripred'in yuvasına gidiyor," dedi Gregor.

"Öyle mi?" dedi Ares.

"Evet, hatırlasana. Twitchtip yuvasının

onunla ilk karĢılaĢtığım yere yakın olduğunu söylemiĢti. Ve onunla ilk kez bu tünelin diğer ucunda karĢılaĢmıĢtım," dedi Gregor.

"Ah evet, eğiricilerle dövüĢtükten sonra," dedi Ares.

"Doğru, o yüzden Ripred'i bulalım, *Felaketi* ona verelim ve bırakalım onunla o ilgilensin diyorum," dedi Gregor. Ares itiraz etmek için ağzım açtı ama Gregor elini kaldırdı. "Dur! Ancak daha iyi bir planın varsa bana bunu neden yapamayacağımızı söyle."

Çok, çok uzun bir duraklama oldu. "Daha iyi bir planım yok ama bu planın iyi sonuçlanma olasılığı yok," dedi Ares.

"Muhtemelen öyle," dedi Gregor. "Eee, deneyelim mi?"

BOLUM

23

res, Gregor'un birkaç saat uyuması için ısrar etti.

Gregor uyandığında tüneldeki Ay olculuklarına baĢladılar. Tünel ilk baĢta dardı ama çok geçmeden Ares'in uçabileceği kadar geniĢledi. Bu iyi olmuĢtu, çünkü Gregor'un kolları *Felaket'i* taĢımaktan ağrıyordu.

Bir mağaradaki akarsudan su içmek için durdular.

"Burayı hatırlıyor musun?" diye sordu

Ares.

"Hayır," dedi Gregor. "Dur, belki..."

Ripred

rehberleriyken

burada

durup

dinlenmiĢlerdi. "Burası Henry'nin Ripred'i

uyurken öldürmeye çalıĢtığı yer mi?"

"Evet ve sen aralarına girmiĢtin," dedi

Ares.

"Henry'nin onu öldürmeye çalıĢacağını

bilip

bilmediğini

kestirememiĢtim," dedi

Gregor.

"Bilmiyordum. Henry'nin bana söylemeyi

ihmal ettiği pek çok Ģeyden biriydi," dedi Ares.

Gregor yarasanın bu konuda daha fazla

konuĢmak istemediğini görebiliyordu.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Ġlerlerlerken, *Felaket* tekrar annesi için ağlamaya baĢladı. Bütün bunlar yavru sıçana son derece garip geliyor olmalıydı. Bir yarasanın sırtında uçmak, bir insan tarafından tutulmak, annesine çok yanlıĢ bir Ģeyler olduğunu bilmek. Gregor ona Labirent'teki çikolatanın geri kalamnı verdi. Bir tane daha kalmıĢtı ama onu gerçekten acil bir durum için saklamaya karar verdi.

Tüneli çürük yumurta kokusu doldurmaya baĢladı ve Gregor hızla, Treflex ve Gox adındaki örümceklerle karĢılaĢtıkları mağaraya yaklaĢmakta olduklarını anladı. Ares giriĢe indi ve içeri yürüyerek girdiler. Kükürt kokulu su hâlâ duvarlardan akıyordu. Zeminde Treflex'in

cesedinin

kabuğu

duruyordu;

arkadaẹı

Gox

içindekileri

emdikten sonra örümcekten geriye kalan tek

ẹey kabuğuydu.

"Dinlenmek ister misin?" diye sordu

Gregor.

"Burada değil," dedi Ares.

"Güzel," dedi Gregor, önlerinde uzanan

ẹey tiksindirici olmasına karẹın.

Tünel üstlerine kötücül kokan sudan

damlatıyordu. Ripred kokularını sıçanlardan

gizleme fikriyle onları buradan geçirmiẹti ve

çıktıklarında tam anlamıyla çürük yumurta

gibi

kokuyorlardı.

Bu

yolculuk,

tabii

mümkünse, daha rahatsızlık vericiydi. Gregor ilk yolculukta bir miktar koruma sağlayan bir baret takıyordu. YaralanmamıĢtı. Bir sonra karĢılaĢacağı dehĢet verici anın yerine babasını bulmak için yanıp tutuĢuyordu. Ve kollarında bir sıçan değil, sırt çantasında Bot'u taĢıyordu. Tünel çok dar ve uzun olduğu için zavallı Ares daha

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

önce Temp'in sırtına binmiĢti. ġu an kanatları taĢ çıkıntılara sürtünerek ve aksayarak ilerliyor, göz yakıcı damlalardan kaçınmak için baĢını eğiyordu.

Dakikalar içinde hepsi de sırılsıklam olmuĢtu. Sıçan periĢan halde inliyordu. Gregor bir ayağını diğerinin önüne atarak zar zor yürüyordu. Pek çok saat geçmesine karĢın o ve Ares tünelde oldukları sürede konuĢmadılar. Sonunda açık alana çıktıklarında Gregor'un dizlerinin bağı çözüldü ve sertçe yere oturdu. Yolculuğun çoğunda kıvranıp duran *Felaket'in*

kaçmaya

çalıĢacağını

düĢünmüĢtü. Ama hayvan kaçmak yerine

gömleğinin altına sokulup göğsüne yaslandı.

Ares çökerek yanındaki bir kayaya

yaslandı.

"Etrafta sıçan var mı?" diye sordu Gregor.

"YaklaĢık

on

tanesi

geliyor.

Ama

istediğimiz buydu değil mi?" dedi Ares.

"Ġstediğimiz buydu," dedi Gregor.

Sıçanlar etraflarını sararken ikisi de hiçbir

giriĢimde

bulunmadılar.

Ve

ardından

Ripred'in yüzünü bölen çapraz yara izini

gördüler.

"Geleceğini bilseydim ortalığa çeki düzen verirdim," dedi Ripred.

"Zahmet etme. Fazla kalmayacağız.

Yalnızca sana bir armağan vermek için geldim," dedi Gregor.

"Bana mı? Buna gerek yoktu," dedi Ripred.

"Sen bana Twitchtip'i getirmiŞtin," dedi Gregor.

"KarŞılığında herhangi bir Şey beklediğimden değil,"

dedi Ripred. Burnu hareket etmeye baŞladı ve gözleri Gregor'un gömleğinin altındaki yumruya takıldı.

"Yine de alacaksın," dedi Gregor ve gömleğini kaldırdı. *Felaket* kayarak önüne düĢtü. Ripred haricinde bütün sıçanların soluğu kesildi. BaĢka bir sıçan gören yavru Ripred'e doğru koĢmaya baĢladı ama onun ağzmdan çıkan sert tıslama karĢısında geri sıçrayıp Ares'e doğru seğirtti.

"Küçük çocuklardan hoĢlanmıyorsun, değil mi?" dedi Gregor. Ripred Bot'a da tıslamıĢtı.

"Özellikle bundan," diye hırladı Ripred.

"Burada ne iĢi var?"

"Onu baĢka nereye götüreceğimi bilemedim," dedi Gregor.

"Onu öldürmen gerekiyordu!" dedi Ripred.

"Ama öldürmedim. Onu sana getirdim," dedi Gregor.

"Peki

sana

onu

öldürmeyeceğimi

düĢündüren nedir?" dedi Ripred.

"Bir eniği öldüreceğini sanmıyorum," dedi

Gregor.

"Ha!" dedi Ripred, öfkeyle daire çizerek

adımlar atarken. Gregor bunun evet mi yoksa

hayır mı anlamına geldiğinden emin değildi.

"Tamam,

Felaket'i

öldüreceğini

sanmıyoruma ne dersin? Çünkü öldürürsen,

asla diğer sıçanların seni takip etmesini

sağlayamazsın," dedi Gregor.

Oturuyor olması Ģanstı, çünkü Gregor

sırtını kayaya o kadar hızlı çarptı ki, ayakta

duruyor olsaydı kafatası çatlardı. Yine de çok

acımıĢtı.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Ripred bir patisiyle onu yere çivileyip diĢlerini Gre-gor'un yüzüne yaklaĢtırarak hırladı. "Peki bu Ģartlar altında seni de pekâlâ öldürebileceğimi düĢündün mü?"

Gregor güçlükle yutkundu. Yanıt evetti.

Ama bunu itiraf etmek yerine, Ripred'in gözlerinin içine bakıp, "Tamam ama seni uyarsam iyi olur," dedi "DövüĢürsek yalnızca yarı yarıya kazanma Ģansın olur."

"Öyle mi?" dedi Ripred. Bu bir saniyeliğine dikkatini dağıtmaya yetmiĢti.

"Peki nedenmiĢ o?"

"Çünkü ben de bir öfkeciyim," dedi Gregor.

Ripred öyle Ģiddetli kahkahalar atmaya baĢladı ki yere yıkıldı. Diğer sıçanlar da gülüyordu. Gregor'un cam doğrulmak bile

istemiyordu. "Bu doğru," dedi tavana bakarak. "Twitchtip üzerimde o kokuyu aldı. Ares'e sor."

Kimse Ares'e sormadı; katıla katıla gülüyorlardı. Sıçanlarda hakkım vermeniz gereken bir Ģey vardı: Espriden anlıyorlardı. Sonunda Ripred kendini toparladı ve diğer sıçanları uzaklaĢtırmak için kuyruğunu etrafa savurdu. "Gidin," dedi. "Onları bana bırakın."

"Pekâlâ, Öfkeci," dedi diğerleri gittiğinde. "Bana neler olduğunu anlat ve hiçbir ayrıntıyı atlama. Ekolokasyon dersimiz için sudan bahanemizin ardından seni bıraktım *ve..."*

"Ve sonra, Nerissa'ya rastladım," dedi Gregor. Ripred'e her Ģeyi anlattı: AteĢ böceklerini ve mürekkep balığı dokunaçlarım, girdapta Twitchtip'i kurtarmalarını ve adada Pandora'yı

kaybetmelerini,

MaĢrapa'daki

yılanları ve mağaraya sığınmalarını. Ve

ardından devam edemediğini fark etti.

•221 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Evet, altınız mağaradaydınız ama peki ya diğerleri?" diye sordu Ripred.

"Öldüler," dedi Ares, Gregor'un yanıt veremeyeceği anlaĢılınca. Ve hikâyeye yarasa devam ederek, kalan grubun nasıl bölündüğünü anlattı. Yere yığılana kadar Tvvitchtip'in onları nasıl yönlendirdiğini. Goldshard ile Snare'in nasıl dövüĢtüğünü. Gregor'un *Felaket'i* nasıl aldığını. "Ve iĢte buradayız."

Ripred düĢünceli bir ifadeyle onlara baktı.

"Evet, öyle. Geriye kalanlarınız," dedi.

"Kayıplarınız için üzgünüm."

Ripred'in özelliği buydu: Bir an sizi

öldürmek

üzereydi,

bir

an

sonraysa

yapabileceğiniz tek Ģeyin bir top Ģeklinde

kıvrılıp ölmek olmadığını anlamıĢ gibi

görünüyordu.

"Sırf meraktan soruyorum Gregor, onu

öldürmezsem,

o

enikle

ne

yapmamı

bekliyorsun?" diye sordu Ripred.

"Bilirsin,

onu

büyütebileceğim

düĢünmüĢtüm. Herkes onun dönüĢeceği Ģeyden

korkuyor. Ve Snare onu ele ge-çirseydi,

muhtemelen bir canavar olarak büyütecekti.

Ama

belki

sen

ona

bakarsan,

iyi

sonuçlanabilir," dedi Gregor.

"Ona babalık edeceğimi mi düĢündün?"

diye

sordu

Ripred,

sanki

tam

olarak

duyamamıĢ gibi.

"Ya da en azından öğretmeni olacağını.

Diğer sıçanlardan biri ebeveyni olabilir," dedi

Gregor. "Yalnızca, bilirsin, on sekiz yıllığına

ya da her neyse."

"Ah, belli ki sıçanlar hakkında bilmediğin bir Ģey var," dedi Ripred. "Bu tüy yumağı sen bir sonraki kıĢı görene kadar tam bir yetiĢkin olacak."

"Ama... daha yavru," dedi Gregor.

"Yalnızca insanlar çok yavaĢ büyür," dedi Ares. "Bu

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

onların büyük zayıflıklarından biridir.

Yeraltı'nda geri kalanlarımız sıçanlar gibi olgunlaĢırız. Hatta bazıları daha da çabuk."

"Ama bilmesi gereken Ģeyleri nasıl öğretiyorsunuz?" diye sordu Gregor.

"Sıçanlar insanlardan daha hızlı öğrenir. Ayrıca gerçekten ne bilmeleri gerekiyor ki? Yemek yemek, dövüĢmek, bir eĢ bulmak, sıçan

olmayan herkesten nefret etmek. Bunları öğrenmek çok zaman almaz," dedi Ripred.

"Sen baĢka Ģeyler de biliyorsun," dedi Gregor. "Yer-üstü'nde neler olup bittiğini bile."

"Eh, ben geceleri kütüphanelerinizde çok fazla zaman geçirdim," dedi Ripred.

"Yukarı çıkıp kitap mı okudun?" diye sordu Gregor.

"Okudum, yedim, nasıl bir ruh halindeysem," dedi. "Pekâlâ Yerüstlü, eniği bana bırakabilirsin. Onu öldürmeyeceğim ama ona çok fazla Ģey öğretebileceğim konusunda söz veremem. Hem biliyorsun, Regalia'da bu yüzden kıyamet kopacak."

"Umurumda değil," dedi Gregor. "Pis

iĢlerini yapacağımı düĢünüyorlarsa, bir daha düĢünebilirler."

"Aferin evlat. Sen bir öfkecisin. Seni itip kakmalarına izin verme," dedi Ripred.

"Ben bir *öfkeciyim,"* dedi Gregor utanarak.

"Biliyorum. Yalnız, bir çiçeği burnunda öfkeciler bir de sayısız savaĢta çarpıĢmıĢ deneyimli öfkeciler, vardır. Ve sen de?.." dedi Ripred.

"Ġlk söylediğinden oluyorum," dedi Gregor.

"Hem bir

kılıcım bile yok."

"Ekolokasyon nasıl gidiyor?" diye sordu Ripred.

"Gitmiyor," dedi Gregor.

"Beceremiyorum."

"Ama çalıĢmaya devam edeceksin, çünkü bu konuda sana sonsuz güvenim var," dedi

Ripred.

"Pekâlâ Ripred," dedi Gregor, hiçbir iĢe yaramaz ekolokasyon hakkında tartıĢmaya girmeyecek kadar yorgun halde. Ayağa kalktı. "Onunla baĢa çıkabilecek misin? *Felaket* ile yani?"

"Annesine biraz benziyorsa, iĢim baĢımdan aĢkın olacak," dedi Ripred. "Ama idare ederim."

Gregor yanına gidip yavrunun baĢını okĢadı. "Kendine iyi bak, duydun mu?"

***Felaket* burnunu eline sürttü.**

"Gittiğimizde bunu ona ver," dedi Gregor, Ripred'e kalan çikolatayı vererek. "Yardımı dokunur. Hazır mısın

Ares?"

Ares yanına geldi ve Gregor sırtına çıktı.

"Ha, bir de Tvvitchtip meselesi var. Geri dönerse kalmasına izin vereceksin, değil mi?"

"Ah! Twitchtip'e bağlandın mı yoksa?"

dedi Ripred.

"Sıçanlar içinde gözdelerimiz arasında,"

dedi Ares.

Ripred sırıttı. "O zavallı postunu buraya sürüklemeyi baĢarabilirse kalabilir. Yüksekten uçun."

"Nehir gibi ak, Ripred," dedi Gregor.

UzaklaĢırlarken omzunun üstünden geriye baktı. *Felaket* Ripred'in yanında oturmuĢ, kağıdıyla beraber çikolatayı yiyordu.

Belki sonunda iĢler yoluna girerdi.

-224 -

BÖLÜM

24

ir süre uçtuktan sonra Gregor, Ares'in

tüneldeki uzun yolculuktan beri

B

dinlenmediğini hatırladı. "Bir yer bulup

kestirmek ister misin?" diye sordu. "Ben nöbet

tutabilirim." Ama konuĢurken bile esniyordu.

O da çok fazla uyumamıĢtı.

"Garip ama uykum yok," dedi Ares.

"Uçarken

neden

biraz

uyumuyorsun?

Dinlenmem gerektiği zaman seni kaldırırım."

"Tamam, teĢekkürler." Gregor, Ares'in

sırtına uzandı. Kürkü nemliydi ve çürük

yumurta kokuyordu ama Gregor'un kıyafetleri

de daha iyi durumda değildi. Kürkün altından

Ares'in vücudunun sıcaklığı hissediliyordu.

Gözlerini kapadı ve bilincinin kapanmasına izin verdi.

■225 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Ares onu uyandırmadan önce yaklaĢık altı saat uyumasına izin vermiĢti. Bir mağaranın kayalarının arasındaki yüksek bir girintide kamp kurdular. Yarasa Gregor'a birkaç çiğ balık tedarik ettikten sonra anında sızdı. Gregor balıklardan birini aldı ve diĢleriyle derisinin bir kısmını sıyırdı. Ardından soğuk etten bir ısırık aldı. Howard balıkları her zaman bıçağıyla temizleyip düzgün parçalar keserek kılçıkları çıkartırdı. Gregor'un artık ne bir bıçağı ne de bir kılıcı vardı. Zaten ne fark ederdi ki? TaĢ çıkıntıda balığın üzerine eğilirken bir zaman sıçramasında olduğu duygusuna kapıldı. Yalnızca yaĢamsal kalorileri almaya çalıĢarak çiğ eti parçalayan bir Neandertal* insa- nına ya da onun gibi bir Ģeye

dönüĢmüĢtü. Zor bir hayat olmalıydı. Elbette kendisininki de tam olarak bir piknik sayılmazdı.

Hasretle iç çekerek, ağır, yağlı yiyecekleri düĢündü. Bayan Cormaci'nin peynir, sos ve eriĢteyle dolu lazanyası-nı. Üzeri krema kaplı çikolatalı keki. Patates püresini ve et suyunu. Bir homurtuyla balığın inatçı bir parçasını kopardı. Açsan, diye düĢündü, yüz binlerce yıllık değiĢimi yok etmek uzun sürmüyor.

Gregor ellerini pantolonuna silip arkasındaki taĢa yaslandı. Kendini bu

kocaman, karanlık yerdeki tek ıĢık kaynağına, el fenerinin ıĢığına bakarken buldu. Son pillerini takmıĢtı. Piller biterse onu buradan çıkarması için tamamen Ares'e bağımlı olacaktı. Kimi kandırıyordu ki? Zaten

*** Neandertal insan: Milattan önce 30000 civarında soyu tükenmiĢ olan insan türü. Bu türe ait ilk fosiller Almanya'daki Neander nehrinin vadisinde bulunduğu için, türe Neandertal (Almanca: "Neander Vadisi") ismi verilmiĢtir. Antropolojide bunlara Homo Neandertalensis denir. (E.N.)**

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

tamamen yarasaya bağımlıydı. Aslına bakılırsa bu gerçekten adil görünmüyordu.

Yolculuklarının yaklaşık yüzde doksanında onları Ares hayatta tutmuştu zaten. Gregor bu bağ olayında kendi üstüne düşeni gerçekten yapıyor gibi hissetmiyordu.

"El fenerine bakmayı kes de gözünü açık tut!" diye düşündü. Kendinden tiksinerek ışığı çevredeki kayaların üzerinde gezdirdi. Yeni bir şey yoktu. Yine de kendini nöbet tutma konusunda daha fazla geliştirmesi gerekiyordu. Howard zihni uyanık tutacak numaralar olduğunu söylemişti. Gregor bir süre çarpım tablosunu düşündü; bu işe yarıyormuş gibi

görünüyordu. Bir süre sonra denediği Ģey elli Amerikan eyaletinin baĢkentlerini hatırlamaya çalıĢmak oldu. Ama bu da yalnızca, doğal olarak, elli eyalet sayacak kadar kısa sürmüĢtü. Sonunda kendini bilinçli olarak görmezden geldiği bir Ģeyi hesaplamaya zorladı: Yeraltı'nda geçirdiği günlerin sayısını. Kestirmek neredeyse imkânsızdı. Su Yolu'nda yelken açmalarından önce Regalia'da iki günden az kalmıĢtı, bundan oldukça emindi. Birisinin Labirent'e varmanın aĢağı yukarı beĢ gün süreceğini söylediğini hatırladı. Ardından Ripred ile buluĢana kadar bir ya da iki gün daha mı? Dokuz gün mü? On?

Ailesi

meraktan

tamamen

tükenmiĢ

olmalıydı. Noel arifesi eve dönüyor olacaktı.

Bot olmadan. Sonsuza kadar.

Gregor çarpım tablosuna geri döndü.

Ares uyandığında biraz daha çiğ balık

yediler ve ardından tekrar havalandılar. Bir ya

da iki gün aynı Ģekilde

ilerlediler. Ares uçarken Gregor uyuyor, Gregor nöbet tutarken Ares uyuyordu. Ta ki sonunda Gregor, "Yerüstlü, geldik," sözleriyle uykusundan uyanana kadar.

Hareket etmiyorlardı. Gregor doğruldu ve gözlerini ovuĢturdu. IĢık günlerdir karĢılaĢtıklarından daha parlaktı. Ares'in sırtından kayarak cilalı taĢ bir zemine indi ve etrafına baktı. Büyük Salon'daydılar. Salon tamamen boĢtu. Bir yerlerde, çok uzakta değil, müzik sesi duyuyordu.

"Herkes nerede?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum. Ama müzik varsa, bir tür toplantı olmalı," diye yanıtladı Ares. "Sesin

Taht Odası'ndan geldiğini sanıyorum."

Ayaklarım sürüyerek birkaç koridordan geçip Gre-gor'un daha önce hiç görmediği kocaman bir salonun giriĢine geldiler. Zemin sinemalarda olduğu gibi hafifçe aĢağı doğru eğimliydi ve sıra sıra taĢ banklarla doluydu. Salon yarasalar ve her zamankinden çok daha Ģık giyinmiĢ insanlarla kaynıyordu. Pek çok insanın elinde kumaĢa sarılıp kurdeleyle bağlanmıĢ eĢyalar vardı. Hediye olabilir miydi? Herkesin dikkati odanın karĢı tarafındaki geniĢ taĢ tahttaydı. Tahtta Nerissa oturuyordu.

Bu etkinlik için onu temizlemiĢlerdi. Dağınık saçları özenle örülmüĢ ve baĢının üstünde toplanmıĢtı. Mücevher iĢlemeli bir elbise sıska omuzlarından gevĢekçe sarkıyordu. Yanında Vikus duruyordu. Kızın baĢına büyük altın bir taç takarken bir çeĢit konuĢma yapıyordu. Şu an ikisinden daha fazla üzgün

görünenin Nerissa mı yoksa Vikus mu olduğunu hayal etmek zordu.

-228 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Gregor.

"Taç giyme töreni. Nerissa'yı kraliçe yapıyorlar," dedi Ares hafifçe.

Luxa haklıydı. O ölürse Nerissa taç giyecekti, Vikus ve ailesi değil. En azından Ģimdilik.

"Demek Howard ve diğerleri geri dönmüĢ," dedi Gregor. Yoksa Luxa'nın öldüğünü nereden bilebilirlerdi?

"Öyle görünüyor," dedi Ares.

Mareth hayatta kalmayı baĢarmıĢsa hastanedeydi ama Howard ve Andromeda burada olmalıydı. Gregor salona göz gezdirdi

ama onları göremedi.

Vikus tacı Nerissa'nın baĢına koyarken konuĢmasım bitirdi. Kızın ince boynu tacın ağırlığı altında öne eğildi ve Gregor kızın bu zorlu, savaĢ halinde bulunan yerin kraliçesi olmak için hiç de uygun olmadığım düĢündü. Akli dengesinin ya da geleceği gerçekten görebiliyor olup olmamasının önemi yoktu. Kız üstünde taçla baĢını kaldırmak için çok zayıftı. Gregor'un gözünün önüne Luxa'nın sarı bandını geriye atarkenki görüntüsü geldi. Kraliçe olmak istesin ya da istemesin, Gregor'un o kızın bu iĢin üstesinden gelebileceğinden kuĢkusu yoktu. Ama kız artık yoktu.

Howard haklıydı: Vikus'u kral yapmalıydılar. Vikus iyi bir lider olurdu; zeki ve diplomatikti. Ve gücün aklım baĢından

almasına izin vermezmiÇ gibi görünüyordu.

Nerissa ellerini tahtın kolçaklarına koyup

baÇını

kaldırmayı

baÇarınca

bakıÇları

Gregor'unkilerle buluÇtu. Yüzünden garip bir

ifade geçti ve ardından bayıldı. Taç bir

tangırtıyla yere çarptı ve yuvarlanarak

uzaklaÇtı.

Büyük bir kargaÇa oldu. Neredeyse anında

bir sedye belirdi ve Nerissa'yı götürdüler.

Yeraltlı

kalabalığından

muhtemelen

Nerissa'nm kraliçe olmasına baÇtan beri karÇı

çıkan pek çok kiÇi baÇlarını iki yana salladılar

ve mırıldanmalar oldu.

Derken biri Gregor ile Ares'i gördü. Herkes taç giyme törenini izlediği için kapının giriĢinde durdukları fark edilmemiĢti. Artık yüzlerce surat onların olduğu tarafa dönmüĢ ve bağırarak sorular sormaya baĢlamıĢtı. Gregor Vikus'un aĢağı gelmeleri için onlara el salladığını görebiliyordu. Bu,

Felaket'in

hikâyesini anlatmak isteyeceği türden bir ortam değildi. Vikus'a yalnızken anlatmayı ve ardından eve dönmeyi planlamıĢtı. Ama o seçenek artık yoktu.

Gregor ve Ares koridoru geçerek Vikus'un yanına inerken kalabalık yol verdi ve gittikçe sessizleĢti. Onlar tahta ulaĢana kadar sanki herkes soluğunu tutmuĢ gibiydi.

"Selam Yerüstlü Gregor, Ares, sizi hayatta görmekten mutluyuz. Bize ne haberler getirdiniz?" diye sordu Vikus. *"Felaket'* i buldunuz mu?"

"Bulduk," dedi Gregor.

Yeraltılar kendi aralarında konuĢmaya baĢladı. Vikus sessiz olmalarını iĢaret etti.

"Peki ıĢığını söndürdünüz mü?" diye sordu.

"Hayır, onu Ripred'e götürdük," dedi Gregor.

Bir inanmazlık anı oldu ve ardından kalabalık çılgına döndü. Ġnsanların ve yarasaların öfkeyle buruĢan yüzlerini görebiliyordu. BaĢının yanına bir Ģey çarptı. Eli oraya gitti ve kanlı olarak geri geldi. Ayaklarının dibinde küçük, gös-

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

teriĢli, kristal bir kavanoz duruyordu. Yeni kraliçe için ar- mağan olarak düĢünülmüĢ olmalıydı. Etraftan daha fazla eĢya yağmaya baĢladı. Bir hokka. Bir madalyon. Bir kadeh. Tek ortak noktaları hepsinin de taĢtan yapılmıĢ olmasıydı.

Gregor

armağanların

ne

kadar

incelikle

oyulduğunun bir önemi olmadığını fark etti. Onlara sanat eseri diyebilirdi-niz ama bu, o ve Ares'in taĢlanarak öldürülmekte olduğu gerçeğini değiĢtirmiyordu.

Ares,

Gregor'la

kalabalığın

arasına

girmeye çalıGtı ama yararı yoktu. Kalabalık bastırıyor, ikiliyi arkadaki duvara gerilemek zorunda bırakıyordu. Birileri, onların öldürül-mesi için bağırıyordu.

Gregor, Ripred'in sözlerini hatırladı. "Hem biliyorsun, Regalia'da kıyamet kopacak/'KeGke biraz daha açık konuGmuG olsaydı!

KarmaGanın

arasından

bir

borunun

üflendiğini duydu ve ardından kalabalık geri çekildi. Muhafızlar çevrelerinde bir yarım daire oluGturdu. Salondan koruma altında çıkarıldılar.

"Takip edin," dedi yetkili görünen bir

kadın ve Gregor, kalabalıktan uzaklaGmaktan mutlu, denileni yaptı.

Merdiven üstüne merdiven indiler ve

sonunda sarayın derinliklerinde sessiz bir koridora vardılar. Kadın onlar için taG bir kapıyı açtı ve Gregor bunun garip olduğunu sezdi. Sarayda herhangi bir tür birkaç kapı vardı.

O ve Ares meGaleyle aydınlanan odaya girdi ve kapı arkalarından kapandı. Bir Geyin yerine oturma sesi duyuldu. "Neredeyiz?" diye sordu Ares'e. "Burası bizi güvende tutmak için koydukları özel bir oda gibi bir Gey mi?"

"Diğerlerini bizden güvende tutmak için," dedi Ares. "Zindandayız. Ġhanetten tutuklandık."

"Ne?" dedi Gregor. "Ne için?"

"Regalia devletine karGı suç iGlemekten/' dedi Ares. "Suçlamayı duymadın mı?"

Gregor bir grup insanın bağırtısı dıGında baGka bir Gey duymamıGtı.

"Ġnanmıyorum!" Kapıyı yumrukladı.

"Çıkarın beni buradan! Vikus ile konuĢmak istiyorum!" Yanıt yoktu. TaĢ kapıya vurmak gerçekten canını yaktığı için çok kısa bir * süre ;

sonra vazgeçti.

Ares'e döndü. "Demek ihanet ha! Harika. Suçlu bulunursak ne olacak? Sürüleceğiz falan mı?"

"Hayır, Yerüstlü," dedi Ares. "Ġhanetin cezası ölümdür."

BOLUM

23

***Ö*lüm mü?" Gregor'un bunu anlaması biraz zaman almıĢtı. "Yani... *Felaket'i* öldürmediğimiz için bizi mi öldürecekler?" "Bunun bir ihanet olduğuna karar verilirse, evet," dedi Ares.**

"Peki buna kim karar veriyor?" diye sordu Gregor, Vi-kus olduğunu umarak.

"Bir yargıçlar kurulu. Ceza kraliçe tarafından onaylanmalı," dedi Ares.

"Eh, Luxa bizi öldürmelerine..." diye baĢladı. Ardından artık Nerissa'mn kraliçe olduğunu hatırladı. Kızın ne karar vereceğini söylemenin yolu yoktu. "Nerissa bizi öldürmelerine izin verir mi?"

"Bilmiyorum. Ağabeyinin düĢerek ölmesine izin verdiğimden beri onu görmedim," dedi

Ares. "Yüzüne bakamadım."

•233 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Gregor duvardan kaydı ve yıkılmıĢ halde sertçe yere oturdu. Çok fazla Ģeyi riske atmıĢtı, bu insanlar için çok fazla Ģey kaybetmiĢti ve Ģimdi onu öldürecekler miydi?

"Üzgünüm Yerüstlü. Seni Regalia'ya geri getirmemeliydim. Bu olasılığı tahmin etmeliydim," dedi Ares. "Hepsi benim suçum."

"Senin suçun değil," dedi Gregor. "Çok büyük olasılıkla sürgün edileceğimizi, ardından seni eve götürebileceğimi düĢünmüĢtüm. Ben zaten sürgünde gibiyim, o

yüzden ne fark eder ki? Ama ihanet... Bunu bu kadar ileri götüreceklerini hiç düĢünmemiĢtim. Daha önce hiçbir Yerüstlüyü ve kesinlikle bu kadar genç birini yargılamadılar." Ares ileri geri sallanmaya baĢladı. Gregor'dan çok kendi kendine konuĢuyormuĢ gibiydi. "Bunun olmasına izin veremem! Zaten bir bağımı kay-bettim; niyeti ne olursa olsun, bu Henry'nin ölmesine izin verdiğim gerçeğini değiĢtirmiyor. Yerüstlüyü kaybetmeyeceğim, onun... Bir dakika! Bir planım var!" Ares, Gregor'a döndü. Planı kafasında Ģekillenirken gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Onlara bunun benim fikrim olduğunu söyleyeceğim. *Felaket'i* öldürmene izin vermediğimi... Ben... Ben... Kılıcım çaldım... Evet! Buraya kılıcın olmadan geldiğin için bu iĢe yarar. Ve ardından seni, *Felaket'i* Ripred'e götürmeye zorladım çünkü sıçanlarla iĢbirliği yapıyorum. Buna inanırlar... Burada zaten benden fazlasıyla nefret

ediyorlar ve zerre kadar güvenilmiyorum!"

Gregor, Ares'e inanamayarak bakakaldı.

Ares bunu gerçekten

kabul edeceğini

düĢünüyor muydu? "Bunu

yapmana izin vermeyeceğim! Yani, tam tersi olmuĢken. *Felaket'i* öldürmeyen benim ve onu Ripred'e götürmek isteyen de benim. Birisinin temize çıkması gerekiyorsa, o da sensin."

"Ama bunun bana bir yararı olmaz Yerüstlü. Ben nasılsa her Ģekilde öleceğim. Tek istedikleri bu. Seni hâlâ kurtarabiliriz. Aileni düĢün," dedi Ares.

Gregor düĢündü, bu korkunçtu. Önce Bot, Ģimdi de o. Ama Ares'i bu Ģekilde ateĢe atamazdı. Ailesi yalan söylemesini ve kendi yaptığı bir Ģey yüzünden Ares'i öldürmelerine izin vermesini istemezdi. "Hayır," dedi

Gregor.

"Ama..." diye baĢladı Ares.

"Hayır," dedi Gregor. "Bunu yapmayacağım Ares."

"O halde ikimiz de öleceğiz!" dedi Ares öfkeyle.

"Ölürüz öyleyse!" Ġkisi de bir dakika için endiĢeyle orada öylece oturdular. "Peki bunu nasıl yapacaklar?" diye sordu Gregor.

"HoĢuna gitmeyecek," dedi Ares.

"Eh, muhtemelen öyle. Ama bilmeyi tercih ederim," dedi Gregor.

"Benim kanatlarımı, senin de ellerini bağlayacaklar ve bizi çok yüksek bir uçurumdan aĢağıdaki kayalara bırakacaklar," dedi Ares.

Bu Gregor'un sürekli gördüğü bir kâbustu. Kendini bildi bileli bununla ilgili korkunç rüyalar görürdü. BoĢlukta düĢmek... Yere çarpmak... Henry de bu Ģekilde ölmüĢtü. Ve

Kral Gorger'in sıçanları. Gregor, onlar düĢerken attıkları çığlıkları duymuĢ, kayalarda patladıklarını görmüĢtü.

-235 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Bir an için Ares'in teklifini kabul etmeyi düĢündü. Ama yapamazdı.

Zindan kapısının altındaki küçük kapak açıldı ve içeri iki kâse yemek itildi. Kapak hızla kapandı.

Böyle bir zamanda yemek imkânsız gibi görünüyordu

ama

yemeğin

kokusuyla

Gregor'un midesi guruldamaya baĢladı.

"Yemek ister misin?" diye sordu Ares'e.

"Sanırım

gücümüzü

korumamız

gerekiyor/' dedi yarasa. "Bir kaçıĢ fırsatı doğabilir."

Kâselerde bir çeĢit yulaf lapası ve kaim bir parça ekmek vardı. Bu, yeryüzündeki en heyecan verici yemek değildi ama çiğ balıkla geçen günlerden sonra tadı harika gelmiĢti. Gregor yemeğini silip süpürdü ve kendini biraz daha iyi hissetti. Bir Ģey için suçlanıyor olmaları suçlu bulunacakları anlamına gelmiyordu. Belki mahkeme olanları onların ağzından duyunca haklı bulunurlardı. Ve bir de Nerissa vardı...

"Mahkeme ne karar verirse versin, Nerissa isterse bizi kurtarabilir mi?" diye sordu Gregor.

"Evet, hayatlarımızı bağıĢlayabilir. Ama Yerüstlü, ben Henry'nin ölmesine izin verdim," dedi Ares.

"Evet ama kızın bana ne dediğini biliyor

musun? Bana onun ölümünün en iyisi olduğunu düĢündüğünü söyledi. Çünkü ölmeseymiĢ, diğer herkes ölecekmiĢ," dedi Gregor.

"Öyle mi dedi?" dedi Ares. "Bu sonuca varmak için pek çok karanlık gece geçirmiĢ olmalı."

"Gerçekten bir Ģeyler görüyor mu? Yani, gelecek gibi?" diye sordu Gregor.

"Evet, görüyor. Tanık oldum. Ama genç ve bu yeteneği onun için bir iĢkence. Anlamadığı ve onu korkutan pek çok Ģey görüyor. Bazen kendi akıl sağlığından Ģüphe ediyor," dedi Ares.

Gregor buna yanıt vermedi. O da kızın aklı başında olduğuna inanmıyordu.

Kapı açıldı ve içeri muhafızlar girdi.

"DuruĢma zamanınız," dedi amirleri.

Elleri

arkasında

bağlanınca

kaçma

umutları azaldı. Ares'in kanatları bir iple sıkıca vücuduna bağlandı. Sanki idam için çoktan hazırlanmıĢlar gibi görünüyordu. Tek gereken, uçurumdu.

Birkaç muhafız Ares'i omuzlayıp hızla yürümeye baĢladı. Zindana inen merdivenleri geri çıkıp ardından sarayın baĢka bir kısmına saparlarken Gregor onları takip etti.

Yargılama için hazırlanmıĢ bir odaya girdiler. Burası Yeraltlıların Ares'i sürgün etmeye çalıĢtıkları oda değildi. Daha resmiydi. Çok daha resmi. Önde üç sandalyesi olan uzun, taĢ bir masa vardı. "Yargıçlar için," diye düĢündü Gregor. Ortadaki sandalyenin tam arkasında, bir platformla yükseltilmiĢ bir taht

vardı. Masaya bakarken sağda üç basamakla çıkılan taĢ bir küp vardı. Yalnızca yargıçların değil, tavana yükselen yedi sırada oturan herkesin iyi bir görüĢ açısına sahip olabilmesi için konumlandırılmıĢtı. Tanık kürsüsü. Salondaki bütün oturma yerleri ya yarasa ya da insanla doluydu. Açık bir nefretle Gregor ve Ares'e bakıyorlardı ama ortalık ürkütücü derecede sessizdi. Herkesin bağırıp

bir Ģeyler fırlatması neredeyse bundan daha iyiydi.

Gregor masanın önündeki açık bir alana yönlendirildi. Muhafızlar Ares'i onun yanma bıraktı. Önlerindeki boĢ masaya bakarak beklediler. Derken daha fazla ayak sesi du-yuldu. Gregor baĢını çevirdi ve Howard ile Andromeda'nm arkasında olduğunu gördü. Ġkisi de bağlıydı ve periĢan görünüyordu.

"Burada ne iÇiniz var?"diye bağırdı

Gregor.

"Biz de ihanetten yargılanacağız," dedi

Howard boğuk bir sesle.

"Ne için?" diye sordu Gregor. "Siz

***Felaket'i* görmediniz bile!"**

"Nedeni tam olarak bu," dedi Howard.

Gregor o zaman ne demek istediğini anladı.

Howard

ve

Andromeda

görevlerini

tamamlamadıkları

için

mahkemedeydi;

Mareth ile Regalia'ya dönmüÇlerdi.

"Ama," diye itiraz etti Gregor, "sizi geri

gönderen kiÇi bendim!"

"Kimse bana hiçbir Çey yaptırtmadı," dedi

Howard. "Kendi irademle geri döndüm."

"Demek istediğim bu değil," dedi Gregor.

Aniden

kararının

yanında çarpıĢanların

hayatlarını tehlikeye atma gücüyle altüst oldu.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Bir yan kapı açıldı ve içeri yaĢlı bir adamla

bir ayağı çukurda beyaz bir yarasa girdi. Bir

an sonra birkaç kâğıtla birlikte oldukça yaĢlı

bir kadın belirdi. Üçü de masadaki yerlerine

oturdu. BaĢ yargıç gibi görünen kadın ortadaki

sandalyeye oturdu. Arkasındaki tahta göz atıp bir muhafıza seslendi.

"Kraliçe Nerissa'yı bekliyor muyuz?" diye sordu.

"Kendine gelip gelmediğine bakıyorlar, Sayın Yargıç," dedi muhafız.

Kadın baĢını salladı ama Gregor kalabalıktakilerin muhtemelen yeni kraliçelerinin narinliği hakkında

mırıl-

dandığını duyabiliyordu. BaĢ yargıçtan gelen bir bakıĢla salon sessizliğe gömüldü. Gregor'un içinde kadın her kim olursa olsun hayatımn onun ellerinde olduğuna dair bir his vardı. Birkaç dakika boyunca çok fazla Ģey olmadı.

Yargıçlar kâğıtları incelemekle meĢguldü.

Gregor hafifçe kıpırdandı. Ġp gerçekten bileklerini ısı-rıyordu. Elini çözmelerini isteyip isteyemeyeceğini yoksa bunun mahkemeye karĢı ağır hakarete girip girmeyeceğini düĢündü. Eh, denemeye değerdi.

"Affedersiniz Sayın Yargıç?" dedi. Üç yargıç da ĢaĢkınlıkla ona baktı.

"Evet, Yerüstlü?" dedi kadın.

"Artık bizi çözebilir misiniz acaba?

Parmaklarımı hissetmemeye baĢladım," dedi Gregor. "Hem ipi mürekkep balığı vantuzu yaralarımdan birinin tam üstüne bağladılar. Siz göremezsiniz ama Ares'in tüm sırtı Pandora'yı öldüren etobur akarların sebep olduğu açık yaralarla dolu. Ve Howard ile Andromeda da oldukça hırpalandı."

Hayır deseydi bile, Gregor yine de konuĢmuĢ olmaktan memnundu.

Ġdam hükmünü bekleyerek salonu doldu-

ran bütün o aptalların, hayatlarım tehlikeye atanların kendisi, Ares, Hovvard ve Andromeda olduğunu bilmelerini istiyordu.

Ġfade vermeyi bekleyemiyordu.

"Sanıkları çözün," dedi baĢ yargıç ve kâğıdına bakmaya devam *etti.*

Kalabalığın içinden hiç kimse itiraz etmeye cesaret edemedi. Bir muhafız hepsini çözdü. Gregor bileklerini ovuĢturdu ve arkasına göz atınca Howard'ın da aynısını yaptığım gördü.

"Mareth baĢardı mı?" diye sordu.

Howard'ın iĢkence görmüĢ yüzünden kısa bir gülümseme geçti. "Evet. ĠyileĢecek."

"O yılan saldırısından sonra onu hayatta tuttuğunuza inanamıyorum!" dedi Gregor.
Herkesin duyduğundan emin olmak için 'yılan saldırısı'ru daha bir yüksek söylemiṢti, ardından birileri ona çenesini kapamasını söylemeden önce önüne döndü.
Odaya seğirterek bir muhafız girdi ve fısıldayarak baṢ yargıca bir Ṣeyler söyledi.
"Pekâlâ," dedi baṢ yargıç. "BaṢlayalım."
Boğazını temizledi ve sanıklara karṢı bir dizi suçlama okudu. Dil oldukça karıṢıktı ama özetle Gregor'un *Felaket'i* öldürmediği ve baṢka kimsenin de öldürmediği anlamına geliyor gibi görünüyordu.
BaṢ yargıç suç listesini bitirdi ve baṢını kaldırıp baktı. "Bu mahkemede bunları sorgulayacağız."
"Ġlk önce ben baṢlayabilir miyim?"
Kendine engel ola-madan Gregor'un ağzından çıkı vermiṢti ama aniden bunu

yapmak zorunda olduğunu anladı. Howard, Ares ve muhtemelen Andromeda'nın zaten suçlu olduklarına inandıklarını seziyordu. Tanık kürsüsünde dururlarsa, kendilerini savunamayabilirlerdi. Diğer taraftan o bütün bunlardaki haksızlığa köpürüyordu.

"Yerüstlü," dedi baG yargıç sertçe, "bir duruGma sırasında bağırarak soru sormak âdetimiz değildir, özellikle böylesine ciddi bir mahkemede."

"Pardon," dedi Gregor ama baGını önüne eğmedi ya da bakıGlarım kaçırmadı. "Bir sorum olursa ne yapamam gerekiyor, elimi mi kaldırayım? Yani, bir avukatım falan yok, değil mi?"

"Elini kaldırman yeterli olacaktır," dedi baG yargıç, avukat sorusunu duymazdan gelerek.

Elini

kaldırıp

ilk

önce

baĢlayıp

baĢlayamayacağını sormayı düĢündü. Ama bu küstahlık olarak algılanabilirdi. Ya istediği için ya da zaten öyle olduğu için, tanık kürsüsüne ilk olarak Gregor çağırıldı. Küpe giden basamakları çıktı. Küp, izleyenlerin sanığın beden dilindeki en ufak bir seğirmeyi, en ufak bir değiĢimi görebilmesi için tasarlanmıĢtı. Kendini çıplak gibi hissediyordu.

Gregor televizyonda gördükleri gibi soru bombardımanına uğramayı bekliyordu ama yargıçlar geriye yaslanıp ona baktı.

"Anlat bakalım," dedi baĢ yargıç. "Bize yolculuğunuzu anlat."

Biraz hazırlıksız yakalanmıĢtı. "Nereden... Nereden baĢlamamı istersiniz?"

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

"Regalia'dan yelken açtığınız günden

baĢla," dedi baĢ yargıç.

O da öyle yaptı. Hikâyeyi anlattı. Ve

bulduğu her fırsatta, duruĢmadaki diğer

sanıkların gösterdiği cesareti vurguluyordu.

MaĢrapa kısmına geldiğinde, "Howard'ı ben

gönderdim," dedi. "BaĢka seçeneği yoktu.

Bizimle

gelmeye

çalıĢsaydı

onunla

dövüĢecektim. Andromeda'yla da dövüĢürdüm,

bunu biliyordu. O yüzden geri döndüler. Hâlâ

Felaket'i

öldürmek

zorundayken

beni

yaralama riskine nasıl girebilirlerdi ki?"

"Peki

neden

seninle

gelmelerini

istemedin?" diye sordu yaĢlı yarasa yargıç.

Gregor bir ĢaĢkınlık anı yaĢadı. "Çünkü...

Bilmiyorum.

..

Çünkü

Mareth'i

geri

götürmemiz gerekiyordu her Ģeyden önce. Ve o

tünellerde bütün grubu istemedim sanırım.

Ailemin kardeĢime ne olduğunu bilmesini

istiyordum... Ve geri dönmezsem bana. Ve

çünkü... Çünkü..." Zihninin içinde mağaraya

geri döndü, bedenini saran buza. "Çünkü

***Felaket* benimdi."**

Küstahlığı karĢısında kalabalık nefesini

tuttu.

"*Felaket* senindi ne demek?" diye sordu yarasa.

"Öldürmek için benimdi. Kehanetiniz öyle diyor, değil mi? Onu öldürmesi gereken kiĢi ben değil miyim? Sonuçta bu her zaman benim isimdi," dedi Gregor. "Ve o tünellere kimi götürmek istediğim benim kararımdı; sizin değil." Durakladı. "Her neyse, geri döndükleri için Howard ile Andromeda'yı öldürürseniz, bu cinayet olur. Kimse onların yaptığından daha iyisini yapamazdı."

Diğerlerinin durduğu yere baktı.

Andromeda'nın ifadesini okumak zordu ama yarasa hafifçe kanatlarını silkeledi. Howard'm dudakları sessizce iki sözcük Ģekillendirdi.

Gregor bunun "teĢekkür ederim" olduğundan oldukça emindi. Ortaya onları hayatta tutmaya yetecek bir sav sürmüĢ olabilirdi.

"Hikâyene devam et. Grubunun yolları ayırdıktan sonra ne oldu?" diye sordu baĢ yargıç.

Gregor derin bir nefes aldı. Bu kısım daha zor olacaktı. Labirent'e giriĢlerini anlattı, Tvvitchtip'i geride bırakmalarım, koniyi bulmalarını ve Goldshard ile Snare arasındaki kanlı dövüĢe tanıklık etmelerini. Kalabalıktan tekrar bir tepki geldi. Gregor, yargıçların Snare'in ölmesine sevindiklerini tahmin etti.

Tam o anda, iyice Vikus'un koluna dayanmıĢ Neris-sa kapıda belirdi. Taç giyme töreni elbisesi yana kaymıĢ, saçları örgüsünden çıkmıĢtı. BaĢında ne süslü ne de banda benzer bir taçtan eser yoktu. Sanki parlak gün ıĢığınday-mıĢ gibi gözlerini kısıp duruyordu. Onu tahta çıkarmak Vikus ile iki muhafızın

yardımını gerektirmiĢti. Otururken bile sanki her an yere kapaklana-bilirmiĢ gibi hafifçe sallandı.

"Kraliçe Nerissa, bu duruĢmaya katılacak kadar iyi misiniz?" diye sordu baĢ yargıç etkisiz bir ses tonuyla.

"Ah, evet," dedi Nerissa.

"Sonucu bilmememe karĢın, kendimi daha önce burada görmüĢtüm."

Herkesin onun deli olduğunu düĢünmesine sebep olan böyle Ģeylerdi iĢte. Belki birilerinin ona imgelemelerini kendine saklaması gerektiğini söylemesi gerekiyordu.

"Suçlama ihanet mi?" dedi Nerissa kuĢkuyla ve Gre-gor kızın neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti.

BaĢ yargıç yavaĢça, "Evet, sanıkların hepsi ihanetten yargılanıyor."

Nerissa kısa bir süre duvardaki boĢ bir noktaya baktı, ardından baĢını iki yana salladı. "BağıĢlayın. Daha yeni kendime geldim."

"DuruĢmaya tekrar baĢlamamızı ister misiniz?" diye sordu baĢ yargıç.

"Yo, hayır, lütfen devam edin," dedi Nerissa. Ellerini eteğine dolayıp dizlerinin üstüne çekti. Bir saç örgüsü daha tokasından fırladı ve yüzünün yanına düĢtü. Bütün vücudu titriyordu.

BaĢ yargıç Vikus'a göz attı ama yaĢlı adam bakıĢlarını kaçırıp pelerinini Nerissa'nın omuzlarına örtmekle meĢgul oldu.

Kraliçe ona gülümsedi. "KeĢke çorba olsaydı."

"Ah Tanrım," diye düĢündü Gregor. Durumlarına hiç yardımı dokunmayacaktı.

BaĢ yargıç Gregor'a döndü. "Eee, kemirgenler Golds-hard ve Snare arasındaki dövüĢten sonra. Sonra ne oldu?"

Gregor tekrar odaklanmaya çalıĢtı. "Sonra tünellerin birinden bir sürtünme sesi duyduk ve bunun *Felaket* olduğunu anladık. Ama tünel küçüktü; Ares içine giremiyordu. Onu konide bırakmak zorunda kaldım. Tünele girdim; onu öldürmeye hazırdım. Derken *Felaket'i* bulduğumda ağlamaya ve 'Anne' diye seslenmeye baĢladı ve yani... Bana

onun on ayak uzunluğundaki sıçan gibi olduğunu söylediniz! Sanırım bilmiyordunuz ya da her neyse ama *Felaket*'in bir bebek olmasını beklemiyordum."

Nerissa ayağa fırladı. "Bebek mi!"

"Evet, yavru bir sıçan," dedi Gregor, onun buraya kadar takip etmesine bile ÇaÇırmıÇtı. Kız basamaklardan tökezleyerek indi ve sendeleyerek masanın etrafından dolaÇtı; tek eli çılgın gibi sallanırken diğeri hâlâ eteğine sarılıydı. "Ah SavaÇçı! Ah SavaÇçı!" diye bağırdı çılgınca. Kız ona doğru sendelerken, Gregor onu yakalamakla yolundan çekilmek arasında gidip geldi. Kız küpe varmadan hemen önce, Gregor atlayıp onu omuzlarından tuttu. Kızın buz gibi parmaklan gömleğinin yakasına yapıÇtı.

"Ah, onu öldürmedin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır Nerissa, öldürmedim," dedi Gregor,

tamamen afallamıҪ bir Ҫekilde. "Yapamadım."

Kız titreyerek derin derin iç geçirdi ve

Gregor'un ayaklarının dibine kapanarak

rahatlamayla gülmeye baҪladı. "Ah... Ah..."

Güven veren bir tavırla Gregor'un dizini ok-

Ҫadı. "Öyleyse hâlâ kurtarılabiliriz."

-245 •

BOLUM

26

ız tam bir delinin yapacağı gibi, ileri geri sallanarak yerde oturuyordu. "Vay canına, bi
K rinin bu kıza yardım etmesi gerek," diye düĢündü Gregor.
Vikus gelip kızın yanına çömeldi. "Nerissa, belki biraz daha uzun süre dinlenmeliydin. Kendini kötü mü hissediyorsun?"
"Yo, hayır, iyiyim. Hepimiz iyiyiz!" diye kıkırdadı
Nerissa.
"SavaĢçı
kehaneti
tamamladı."
"Hayır Nerissa, Gregor *Felaket'i* öldürmeyi baĢaramadı," dedi Vikus nazikçe.
"Vikus," dedi Nerissa. "Yavru yaĢıyor. O yüzden savaĢçının kalbi de. Kemirenler güce

giden anahtarlanna sahip *değil."*

Vikus yıldırım çarpmıĢ gibi göründü. Kızın

yanına

' • 247

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

çöktü. "Sandwich'in kastettiği bu muydu?"

dedi. "Bunu hiç düĢünmemiĢtik."

"Neyi?" diye sordu Gregor. Neler olup

bittiğinden emin değildi.

"Kehanetteki bebek kardeĢin değildi

Gregor. *Felaket* idi," dedi Vikus.

***"Felaket* mi? *Felaket* ölürse neden kalbim ölsün ki?" dedi Gregor.**

"Neden ıĢığını söndürmedin?" diye sordu

Vikus.

"Çünkü daha yavruydu. YanlıĢtı," dedi

Gregor. "En kötücül Ģeydi... yani... yani, bir

bebeği öldürebilirseniz, neler yapamazsınız

ki?"

"Kalbin böyle söylüyor. En hayati parçan

böyle söylüyor," dedi Nerissa.

Gregor birkaç adım gerileyip küpe oturdu.

Nerissa'nın ne demek istediğini yavaĢ yavaĢ

anlıyordu.

ÖLDÜRBEBEĞĠ, ÖLDÜR

KALBĠNĠ, ÖLDÜR EN

HAYATÎ PARÇASINI.

En hayati parçası *Felaket'i* kurtarıĢıydı.

Onu öldürmüĢ olsaydı, asla aynı kiĢi

olmayacaktı.

Kendini

sonsuza

kadar

kaybedecekti.

"Biliyorsun," dedi Vikus Nerissa'ya, sanki

odada yalnızca ikisi varmıĢ gibi, "Sandwich'in

kehanetlerini

kötü

yorumlayabilmemize

sürekli

ĢaĢırıyorum.

Ardından

doğrusu

anlaĢıldığı an..."

"Tümü su gibi berraktır," dedi Nerissa.

-248 <

GREGOR VE

FELAKET KEHANETĠ Vikus

kehanetten bir bölüm okudu:

NE *GÜÇSÜZLEġTĠREBÎLĠR SAVAġÇIYI?*

YANAN KEMĠRGENLER NE ARAMAKTALAR

?

YALNIZCA ZAR ZOR KONUġABĠLEN BĠR

ENĠK

BÜTÜN YERALTINI ZAPTEDEN.

"Kemirgenler her zaman *Felaket'i*

aramıĢtır..." dedi Vikus.

"Yalnızca

güçbela

konuĢan

eniği.

Sandvvich, 'enik' sözcüğünü kullanacak kadar ileri gitmiĢ. Kemirenlerin yavruları için kullandığı sözcük," dedi Nerissa.

"Ve *Felaket* bütün Yeraltı'm zapteder," dedi Vikus baĢını sallayarak.

"Çünkü Gregor onu öldürseydi..." diye devam etti Nerissa.

"Topyekun savaĢ," dedi Vikus. "Ölümü onları bir araya toplamaya yeterdi. O eniği Ripred'e götürmek dahiyane bir fikirdi Gregor. Ah, bu harekete nasıl karĢılık vereceklerini bilemeyecekler."

"Kraliçe Nerissa, duruĢmaya devam edelim mi?" diye sordu baĢ yargıç.

Nerissa sanki bulunduğu ortama ĢaĢırmıĢ gibi baĢını kaldırıp baktı. "DuruĢma mı? SavaĢçı için mi? Elbette duruĢma olmayacak! O, Yeraltı'm kurtardı." Vikus'tan destek alarak ayağa kalktı ve diğer sanıkların ona

baktığını gördü. Kız onlara hafifçe gülümsedi ama Ares'e bakarak konuÇtu.

"Ve ona yardım eden herkes bizden en yüksek saygıyı görecek."

Ares baÇını eğdi. Bu belki bir baÇ selamıydı, belki de kızın yüzüne bakamıyordu.

"Dördünüz benimle yemek yer misiniz?

Açlıktan

ölmek

üzereymiÇ

gibi

görünüyorsunuz," dedi Nerissa. Bu yorumun ondan gelmesi ironik olmakla birlikte, hoÇ karÇılanan bir davetti.

Olayların beklenmedik yönde geliÇmesinden oldukça ÇaÇkına dönen Gregor, Ares, Howard ve Andromeda Nerissa'nın peÇine takılıp mahkeme salonundan çıktılar. Kız onları küçük, özel bir

yemek salonuna götürdü. Masa en fazla altı kiĢilikti. Bir köĢede çeĢmeden su akıyordu. Duvarlarda eski goblenler asılıydı. Gregor onları buraya ilk

Yerüstlülerin getirmiĢ olması gerektiğini tahmin etti, çünkü üzerlerinde bu karanlık dünyanınkiler değil, Yerüstü'nden manzaralar betimlenmiĢti. Burası rahatlatıcı bir yerdi.

"Burada olmak güzel," dedi Gregor.

"Evet,"

dedi

Nerissa.

"Yemeklerimi

genelde burada yerim."

Herkes oturdu, insanlar zarif yemek

tabakları

getirdi.

Buğday

ve

otlarla

doldurulmuĢ büyük bir balık, geometrik desenler halinde düzenlenmiĢ ufak sebzeler, meyve ve kâğıt inceliğinde biftekle dolu dumanı tüten örgülü ekmek ve Ripred'in gözdesi krema soslu karides. Her birinin önüne tepeleme doldurulmuĢ tabaklar yerleĢtirildi.

"Her zaman bu kadar Ģatafatlı Ģeyler yediğimi sanmayın," dedi Nerissa. "Bunlar taç giyme töreni için hazırlanmıĢtı. Lütfen baĢlayın."

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Gregor ekmeğini krema sosuna batırıp kocaman bir ısırık aldı.

Bir süre için hepsinin de dikkati yemeklere yoğunlaĢtı. Daha çok kendi tabağını tekrar düzenliyor gibi görünen Nerissa dıĢında.

"Korkarım pek hoĢsohbet biri değilim," dedi Nerissa. "En iyi halimde bile. Ve Ģu anda, söylemeye cesaret edeceğim birkaç sözcük de kuzenimin kaderi için duyduğum üzüntüyle uçup gitti."

"Hepimiz aynı durumdayız," dedi Howard üzüntüyle.

"Evet, buradaki kimse ayrıcalıklı değil," dedi Nerissa.

Bu doğruydu.

Labirent'e

yapılan

yolculuğun sonuçları hepsini gereğinden fazla üzmüĢtü. Gregor Nerissa'nın bunu bilmesine ve sessizlik içinde devam edebilmelerine memnundu.

Yetersiz yiyecekle geçen günlerden sonra, Gregor'un midesi çok geçmeden önündeki zengin yemeklerle tıka basa dolmuĢtu.

Diğerleri de yemeyi bırakmıĢtı. Hepsinin yedi sekiz

tabak

yemeği

mideye

indirmesi

beklenirdi ama öyle olmadı.

Daha sonra Nerissa onları hastaneye yolladı. Andro-meda ve Howard tıbbi yardım almamıĢ, hatta yıkanmalarına bile izin verilmemiĢti.

"Ne zaman geri döndünüz?" diye sordu

Gregor.

"Sizin geliĢinizden yaklaĢık on iki saat önce.

Andro-meda

harikaydı.

Neredeyse

hiç

dinlenmedi. Ġndiğimizde Mareth'i hastaneye

götürüp bizi hücreye attılar. Ama mu-

hafızlarımızdan birini tanıyordum. Bize

Mareth'in iyileĢtiğini söyledi," dedi Howard.

-251 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

Hastanede dördü de hemen yıkanmaya gönderildi. Gregor çürük yumurta kokusuyla insanları bayılttığını fark etti. Böyle birkaç gün geçirdiğinden, kendisi bunun pek farkında değildi. Küvete girince bütün yaralarının karĢı çıktığını hissetti. Kolundaki mürekkep balığı vantuz izleri, ağrıyan kaburgaları, Ripred yüzünden baĢında beliren ĢiĢlik, taĢlandıkları için çeĢitli sıyrık ve çürükler, bileklerindeki ip kesikleri. Ġrkilerek ovalandı. Banyo suyunun akıntıyla sürekli taĢınması iyi olmuĢtu. Yoksa o iĢini bitirene kadar çamur rengi olurdu. Doktorlar yaralarıyla ilgilendi. Yalnızca yaralan hakkında doğrudan bir

soru

sorulduğunda konuẹtu. ĠẸi bittiğinde diğerleri

onu bekliyordu.

"Sanırım hepimiz biraz dinlenmeliyiz,"

dedi Howard.

"Bu güvenli olur mu ki?" diye sordu

Gregor.

Kimse

yanıt

vermedi.

Regalia'daki

durumları belirsizdi. Nerissa onları aklamıẹtı

ama Gregor'un içinde birçok insanın onları

hâlâ suçlu gördüğüne dair bir his vardı.

"Bize uyacak büyük bir odam var. Aileme

ayrılmıẹ durumda," dedi Howard. "En

azından birbirimizle güvende olacağımızı

biliyoruz."

Hepsi odasına giden Howard'ı takip etti.

Gregor tekliften memnundu. Burada Bot ile

paylaĢtığı odaya gitmek istemiyordu.

"Ailen nerede?" diye sordu Gregor.

"Biz ayrıldıktan birkaç gün sonra Fount'a döndüler. Ġhanetten yargılanıyorum diye... Yani ihanetten yargılandığım için Ģu anda buraya gelmeye çalıĢüklarını tahmin ediyorum," dedi Howard.

-252 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Howard'ın ailesinin onlar için ayrılmıĢ birkaç odası vardı aslında. Birbirine bağlı odalardan oluĢan küçük bir apartman dairesi gibiydi. Ama hep birlikte çocuk odasında uyudular. Hovvard ile Gregor yan yana yataklarda yattı. Ares ile Andromeda da aralarındaki boĢlukta birbirlerine sokuldu.

"Hadi uykuya o halde," dedi Howard.

Yarasalar neredeyse anında uykuya daldı. Hovvard bir süre dönüp durmasına karĢın Gregor soluk alıp veriĢlerinin yavaĢlayıp ritmik hale geldiğini duyabiliyordu. Uykunun onu uzaklara götürmesini dileyerek öylece yattı. Ama uyku gelmedi.

ġimdi ne olacaktı? Eve gitmesine izin vereceklerini tahmin etti. Muhtemelen oldukça yakında. Ardından ailesiyle yüzleĢecekti. Ve Bot'suz bir hayatla. Hâlâ çok gerçek gel-miyordu. Eve döndüğünde kardeĢinin yatağına bakacaktı, oyuncaklarına, kitap kutusuna. KardeĢinin kıyafetlerinin müzede olduğu aklına geldi. Ġnsanların karıĢtırması için onları burada bırakmak istemiyordu. Duvardan bir meĢale alıp Howard'm odasından çıktı.

Yol boyunca birkaç muhafızla karĢılaĢtı ama hiçbiri onu durdurmaya çalıĢmadı. Ne onu selamladılar ne de herhangi bir Ģey söylediler. Ona nasıl davranacaklarını bi-

lemedikleri için onu rahat bıraktıkları hissine kapıldı.

Müzeyi tek baĢına buldu. Bot'un kıyafetleri kapının

yanında küçük bir yığın Ģeklinde duruyordu. KardeĢinin

gömleğini burnuna bastırıp Ģampuan, fıstık ezmesi

ve

be

bek kokusunun tatlı karıĢımını içine çekti. Ġlk kez

için

göz

leri doldu.

-253 •

YERALTI

GÜNLÜKLERĠ - 2 "Gregor?" diye

bir ses duydu arkasında.

Vikus müzeye girerken gömleği çantaya

sokup gözlerini sildi.

"Selam Vikus," dedi. "N'aber?"

"Konsey Felaket Kehaneti ile ilgili olarak diğerlerinden ayrılan ilk toplantıyı az önce sona erdirdi. Ben Nerissa'nın yorumunun doğru olduğuna ikna oldum ama uyuĢmazlık var. Yeni bir fikir olduğu için bu bekleniyordu. Ama karar verilene kadar Nerissa'mn sözleri geçerliliğini koruyacak. Bu değiĢebileceği için buradan olabildiğince çabuk ayrılmanın en iyisi olacağını düĢünüyorum."

"Bana uyar," dedi Gregor. "Peki diğerleri?"

"Andromeda ve Howard'a karĢı olan suçlamaların yinelenmeyeceğine inanıyorum. Masum olduklarına dair verdiğin ifade oldukça ikna ediciydi," dedi Vikus.

"Peki Ares?" diye sordu Gregor.

Vikus iç geçirdi. *"O* daha büyük bir risk içinde.

Ama

yine

suçlanacak

olursa,

kaçabilmesi için ona haber vereceğim. En azından idamdan kurtulabilir."

Gregor baĢını salladı. Bu umduğu kadar iyiydi.

"Yanında götürmek istediğin herhangi bir Ģey var mı?" diye sordu Vikus, rafları göstererek.

"Kendi eĢyalarımız dıĢında bir Ģey istemiyorum," dedi Gregor.

"Kendin için değilse bile ailen için," dedi Vikus. "Baban nasıl... Öğretmenlik yapmaya devam ediyor mu?"

"Hayır, hâlâ çok hasta," dedi Gregor.

"Nasıl yani?" dedi Vikus kaĢlarını çatarak.

Gregor babasının bulgularını sıraladı.

Babasının sağlığı Yeraltı'nın onlardan çaldığı tek Ģey değildi.

Vikus daha fazla ayrıntı öğrenmek için onu sorguladı ama Gregor dayanamadı. "Bilirsin, belki Ģu saati alırım," dedi, pilleri alırken gördüğü guguklu saati göstererek. Bunu konuyu değiĢtirmek için söylemiĢti ama o saati sevebilecek birisini tamyordu.

"Senin için sardırtırım," dedi Vikus.

"Harika, dediğin gibi buradan gitmek için Ares'in uyanıp uyanmadığına bakacağım," dedi Gregor. Kıyafetlerini alıp müzeden çıktı.

Vikus, Nerissa'dan bir iki Ģey öğrenebilirdi. Bazen insanlar konuĢmak istemezdi.

Howard'ın odasına giderken yolu karıĢtırdı. Rota tanıdık değildi ve müzede içine attığı gözyaĢları yanaklarından aĢağı süzülmeye baĢladı. Eh, belki ebeveynlerinin önünde ağlamaktansa burada ağlamak daha iyiydi.

Sola döndü, ardından sağa, ardından geldiği yoldan geri döndü. Neredeydi? KardeĢi neredeydi? Az önce buradaydı, kıyafetleri ondaydı, onu kollarında hissedebiliyordu...

Bot!

Vazgeçti ve alnını taĢ duvara dayayıp acısını içine gömerek hıçkıra hıçkıra ağladı. Zihnini kardeĢinin görüntüsü doldurdu.

Kızaktaki Bot... Ona nasıl tek ayağının üstünde zıpladığın gösteren Bot... Alınları birbirine değerken Bot'un tersyüz gözleri...

-255 >

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

ĠKĠ SĠRA

MĠNĠK, MĠNĠK PARMAKLAR

BOT ON... BURNUMU OYNATIRIM

ÖFFF!

Howard'm ağlamasım engellemek için söylediği aptal banyo tekerlemesini söylemeye

çalıĢan sesini bile duyabiliyordu.

BURNU OYNAT

DOKUZ, ON

PARMAK

Doğru düzgün söyleyemiyordu. Sözler çok karıĢıktı...

ON PARMAK PARLAK DĠYE ONLARI YIKA.

Ve ardından hapĢırdı.

Gregor baĢını kaldırdı. Bu hiç de mantıklı değildi. Ġkinci bir hapĢırma duydu. Zihninde değil. Sarayda. KoĢmaya baĢladı.

ĠKĠ SIRA

MĠNĠK, MĠNĠK PARMAKLAR

Ya tamamen aklını kaybediyordu...

256 *

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

BOT ON... BURNUMU

OYNATIRIM ÖFFF!

...ya da bu ses gerçekti! Duvarlara ve ona durmasını söyleyen iki muhafıza çarparak

koridorlarda koĢtu. Durmadı.

BURNU OYNAT

DOKUZ, ON PARMAK

Gregor son dize için odaya tam zamanında girdi.

ON PARMAK PARLAK DĠYE ONLARI YIKA.

Etrafı altı iri hamam böceğiyle çevrili kardeĢi onlara nasıl yıkadığını göstermek için elleriyle parmaklarını ovarak yerde oturuyordu. Odada sendeleyerek ilerleyip onu kollarına aldı ve kulağında mutlu bir ses cıyaklarken sıkıca sarıldı.

"Merhaba!"

27

M **erhaba/' dedi Gregor, onu bir daha asla bı-rakmayacağını düĢünerek. "Ah, merhaba! Nerelerdeydin küçük kız?"**

"Yüzmeye gittim, atta gittim. Telebek," dedi Bot.

"Tamam, peki," diye güldü Gregor.

"Kulağa harika geliyor." Neler olduğunu diğerlerine sormak zorunda kalacaktı. "Selam Temp," dedi hamam böceklerine dönerek ve ardından bir Ģeylerin yolunda olmadığım fark etti. Önünde ikiĢer kusursuz anten ve altıĢar sağlam bacakla altı hamam böceği duruyordu. Belki sonunda onları ayırmayı öğreniyordu, çünkü hiçbirinin Temp olmadığım biliyordu.

"Temp nerede?" diye sordu ve altı çift anten de eğildi.

"Bilmiyoruz, biz, bilmiyor," dedi hamam böceklerinden biri. "Pend'im ben, Pend."

Gregor yalnızca emin olmak için etrafında tam bir tur döndü. Burası yere inen platforma binebileceğiniz odaydı.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 2

.

Temp orada değildi. Ne de Luxa ile Aurora.

Bot'a daha sıkı sarıldı.

O sırada peĢinde birkaç muhafızla odaya aceleyle Vi-kus girdi. Bot'u görünce yüzü aydınlattı. "DönmüĢler!" dedi Gregor'a.

"Yalnızca Bot, Vikus. Üzgünüm," dedi Gregor ve yaĢlı adamın yüzünden kanın çekildiğini gördü.

Vikus hamam böceklerine döndü. "HoĢ geldin, Pend. Prensesi getirdiğiniz için çok teĢekkürler. Söylesene, diğerlerinin kaderi ne oldu?"

Pend onu aydınlatmaya çalıĢtı ama hamam böcekleri çok az Ģey biliyordu. Bot'un telebeği olması gereken bir güve, Bot'u topraklarına getirmiĢti. Küçük kızı ve Temp'i kayalarda

saklanırken gördüğünde Ölü Topraklar'da uçu-yormuĢ. Temp çok zayıf düĢmüĢ ve daha fazla ilerleyemi-yormuĢ. Güveye, Bot'u diğer sürünenlere götürmesi için yalvarmıĢ. Güveler ve hamam böcekleri müttefik oldukları için güve kabul etmiĢ. Sürünenler Temp'i kurtarmak için bir grup gönderdiğinde, onu hiçbir yerde bulamamıĢlar.

"Hiç torunumdan bahsettiler mi?" diye sordu Vikus. "Kraliçe Luxa?"

"Kaçın, dedi Kraliçe Luxa, kaçın," dedi Pend. "Pek çok kemiren vardı. Temp artık yok dedi."

Vikus uzanıp Bot'un saçlarını okĢadı.

"Temp uyuyo," dedi kız. "Kestiriyo'. Telebeğe bindim." Etrafına göz attı. "Temp nerede?"

"Hâlâ uyuyor Bot," dedi

Gregor.

Muhtemelen Tick'in uyuduğu gibi uyuyor.

260

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

"ġiĢĢ," dedi Bot, parmağını dudaklarına götürerek.

Biri, Dulcet'i uyandırmıĢtı.

Bot'u kucağından almaya çalıĢtığında Gregor direndi. "Sorun yok Gregor. Onu yıkayıp doğruca sana getireceğim," dedi Dulcet. Söz konusu kiĢi Dulcet olduğu için ellerinin gevĢemesine izin verdi.

Vikus'u, Ripred ile yemek yedikleri yemek salonuna kadar takip etti ve oturdular. Gregor parçaları zihninde birleĢtirmeye çalıĢıyordu.

"AnlaĢılan,"

dedi

Vikus

sonunda,

"MaĢrapa'da ölmemiĢler."

"Evet," dedi Gregor. "Ama Tvvitchtip

aramızda su olduğundan emindi ve Ares'e

yanıt vermediler."

Bir süre sonra, Dulcet temiz ve parlak bir

Bot ile içeri girdi. Vikus yemek getirtti. On

çocuğa yetecek yemeği mideye indirirken

Gregor onu kucağına aldı.

"Bot," dedi Gregor, "Ģu büyük Ģeyleri..." O

Ģeylere ne diyeceğini bilemiyordu. 'Yılan'

kardeĢinin bildiği bir sözcük değildi. "ġu

büyük dinozorları gördüğümüzde."

"Sevmedim," dedi Bot. "Dinozorları

sevmedim."

"Ben de," dedi Gregor. "Ama onları

gördüğümüz zamanı hatırla. Ve bizi yarasanın

üzerinden atıĢlarını. Ve Luxa'nm seninle Temp'i yakalayıĢını. Nereye gittiniz?"

"Ah, yüzdüm. Çok soğuktu. BaĢımı çarptım," dedi Bot, baĢının üstünü ovarak. Gregor parmaklarıyla kardeĢinin buklelerini ayırdı. Kafatasını örten narin derisindeki ufak izleri görebiliyordu. KardeĢi neredeydi? MaĢrapa'da değildi. "Büyük bir havuz muydu Bot?"

"Bebek havuzu," dedi Bot. "BaĢımı çarptım." Gregor aniden Tvvitchtip'in onları yönlendirdiği tüneli hatırladı. Yarı yarıya

suyun altında olanı. Luxa o tünele dalmıĢ ve baĢarmıĢsa, giriĢ çok geçmeden yılanların yarattığı dalgalarla dolmuĢ olmalıydı. Belki de aralarındaki su oydu. Bir noktada hepsi suda sürüklenmiĢ olmalıydı yoksa Bot yüzdüğünü söylemezdi.

Boğulmaktan

nasıl

kurtul-

muĢlardı?

Can

yeleklerini

hatırladı.

Geldiğinde Bot'unki üstünde değildi ama MaĢrapa'dayken giyiyordu.

Teorisini Vikus'a anlattı. "Evet, öyle bir Ģey olmuĢ olmalı. Ama o durumda Labirent'te kısılıp kalmıĢ olacaklardı," dedi Vikus. "Bot, sıçanları gördün mü?"

Bot elini burnuna koydu. "Of," dedi.

Gregor ilk baĢta burnunu incittiğini düĢündü ama kız, "Sa'gı. Dokunma. Dokunmadım. Of," dediğinde neler olduğunu anladı.

"Onları Tvvitchtip bulmuĢ. Ya da onlar onu bulmuĢ," dedi Gregor. "Tvvitchtip miydi Bot? Sargılı olan?"

"Dokunmadım. Of," diye doğruladı Bot, yine burnuna bastırarak.

"Peki sonra ne oldu Bot?" diye sordu Gregor. "Tvvitchtip ile ne yaptınız? BaĢka sıçanlar da gördün mü?"

"Temp, Bot'u gezdirdi. Hızlı gezdirdi!" dedi Bot ama ondan öğrenebileceklerinin tümü bu kadardı.

"Kemirgenler tarafından saldırıya uğradıklarına kuĢku yok. Luxa, Temp'e Bot ile birlikte kaçmasını söyledi, kendisi Aurora ve belki Tvvitchtip ile birlikte dövüĢmek için

orada kaldı," dedi Vikus. "ġanslarının çok olmadığına eminim."

-262 •

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Gregor Ģanslarının sıfıra yakın olduğuna emindi ama cesaretlendirici olmaya çalıĢtı. "ġey, yanlarında Tvvitchtip varsa, o tünellerden çıkmayı baĢarmıĢlardır Vikus. Ya da belki sıçanlar onları öldürmeyip esir almak istemiĢtir. Babama yaptıkları gibi. Yani, Luxa kraliçe, önemli biri."

Belki Gregor bunu söylememeliydi, çünkü esir alınmıĢ-larsa sıçanların Luxa'ya

yapabileceği Ģeylerin düĢüncesi ölü olduğunu düĢünmekten daha korkutucuydu. Kâbus-

lardan

çığlık

atarak

uyanan

babasım

düĢündü...

Vikus baĢını salladı ama gözleri yaĢla parıldıyordu.

"Demek istediğim... Demek istediğim...

Bilmiyoruz," dedi Gregor. "Onlara birçok Ģey olmuĢ olabilir. Hem bana vermek istediğin armağını hatırladmmı? Hani geçen sefer buradayken?"

"Umut," diye fısıldadı Vikus.

"Evet. Vazgeçme, olur mu?" dedi Gregor.

"Bitti," dedi Bot, tabağını masanın kenarından itip tatminle yere çarpmasını izleyerek. "Bitti."

"Eh, bitirdiysen Bot, eve gitmeye ne dersin?" diye sordu Vikus.

"Evvvet!" dedi Bot. "Eve gidiyorum!"

"Ben kalabilirim Vikus. Ya da Bot'u eve götürüp geri gelir ve Luxa'yı aramanda sana yardımcı olabilirim ve..." diye baĢladı Gregor ama Vikus sözünü kesti.

"Hayır,

Gregor.

Hayır.

Öldülerse,

hiçbirimizin yapabileceği bir Ģey yok. Esir düĢtülerse, yerlerini belirlememiz büyük olasılıkla aylar sürer. O zamana kadar, kim bilir?

Nerissa'nın kararını iptal edip seni idam edebilirler. Sana ihtiyacım olursa, inan bana, sana haber göndermenin bir yolunu bulurum,"

dedi Vikus. "ġimdilik eve gitmelisin. Orada kendi sıkıntıların var, değil mi?"

ġey, evet. Gregor nereye gitse sıkıntıları vardı.

Yarım saat içerisinde kendi kıyafetleriyle rıhtıma varmıĢlardı ve Ares'in sırtına çıkıyorlardı. Onları uğurlamaya gelenler Vikus, Andromeda, Howard ve Nerissa idi.

"Mareth'e selamlarımı ilet," diye seslendi Gregor, An-dromeda'ya.

"Ġletirim, Yerüstlü. Onun da sana selamı var," dedi yarasa.

Gregor, Howard'a döndü. "Luxa ve diğerleriyle ilgili herhangi bir Ģey duyarsan bana haber gönder. ÇamaĢırhanem Ģu geçitlerden birinin tam üstünde. Ares hangisi olduğunu biliyor. Bir not ya da onun gibi bir Ģey bırak, olur mu?"

"Haber iletirim," dedi Howard.

Nerissa'mn ceketinin cebine bir kâğıt

rulosu

sıkıĢtırması

karĢısında

afalladı.

"Kehanet. Ara sıra üzerinde düĢünebilmen

için."

Gregor

baĢını

iki

yana

salladı.

"Unutabileceğimi sanmıyorum Nerissa. Ama

teĢekkürler." Ne yapacağını sanıyordu? Eve

götürüp çerçeveleteceğini mi?

Vikus ona bir el feneri, guguklu saat

Ģeklinde büyük bir paket ve içinde ağır, taĢ bir

kavanoz olan ipek bir torba verdi. "Ġlaç," dedi.

"Baban için. Talimatlar içinde."

"Ah, güzel!" dedi Gregor. Belki burada babasını iyileĢtirecek bir Ģeyleri vardı. Vikus'a sarıldı. "Cesaretini kaybetme, tamam mı Vikus?"

"Tamam. Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor," dedi Vikus.

"Yüksekten uç," dedi Gregor.

Bot, havalanırlarken, "Yakında görüĢürüz!" dedi, ama rıhtımdan yanıt gelmedi. Bir öncekinde Gregor buraya geri döneceği düĢüncesiyle dehĢete düĢmüĢtü. Ģimdiyse aklında Luxa ve diğerleri olduğundan gitmeye isteksizdi.

"Bana haber verin!" diye bağırdı ama biri

yanıt verdiyse bile duyamadı.

Ares onları nehrin üzerinden, Su Yolu'ndan ve tünellerden geçirerek Central Park'a çıkan merdivenlerin dibine bıraktı. Bot ile birlikte yarasanın sırtından indi.

"Ġyi olacak mısın?" diye sordu Ares'e.

"Senin gibi," diye yanıtladı Ares.

"Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor."

Gregor Ares'in uzattığı pençeyi sıkmak için elini kaldırdı. "Yüksekten uç, Uçucu Ares."

Ares tünelin karanlığında havalandı ve Gregor ile Bot merdivenleri tırmanmaya baĢladılar.

DonmuĢ taĢı hareket ettirmek biraz zaman almıĢtı ama sonunda Gregor ileri geri oynatarak

taĢı

gevĢetmeyi

baĢarabildi.

Geceydi. Park boĢtu. Direk ıĢıkları yeri örten kar yığınlarını aydınlatıyordu. Güzeldi.

"Kayalım mı? Kaymaya gidelim mi?" diye sordu Bot.

"ġimdi olmaz Bot," dedi Gregor. "Belki baĢka bir zaman." Kayılabilecek baĢka bir park bulabilirse. Onu bir daha asla buraya getirmeyecekti.

Taksi tuttular. New York, Noel süslemeleri ve ıĢıklarıyla yanıyordu. "Bugünün tarihini biliyor musunuz?" diye sordu taksiciye. Adam göstergelerin üzerindeki ucuz takvime vurdu. 23 Aralık. Noel'i kaçırmamıĢlardı. Hepsi Noel için evde olacaktı. Ve bu fikir kendini dünyanın en Ģanslı insanı hissetmesine sebep

oldu.

Bot kolunun altına sokulup kocaman

esnedi. Bot... *Felaket...* ġu anda birbirlerine o

kadar benziyorlardı ki tüm Yeraltı kehaneti

yanlıĢ yorumlayabilir ve onları birbiriyle

karıĢtırabilirdi. Ama *Felaket* bir yıl içinde

büyüdüğünde

ne

olacaktı?

Kehanette

öngörülen canavar mı olacaktı yoksa tamamen

farklı bir yaratık mı? Ripred'in onu yetiĢtirme

konusunda iyi iĢ çıkartacağını umuyordu.

Ripred tüm doğru Ģeyleri yapsa bile, yavru

kontrolünden

çıkabilirdi.

Gregor'un

ebeveynleri harikaydı, oysa onun durumu

ortadaydı; bir öfkeciydi. Artık evde olduğuna

göre herhangi bir kavgaya karıĢmamak için

çok çok dikkatli olması gerekecekti. Ripred ile ortak özellikleri hakkında daha fazla konuŞmak isterdi. "AŞağı indiğim bir dahaki sefere..." diye düŞündü Gregor ve vücudundan bir sarsıntı geçti. Çünkü bir dahaki seferin olacağıru biliyordu. Artık Yeraltı ile çok bağı, önemseyeceği çok Şey vardı: Hâlâ yaŞıyorlarsa Luxa, Aurora, Temp ve Tvvitchtip'i bulmak; Ares'i korumak; ona yardım etmiŞ arkadaŞlara yardım etmek.

Gregor, Bayan Cormaci'nin ona verdiği paranın kalanım taksiye ödedi.

Asansör bozuktu, o yüzden

Bot'u

merdivenlerden çıkardı. Eve girdiklerinde babası onları kucaklamadan önce ancak üç adım atabilmiĢlerdi. Dakikalar içinde bütün ev

ayaktaydı. Annesi onu öpüyor, Lizzie elini tutmuĢ dönüyor, büyükannesi yatak odasından ona sesleniyordu. Milyonlarca soru sordular ama periĢan görünüyor olmalıydı, çünkü annesi yüzünü ellerinin arasına alıp, "Gregor, yatmak ister misin bebeğim?" diye sordu. Ġhtiyacı olan Ģey kesinlikle buydu.

Ertesi sabah bütün hikâyeyi anlattı. Kötü kısımların bazılarını yumuĢattı, çünkü herkes çok korkmuĢ görünüyordu. "Ama sorun yok. Bot sözü edilen bebek değildi. Bahsedilen *Felaket'di.* O yüzden sıçanların onu istemesi için bir neden yok artık," dedi Gregor.

"Bebek değilim. Koca kızım," dedi babasının

kucağında oturan Bot; bir yandan da kanepenin koluna küçük plastik hayvanlarını diziyordu. "Yarasaya bindim. Yüzdüm. Temp uyuyor. Telebeğe minik, minik parmakları söyledim."

"Peki ya sen, Gregor?" diye sordu annesi.

"ġey, *Felaket'i* öldürme fırsatım vardı ama yapmadım, bu yüzden sıçanların peĢime düĢeceğini sanmam." Rega-lialılarm bunu yapabileceğini söylemedi. "Ah, hey, bakın Bayan Cormaci'ye ne getirdim. Saat. O kadar iyiydi ki ve Ģu eski saatleri ne kadar sevdiğini bilirsiniz..."

Gregor paketi açınca ortalığı bir para yığını kapladı. ġaĢkına dönerek paketi kanepeye boĢalttı. Saat vardı, tamam. Ama Vikus onu paraların

içine

sarmalarını

söylemiĢti.

Müzedeki bütün o cüzdanlar artık hafiflemiG olmalıydı, çünkü kanepede gerçek anlamda binlerce dolar vardı.

"Aman Tanrım," dedi büyükannesi. "Bütün bunlarla ne yapacağız?"

"Faturaları ödeyeceğiz," dedi annesi sertçe. Yüzü yumuGadı. "Ve sonrasında Noel'i kutlayacağız."

Kutladılar da. Ertesi gün Noel olduğundan el birliğiyle etrafta çılgın gibi koGuGturuyor olmaları gerekiyordu ama kimin umurundaydı? Gregor, Lizzie ve anneleri alıGveriGe gittiler. Babası Bayan Cormaci'nin

guguklu saatini temizlerken, büyükannesi ve Bot televizyonda Noel özel programını izliyorlardı.

Faturalar için kenara para ayırdıktan sonra bile, Noel için fazlasıyla paraları kalmıĢtı. Ġlk olarak, eski metal çamaĢır arabasıyla alıĢveriĢe gidip içini kuru gıdayla doldurdular.

Gregor mutfak dolaplarını açtığında en azından bir haftalığına gerginlik yaĢaması gerekmeyecekti.

KöĢede Noel ağaçları satan adam sezonu kapamak üzere olduğu için ağacı onlara yarı fiyatına verdi. Gregor ve annesi armağan almaya giderken Lizzie ağacın süslenmesine yardım etmek için evde kaldı. Annesi onu gözünün önünden ayırmadığı için, Gregor, onun için sürpriz

olacak bir armağan almakta güçlük çekti.

"Anne, seksen altıncı sokağın ortasında peĢimden dev bir sıçan gelecek değil ya," dedi.

"DıĢarıda milyonlarca insan var."

"Sen yalnızca seni görebileceğim bir yerde dur," diye karĢılık verdi annesi.

En sonunda, annesi herkese çorap alırken, Gregor da ona bir çift küpe almayı baĢardı.

O akĢam Bayan Cormaci onlar için kucak dolusu ağ-mağanlarla geldiğinde, kapıyı Gregor açtı.

"Demek sonunda hasta yatağından kalktın, bayım," dedikadın.

GREGOR VE FELAKET KEHANETİ

Gregor ilk önce kadının neden bahsettiğini anlamadı; ardından grip olması gerektiğini hatırladı. "Evet, bu seferki beni oldukça mahvetti."

"Bir deri bir kemik kalmıĢsın," dedi Bayan

Cormaci ve ona bir tabak Noel kurabiyesi verdi.

Gregor, saati açtığı anda kadının yüzünün bir fotoğrafını çekmek isterdi. Kadının çok ÇaÇırdığına Çüphe yoktu. "Ah Tanrım! Nereden buldunuz bunu?"

Bir duraklama oldu.

"Eski eÇyalar satan Çu yerlerin birinde," dedi Lizzie.

"Antikacıda mı?" diye sordu Bayan Cormaci.

"Yoo, hayır, yalnızca ikinci el mağazasından," dedi babası. Bu da bir bakıma doğruydu.

Gregor kadınla beraber çıkıp saati evine taÇıdı. Kadın kapıda durup yarın çocuklarının

uçakla geleceğinden ve bir Broadway müzikali için bilet aldığından bahsetti. Gregor'un ayaklarına bakıyordu.

Gregor ayaklarına baktı. Botları berbat durumdaydı. Ares'in pençelerinden dolayı fena halde çizilmiĢ, kan ve mürekkep balığı sıvısıyla yol yol olmuĢ, bir ucu içeri göçmüĢtü. Gregor bir hikâye uyduramadan kadın konuĢtu.

"Eh, onları çok fazla kullanmıĢ gibi görünüyorsun," dedi kadın.

Gregor yanıt vermedi. Ona bir kez daha yalan söyleyemezdi; kadın onlara karĢı çok iyi davranıyordu.

"Bir gün bana güvenebileceğini anlayacaksın Gregor," dedi kadın.

"Size gerçekten güveniyorum Bayan Cormaci/' dedi Gregor yarım ağızla.

"Öyle mi? Grip. Hmm," dedi kadın.

"Önümüzdeki Cumartesi görüĢürüz." BaĢını iki yana sallayıp kapıyı kapadı.

Ağaç süslenmiĢ, buzdolabı tıka basa doldurulmuĢ, çoraplar asılmıĢ, Gregor ve annesi dıĢında herkes yatmıĢtı.

Ġkisi, Gregor'un odasında armağanları paketliyolardı. Gregor, son birkaç paketi yapmayı annesine bırakarak parmak

uçlarında oturma odasını toplamaya gitti. Babası çekyatta huzur içinde horluyordu; belki aldığı ilaç iĢe yarardı. Çorapları kapının yamndaki askıya aĢabilmeleri için paltoları Lizzie'nin bıraktığı yerde bir yığın halindeydi. Onları toplarken, paltosunun cebinden cep telefonu düĢtü. Telefonu cebine koyarken bir Ģey hissetti.

Cebinin dibinde Nerissa'nın ona verdiği kehanet vardı. Bütün gün oradaydı ama fark etmemiĢti. Ne demiĢti kız? Kehanetin üzerinde düĢünmesi mi gerekiyordu? Kızın ne demek istediğinden emin değildi.

Gregor kâğıdı açıp Noel ağacının ıĢıklarına tuttu. Kehanette bir Ģey yanlıĢtı. Tersten yazılmıĢ olduğunu anlaması biraz zaman aldı. BaĢlığı parmağıyla sağdan sola takip ederek sözcükleri okudu. "Felaket Kehaneti"... Hayır, bir dakika! îlk sözcük 'Felaket' değildi.

'Kan'di.

Annesi büyük bir paket yığınıyla odaya

girerken rulonun üst tarafını bırakıp kağıdın

kapanmasını sağladı.

"Hazır mısın?" diye sordu annesi. Gregor,

kâğıdı cebine koyup kollarını uzattı. "Elbette,"

dedi. "Hiç olmadığım kadar hazırım."

- 270 •

TEġEKKÜRLER

Mükemmel menajerim Rosemary Stimola'ya, olağanüstü editörüm Kate Egan'a ve Gregor ile hem bu sayfalarda hem de dünyada kusursuzca ilgilenen Scholastic Press'in muhteĢem yayın yönetmeni Liz Szabla'ya çok teĢekkürler. Çok sayıda teĢekkür de Scholastic'teki harika insanlara gidiyor özellikle imza günleri alanında bana rehberlik ve eĢlik eden Elizabeth Eulberg'e.

Geçen yıl ölen babam Michael Collins'e özel sevgilerimi gönderiyorum.

Gregor yolculuğuna devam ederken yanımda oldu; bu serinin

yaratılmasında önemli katkıları vardı ve hala benimle olmaya devam ediyor. Her zaman benimle uçacak. Ve bu kitaplara düĢünceli katkıları ve verdiği coĢkulu destek için de annem Jane Collins'e sonsuz minnettarlığımı sunmak isterim.

TeĢvikleri, heyecanları ve ülkede dolaĢıp duymazdan gelinemeyecek kadar yüksek sesle *Gregor ve Gri Kehanet* hakkında konuĢmayı alıĢkanlık haline getirdikleri için arkadaĢlarıma ve aileme de teĢekkürler.

En çok da, her Ģeyi değerli kılan Cap, Charlie ve Isabel'e sevgiler.

-271 –

Suzanne Collins _ Yeraltı Günlükleri Cilt2 Gregor ve Felaket Kehaneti

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ıĢıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluĢma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaĢıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili

maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuĢan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumluolacak Ģekilde, "TXT","DOC" ve

"HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için,

hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düĢüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaĢlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirĢekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz. Aksi kullanımdan

doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir.

Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alıĢkanlığını pekiĢtirmektir.

Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaĢıldıkça pekiĢeceğine inanıyoruz.

Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için

gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teĢekkür ediyoruz.

Bilgi paylaĢmakla çoğalır.

ĠLGĠLĠ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-ÇeĢitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" :

"ders kitapları dahil, alenileĢmiĢ veya yayımlanmıĢ yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiĢ bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kiĢi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluĢlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleĢtirilebilir."

Bu nüshalar hiçbir Ģekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dıĢında kullanılamaz ve kullandırılamaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiĢtir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iĢtir.

Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmıĢ ve hazırlanmıĢ bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaĢabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaĢabilmek için bir

kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@kitapsevenler.com veya kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı

düĢünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

TeĢekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaĢayanlara.

TÜRKİYE Beyazay Derneği

www.kitapsevenler.org

www.kitapsevenler.com

e-posta: kitapsevenler@kitapsevenler.com
kitapsevenler@gmail.com

Suzanne Collins _ Yeraltı Günlükleri Cilt2 Gregor ve Felaket Kehaneti